

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 74 / Şubat 1988 / 3.-DM

Faşist-Sömürgeci Mahkemelerin İdam Kararları Karşısında Savaş Esirleri Haykırdı:

BİJÎ PKK! BİJÎ SEROK APO!

Diyarbakır 7. Kolordu Komutanlığına bağlı askeri mahkemede yeniden görüşülen PKK Ana Davası karara bağlandı. Yargıtay'da bekleyen ve bozulan bazı davaların yeniden görüşüldüğü bu davada, sömürgeci mahkemeler direnişe göre ceza biçtiler.

Hiçbir hukuki dayanağı olmayan bu cezalar, savaş esirlerinin işlediği "suç"a göre değil, tamamen direnişlerine bakarak verilmektedir. 146 savaş esirinin yargılandığı davada 20 idam, 13 müebbet cezası verilirken, 71'i hakkında ise 3 ile 24 yıl arası değişen hapis cezaları verildi. 22 kişi hakkında ise beraat kararı verildi.

Faşist-sömürgeci mahkeme tarafından ölüm cezasına çarptırılan savaş esirlerinin adları şöyle:

Ali Kılıç, Bedrettin Kavak, Fevzi Yetkin, Cuma Kuyukan, M. İzzet Baykal, Rıza Altun, Mustafa Karasu, M. Şükrü Gülmüş, İrfan Güler, Abuzer Dehşet, Süleyman Günyeli, Ramazan Ödemiş, Salih Ogaç, Zülfükar Tak, Ali Yaverkaya, Abbas Yokuş, M. Fahri Çiftkuş, Yılmaz Uzun, Celal Baymış, Mehmet Emin Keskin.

Savaş esirleri mahkemenin kararını, **"Biji PKK, Biji Serxwebûn, Biji Serok APO, Biji ERNK-ARGK, Bimre mêtingerî"** sloganlarıyla karşıladılar. Sonra da mahkeme heyetinin üzerine yürüyen savaş esirlerinin, **"Bu göstermelik mahkemelerinizi başınıza yıkacağımız günler yakındır", "Bugün bizi idam edebilirsiniz ama arkamızda ayağa kalkan yüzbinler ve milyonlar sizden mutlaka hesap soracaktır"** tarzındaki haykırışları mahkeme salonlarından taşarak Diyarbakır surlarında yankılandı. Savaş esirleri eylemlerini cezaevine kadar yol boyunca da devam ettirdiler.

Cezaevi haberleri 4. ve 5. sayfalarda

Zindan direnişlerinin önderi, Diyarbakır zindanı 35. koğuş direnişçileri

'88 Baharına Daha Güçlü Bir Savaş ile Giriyoruz

Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı faşist Türk sömürgecilerinin dayattığı özel savaş uygulamaları boşa çıkarken, ARGK gerillalarının kış hazırlıkları ve eylemliliği yoğunlaşarak devam etmektedir.

Faşist sömürgeciler, 1988 kışına, hareketimizi imha etmek amacıyla girdiler. Yaptıkları bütün plan ve düzenledikleri harekatlar, bu kış mücadelemizin bahara açılmasını engellemeye yönelikti. Sömürge valiliği, '88 Bahar Atılımının önünü kesmeye ve kışın sert iklim koşullarında gerilla birliklerini boğmaya yönelik olarak yeni birlikler devreye sokmanın yanısıra, birçok yeni modern silah alımına da gitti. Bütün bu hazırlıklar, kışta mücadeleyi nefes alamaz duruma getirip boğmaktı.

ARGK Komutanlarından Hamit DAGTEKIN (Hasan) yoldaş bir gerilla birliğini selamlarken

1988'in ilk aylarına girildiğinde sömürgeci basın, özel yönetimin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirdiği hazırlıkları işlemeye başladı. "Kış ve bahar hazırlıkları" adıyla basına da yansıyan bu gelişmelerde ulusal kurtuluş mücadelemizin imha edileceği yazılıyor ve çok az bir ömür biçiliyordu. Özel yönetimin başı H. Kozakçıoğlu, "Eşkıyanın bu kış işi tamam" biçiminde açıklamalarda bulunarak, hedeflerini ortaya koyuyordu. Bunun için köy korucularının sayısı ve aylığı arttırılmakta; silah, giyecek vb. bakımdan donatılmakta; köy öğretmenlerine varana kadar geniş bir kesim silahlandırılarak mücadele-

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

"... Bizim bütün gücümüzle geliştirmeye çalıştığımız şey, bu kapsamda devrimci görevleri başaracak militanın yaratılmasıdır. Tabii sorun sadece dürüstlükle, sıradan çabalarla ve kişinin birçok konudaki olumlu özellikleriyle değil, yaşamın karşımıza çıkaracağı her şeye devrimin çıkarlarını esas alıp yaklaşmakla, kapsamlı hareket etmekle ve nerede olursak olalım ya da hangi koşullarda yaşarsak yaşayalım, emredilen görevleri başarılı bir biçimde yerine getirmekle çözümlenebilir. Tarih artık son sürat ilerleyecekse, tarihsel gelişim sürecinde rol alan kişilerin kendi işinin başında yüksek bir görev bilinci ve sorumlulukla, işini kimsenin omuzuna yıkmadan, erteletmeden ve şu ya da bu yetersizliğe sığınmadan yürümeleri zorunludur."

YAZISI ORTA SAYFADA

Sorunlar Yumağı Türk Egemenlik Sistemi Çözülüyor

Faşist Türk burjuva yönetimi neredeyse sorunların altında boğulacak durumda. Rejim 'yeni' ekonomik, askeri ve siyasal yönelimler içine giriyor. Bir yanda hızlanan diplomatik trafik, diğer yanda rejimin bütün ayıplarını ve zayıflıklarını sergileyen gelişmeler oluyor.

Faşist rejimin sorunları yapısal çelişkilerinden kaynaklanıyor. Olayların biçimsel yönü içinde boğulmamak için münferit gibi görülen bu olayların sağlıklı ve çok boyutlu değerlendirilmesi gereklidir. Çünkü, iktidar ve muhalefetiyle, destekçisi emperyalist güçlerle biçim ve parça olaylar üzerinde o denli gürültü koparılıyor ki gören de Türk burjuvazisini gerçekten sorunlarını çözümleyen ve ilerleyen bir güç sanacaktır.

Faşist-sömürgeci rejimin sözcülerinin diplomasi trafiği ve içyüzü

1987 sonlarında SBKP Genel Sekreteri M. Gorbaçov ile ABD Devlet Başkanı R. Reagan tarafından imzalanan INF antlaşması ardından 1988 için beslenen umutlara rağmen, çoğu güç, içinde bulundukları çelişkiler nedeniyle —savaş dahil— çeşitli yöntemlerle bu çelişkilerini çözmenin yoğun hazırlıkları içindedirler. Bu güçlerin başında kuşkusuz Türk sömürgeciliği gelmektedir. Türk devletinin karşı karşıya bulunduğu sorunlar biliniyor. Bunlar; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türkiye halk muhalefeti, bu muhalefetin acil çözüm bekleyen talepleri ve Kürdistan gerçeğine bağlı olarak İran-Irak (Körfez) savaşı karşısındaki durumudur. Bu sorunlar arttıkça Türk devleti gerek talepleri, gerekse bağlı olduğu emperyalist devletlerin bölgeye yönelik stratejilerinin uygulamaya geçirilmesi doğrultusunda kendini güçlendirmek, bir yerde hazırlıklarını tamamlamak istiyor.

Türk burjuvazisinin yankı uyandıran en ilginç siyasal adımı **29 Ocak 1988'de Davos**'ta Türk başbakanı **Turgut Özal** ile Yunanistan başbakanı **Andreas Papandreu**'nun bir araya gelmesi oldu. Suçlu olan ve güçlü konumda da olmak isteyen Türk tarafı oldu. Tarihsel

Devamı 18. sayfada

Kürdistanlı yurtseverlere yönelik saldırılar yoğunca protesto ediliyor

PKK GERÇEĞİ EMPERYALİZMİ ÜRKÜTÜYOR

Proletaryanın büyük öğretmenleri Marks ve Engels'in 1848'de kaleme aldıkları Komünist Manifesto şu sözlerle başlar:

"Avrupa'da bir hayalet kol geziyor-komünizm hayaleti. Eski Avrupa'nın bütün devletleri bu hayaleti defetmek için bir kutsal ittifak kurdular. Papa'yla Çar, Metternich'le Guizot, Fransız Radikalleriyle Alman polisinin casusları.

Neredir o muhalefet partisi ki, iktidardaki hasımları tarafından komünistlikle suçlanmış olmasın? Ve, neredeдir o muhalefet ki, daha ilerici muhalefet partilerine olsun, gerici hasımlarına olsun, komünizm damgasını gerisin geriye vurmaya kalkmasın?"

Komünist Manifesto'nun yazılışının üzerinden yüzkırk yıllık bir zaman geçti ve bu sürede bilim ve teknik başta olmak üzere her alanda muazzam gelişmeler ilerlemeler kaydedildi, büyük değişimler yaşandı. Buna karşılık dünya gericiliğinin komünizmden duyduğu korku ve komünizmi gerçek anlamda temsil eden güçlere karşı oluşturulan "kutsal ittifaklar" pek fazla değişmedi, hatta daha da arttı.

Bugün herkes tarafından rahatlıkla görülebilen, farkedilebilen bir gerçeklik vardır ki, insana ister istemez Marx ve Engels'in 1848'lerdeki sözlerini anımsatıyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncü gücü ve çağımızda komünizmin seçkin bir temsilcisi ve kararlı bir savunucusu olan Partimiz PKK'ye karşı son 3-5 yıldır Avrupa'da koparılan fırtınalar, gerçekten de Marx ve Engels'in yüzkırk yıl öncesi için çizdiği tabloyla çarpıcı bir benzerlik arzetmektedir. PKK adı etrafında koparılan bu fır-

Devamı 20. sayfada

Diyarbakır Zindanındaki PKK'li Savaş Esirlerinin Değerlendirmesi:

DEVRİMCİ GÖREV VE TÜRK SOLUNUN TUTUMU

Ülkemizde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında, devrimci-demokrat ve aydın çevrelerle bu kesimlerin yayın organlarının içinde bulundukları olumsuz tutumlara birkaç sözle değinmek istiyoruz. Türk sol hareketinin değerlendirmesini yapma, bu yazının amacı değildir. Bu yazıda gündemde olan mücadelemize karşı yaklaşıma kısaca parmak basacağız.

Halkımızın tarihi baş kaldırı ve baştan başa katliam eşliğinde esaret zincirlerine vurma, köleleştirme ve tarihten silme çabalarıyla tanımlanabilir. Üç bin yıllık işgal ve sömürgeci uygulamalar bizi halk olarak tarihten silemedi. Üç bin yıllık katliamcı, baskıcı, sömürgeci uygulama mirasını en son TC devleti devraldı ve bizi tarihten silmek çalışmalarının en yoğununu gündemleştirdi. Ülkemiz yalnız işgal edilmekle yerüstü ve yeraltı zenginlikleri talan edilmekle kalmadı.

Devamı 16. sayfada

'88 BAHARINA DAHA GÜÇLÜ BİR SAVAŞ İLE GİRİYORUZ

Baştarafı 1. sayfada

mize karşı çıkarılmak istenmektedir. Yine silah taşıma serbest bırakılarak birçok işbirlikçi kesim örgütlendirilmek isteniyor. Bütün bunlar açık olarak gösteriyor ki, faşist sömürgeciler, '88 kışını bir başarı dönemi olarak kapatmak istiyorlar.

Bu başarıyı göstermeleri mümkün müdür? Türk sömürgecileri bundan önce de mücadelemize "12 saat", "70 günlük" ömür biçtiler. 1985, '86 ve en son '87 kışında da ulusal kurtuluş savaşımızı bitireceklerini ilan ettiler. Bilindiği gibi sömürgeciler, bu konuda en ufak bir başarı bile kazanamadılar. Her seferinde kıştan bahara güçlü bir atılımla yönelen ulusal kurtuluş savaşımız, '87 bahar, yaz atılımları ile daha da kökleşti. 1987 yılı, aynı zamanda Kürdistan'ın dağlarında gerillanın tutunabileceği ve yaşayabileceğinin de kanıtı oldu.

Şehit Abdülmenaf ORMANCI (Ferhat) yoldaş Başkan Abdullah ÖCALAN yoldaş ile birlikte

Bu yaygın savaş temelinde 1988 yılı kışına giren ARGK birlikleri, ocak ve şubat ayları içerisinde bahar hazırlıklarını derinleştirerek sürdürmekteler. Yoğun kar yağışı ile birlikte giderek elverişsizleşen hava koşullarına rağmen, ARGK gerillaları işbirlikçi ajanlara, hain milis çetelere, özel timlere ve ordu birliklerine karşı yer yer güçlü eylemler gerçekleştirerek, düşmana ağır kayıplar verdirdiler.

1988 yılının ilk iki ayında geliştirilen yoğun hazırlık ve eylemlerden de çok açık bir şekilde görülmektedir ki, ARGK birlikleri bahara güçlü bir yönelimle çıkmayı başaracaklardır. Faşist düşmanın oluşturmak istediği çember şimdiden parçalanmış ve özel yönetimin başının "bu kış iş tamam" biçimindeki umutları yerle bir edilmiştir. Faşist sömürgeci düşman son çırpınışlar içerisine girerek, biraz da olsa umutlarını canlandırmaya çalışıyor. Bütün çabası boşa gitmekte, beklediği sonuçlara ulaşması mümkün görünmemektedir.

Modern araç ve silahlarla donatılan ordu birlikleri kışlalarından dışarı çıkamamakta; kışın gerillayı dağda sıkıştırmak için düzenlemek istediği operasyonlara girişememektedir. Şırnak-Karaboyun'da Özel Kolordu Komutanı Hulusi Sayın'ın yönettiği operasyon boşa çıkarılırken, sömürgeci ordu kuvvetlerinden onlarcası imha edildi. Bundan sonra gelişen eylemler de çok açık bir şekilde gösterdi ki, sömürgeci düşmanın '88 kışına bağladığı bütün umutları boşunadır. ARGK gerillaları çok az bir kayıpla '88 baharına açılmaktalar. Bu gelişme bile şimdiden sömürgecileri büyük bir panik içerisine sokmaktadır.

Dağlarda gelişen ve derinleşen silahlı mücadeleye, cezaevlerinde yükselen direnişin eşlik etmesi, PKK öncülüğünün her alanda, sömürgeciliğe karşı büyük bir isyan hareketini başlattığının kanıtı olmaktadır.

'88 kışını bu temelde uğurlarken, bahara yepyeni ve tazelenmiş umutlarla girmekteyiz. Faşist Türk sömürgecileri askeri olarak, büyük bir çıkmaz içerisine sokulmakla da kalmamakta, buna bağlı olarak siyasi ve ekonomik krizi de derinleşmektedir. Bütün ekonomisini ve yönetimini Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşımızı bastırmaya göre ayarlıyor. Bu konuda eli boş kalması ise, bu rejimin mevcut bunalımının daha da ağırlaşmasını birlikte getirmektedir. Köy korucularına, polis, subay, memurlara daha fazla maaş dağıtıp elde tutmak için, fazladan para basmaya gitmektedir. Enflasyonu körükleme, ekonomik darboğazı arttırma pahasına bunu geliştirmektedir. Siyasal alanda ise, kendi aralarındaki çelişkiler artmaktadır. Bulgaristan gibi ülkelere peşpeşe tavizler vererek, dış politikasını sürdürmeye çalışmaktadır. Bunun yanısıra, İran'a yönelmekte, bu alanı da kendi gerici politikasının yedeğini almaya çalışmaktadır. Bütün bu yönelimleri ise, aleyhine olan dış gelişmeleri lehine çevirmesine yetmemekte, dışta da daha fazla sıkıştırmaktadır.

Görüldüğü gibi ulusal kurtuluş mücadelemiz her alanda faşist rejimi büyük bir çıkmaz ile karşı karşıya getirmiştir. Rejimin, bu bunalımını aşması için önüne koyduğu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını boğma çabaları tutmamakta ve oyunları birer birer boşa çıkmaktadır. Burada da güçlenen ve sürekli gelişen ulusal kurtuluş savaşımız olmaktadır.

'88 kışından bahara bu gelişmeler temelinde daha güçlü giriyoruz. Son aylar içerisinde kazandığımız mevziler, küçümsenemez düzeydedir. ARGK gerillaları hazırlıklarını daha da derinleştirirken, aynı zamanda kitleler arasında da kökleşmesini sürdürmektedir. Mardin alanında ve diğer mıntıkalarda gerçekleştirilen bir dizi köy toplantısında binlerce Kürt köylüsüne yönelik propaganda yapıldı. Bunun dışında gerçekleştirilen bir dizi eylemde daha kontr-gerilla elemanı ve ihbarcı cezalandırıldı. Bunun yanısıra, düşman saflarında panik ve kaçışlar da arttı. Şırnak-Seslice karakolunda meydana gelen çatışmada, bir er subayını ağır yaraladı.

Bu süre zarfında gerçekleştirilen eylemlerin ayrıntılı haberleri şöyledir:

1- Mardin eyaletinde Ocak ayı sonlarında 3 ayrı çatışma meydana geldi. ARGK birlikleri ile faşist kontr-gerilla birlikleri arasında çıkan çatışmalarda düşman ağır kayıp verdi. Her bir çatışmada 10-15 arası kontr-gerilla elemanının cezalandırıldığı bildirilmektedir. Düşmanın 40'ın üzerinde özel tim elemanını kayıp verdiği çatışmalarda, bir o kadar da yaralı sayısının olduğu söylenmektedir.

Son dönemlerde alanda yoğunlaşan operasyonların, bu çatışmalarla birlikte etkisizleştiği görülmektedir. ARGK gerillalarının çatışmalarda kayıp vermemesi, kitleler üzerinde büyük bir etki bırakmaktadır.

2- Nusaybin, Midyat, Gercüş, Ömerli alanlarında onlarca köy toplantısı yapıldı.

3- Ömerli'nin Harmankaya ve Duygulu köylerinde yapılan toplantılarda, köylülere yönelik propaganda yapılırken, köylülere verilen telsizlere el kondu. Düşmanın bu köylerde geliştirmek istediği işbirlikçilik ve milis çetecilik, teşhir edilerek mahkum edildi.

4- Eruh'un Eskiyapı köyünde gerçekleştirilen köy toplantısında 5 yurtsever genç ARGK birliği saflarına alındı. Aynı zamanda köylülere yönelik geniş bir propaganda yapıldı.

5- 7 Şubat 1988'de Dicle'ye bağlı Kurudere köyünde, İbrahim Kartal adlı haini, köy meydanında, köy halkının da katıldığı bir toplantıda yargılayan ARGK birliği, ölüm-le cezalandırdı.

Kozluk'ta 16 Saat Süren Çarpışmada 2 Helikopter Düşürüldü ve 30'dan Fazla Düşman Askeri Öldürüldü

Kozluk Direniş kahramanlarından şehit Reşit yoldaş (sol başta)

Kozluk'un dağlık alanında 16 saat süren çatışma sonucunda 2 düşman helikopteri düşürüldü, 30'un üzerinde asker öldü veya yaralandı. Çatışmada 5 ARGK savaşçısı ise şehit düştü. ARGK'nin değerli komutanlarından Hamit DAGTEKİN (Hasan)'in de arasında bulunduğu birlikten Abdulmenaf ORMANCI (Ferhat), Sururi, Reşit ve Ahmet TAYÇUR (Murat) yoldaşlar şehit düştüler.

Yöreden aldığımız bilgilere göre çatışma şöyle gelişti:

10 Şubat günü saat 15.00'de, Kozluk-Baykan arasında bulunan Melefa (Tuzlagözü) bucağı yakınlarındaki dağlık arazide üslenmiş olan ARGK birliği ile düşman güçleri arasında çatışma başlar. Bir ihbar sonucu, birliğin üslendiği alanı öğrenen düşman kuvvetleri, alana büyük bir askeri güç yığınağı yapar.

Batman komando alayı birliklerinin yanısıra, kontr-gerilla timleri, Silvan, Siirt ve Diyarbakır'dan askeri birlikler mıntıkaya sevk edilir. Mıntıkayı karadan yoğun bir askeri güçle, havadan ise helikopterlerle kuşatma altına alan düşman birlikleri ile ARGK birliği arasında şiddetli bir çarpışma başlar.

16 saat kara ve hava gücüne karşı büyük bir eylemlilikle karşı koyan ARGK birliği, düşmanın oluşturduğu çemberi birkaç kez yarmasını başarmıştır. Helikopterlere karşı açılan yoğun ateş sonucu 2 tanesi düşürülürken, diğerleri ise etkisiz hale getirilerek uzaklaştırıldılar. ARGK birliğinin bulunduğu alana karadan ve havadan yaklaşma gücü gösteremeyen düşman birliği havadan ve karadan uzun menzilli top ve roket atışları ile gerillaları tesirsiz hale getirmeye çalıştı.

Çatışmanın yoğunlaşması ve artan top ve roket atışları karşısında da ARGK'nin değerli 5 savaşçısı kahramanca bir direniş sergileyerek son mermilerine kadar düşmanla çatışarak, "teslim ol" çağrılarına direnişle cevap verip şehitlik mertebesine yükseldiler. Faşist sömürgeci düşman, ARGK savaşçıları karşısında bir kez daha yenildi. Kozluk kahramanları birer yıkılmaz abide olarak ulusal kurtuluş savaşımıza güç vermektedirler.

DİRENEN DERSİM HALKI!

Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK'ye bağlı gerilla birliklerinin namlularından çıkan özgürlük kurşunları ve devrimci intikam eylemlerimiz sömürgeci-faşist TC'yi ve uşaklarını kahrediyor. Partimiz PKK'nin yakın bir zamanda gerçekleştirdiği 3. Kongresi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı yeni bir boyut kazandı. İçerisine girdiğimiz bu savaş dönemi **"bir parça özgür vatan toprağı"** yaratma, yaygın gerilla savaşı temelinde ordulaşmayı adım adım gerçekleştirme dönemidir. Aynı zamanda halkımızın ulusal kurtuluşçu birliğini ifade eden ERNK'nin köyde ve şehirde en geniş tarzda örgütlendirilmesi sürecidir.

Halkımız, partimiz PKK önderliğinde böylesi anlamlı ve görkemli savaş dönemine girmiş bulunmaktadır. Kürdistan'da bağımsız ve özgür bir geleceğe ulaşmamız açısından son derece önemli bir aşamayı ifade eden bu döneme, 1987 yılında başlatılan **"özgürlüğe yürüyüş"** hareketi ile girdik. Bu yürüyüşümüz, sömürgeci-faşist Türk devletinin tüm çılgınlıklarına, katliam ve yok etme çabalarına rağmen kahramanca sürmektedir. Yeni özgürlük mevzileri yaratmak uğruna patlayan özgürlük kurşunlarımız ve devrimci intikam eylemlerimiz, her gün düşmandan yeni bir parça koparmaktadır. TC gelişen devrimci ulusal kurtuluş savaşımız karşısında bugün, her zamankinden daha çok acizdir. Onun telaşı, korkusu zayıflığı bugün tümüyle su yüzüne çıkmış ve halkımız buna şahittir. Düşmana ait olan her şeyi "yıkma, dağıtma, yok etme" temelinde gelişen devrimci eylemlerimiz, düşmanımızı bu duruma sokarken, halkımızda ise büyük bir coşku umut ve güven yaratmıştır. Ülke genelinde başarı ile devam eden özgürlüğe yürüyüş hareketimiz, direniş kalelerimizden biri durumunda olan Dersim'de de görkemlice yaşanmıştır.

Ekim-Kasım 1987 tarihleri arasında düzenlenen "örgütsel atılım harekatı" sürecinde gerçekleştirilen devrimci eylemlerimizle bölgemizdeki savaşa yeni boyut ve biçimler kazandırılmıştır. Özgürlük narası Dersim'in yücelik lerinde ve halkımız yüreğinin derinliklerinde güçlü yankısını bulmuştur. Bu harekat dönemi içerisinde; Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK'ye bağlı bölgesel gerilla kuvvetlerimiz tarafından gerçekleştirilen eylemler şunlardır:

— 27 Kasım 1987 günü Mazgirt ilçe merkezi bir gerilla birliğimiz tarafından basıldı. 2 saat süren kuşatma ve işgal eylemi süresince; **"PKK 10. yılında ordulaşan halktır"** sloganının yazılı olduğu bir bombalı pankart asılmış, ilçedeki hükümet konağına roket atılmış ve silahlarla taranmış, geniş olarak bildiriler dağıtılmış ve megafonla halka yönelik propaganda-ajitasyon yapılmıştır. Bu işgal eyleminin uzun sürebileceği korkusuyla, düşman, kendisini en çok rahat ve güvencede hissettiği şehir merkezinde bile inine girmiştir. İşgal eyleminden sonra **"Yaşasın PKK-ERNK-ARGK"**, **"Yaşasın ulusal önderimiz Abdullah ÖCALAN"**, **"Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği"** sloganlarıyla geri çekilen gerilla birliğimiz, muhtemel düşman kuvvetlerinin gelebileceği bir yola mayınlı tuzak döşeyerek üssüne doğru hızla uzaklaşmıştır. Sömürgeci yetkililer ısrarla eylemi gizlemek istemişlerse de, onun büyük yankısı bu engel duvarını aşarak, kitlelere yansımış ve etkisi güçlü olmuştur.

— 27 Kasım 1987 günü Dersim merkeze bağlı Pax (Babaocağı) köyünde bulunan geçici karakola bir gerilla birliğimiz tarafından silahlı saldırı düzenlenmiştir. Yaklaşık bir saat süren silahlı çatışmada düşman birliği konumlandığı okuldan dışarı çıkmamış ve çok sayıda kayıp vermiştir. Çatışma boyunca, devrimci kurtuluş güçleri, düşman askerine yönelik megafonla psikolojik savaş yürütmüştür. Eylemin, Partimizin kuruluş günü olan 27 Kasım'a denk gelmesi ve ayrıca 29 Kasım seçimlerinin hemen öngününde yaşanması onun anlamını ve etkisini daha da güçlendirmiştir. Basına da yansıdığı gibi, düşman 27 ve 29 Kasım günlerinde Kürdistan'da çok ciddi önlemler almıştır; ve özellikle bu sürede eylem yaptırmama çabası içerisine girmiştir. Ama tüm bunlara rağmen böylesi bir eylemliliğin yaşanmasını engelleyemediği gibi, onu büyük bir korku ve panik içerisine sokmuştur. Eylemin hemen ardından düşman birçok köye konumlandırdığı birliklerini geri çekmiş, küçük birliklerini bir araya getirmiş ve özellikle seçim günü saat 17.00'ye kadar devam etmesi gereken oy kullanma işlemini, gerillaların etkin olduğu kırsal bölgelerde öğle saatlerine kadar devam ettirmiş ve hızla bu alanlardan kaçmıştır. Düşmanın bu telaşlı durumu halkımıza büyük bir cesaret ve güven vermiştir.

— 10 Kasım 1987 günü Zagê (Sarıtaş) ilkokulu yakılarak imha edildi. Ve görev yapan öğretmen üç gün rehin tutulduktan sonra serbest bırakıldı. Öğretmenin serbest bırakıldığı konaklama yerine düşmanın mutlak biçimde geleceği hesaplanarak mayınlı tuzak yerleştirildi. İkinci gün geniş bir operasyon başlatan düşman birliklerinden birinin tuzağa takılması sonucu dört düşman askeri ağır şekilde yaralanmıştır. Daha sonra yaralılardan birinin öldüğü haberi alınmıştır. Bu olay sonrası düşman operasyondaki birliklerini hemen geri çekmiş ve bundan böyle yürüdüğü her yolda, her ağaç ve taşın altında bomba olabileceği tedirginliğiyle hareket etmiş ve düşman kuvvetlerinin telaşı, korkusu daha da artmıştır.

— Bu harekat dönemi içerisinde Ortnik (Yoncalı), Pakire (Dalören), Hırsızpınar, Gahmut, Reşmezra köylerinde bulunan ilkokullar yakılarak imha edilmiş ve burada görev yapan öğretmenlerin görevlerine son verilmiştir. Hem bu eylemlerin pratik etkisi ve hem de bildirilerle ve sözlü propagandalarla yapılan çağrılar sonucu birçok öğretmen görevi bırakıp kaçmıştır. Bu durum özellikle savaşımızın etkin olduğu alanlardaki sömürgeci Türk eğitim sistemini önemli oranda felce uğratmış, Türk egemenliği bir de bu noktada ciddi bir sarsıntı geçirmiş ve otoritesi tartışılır hale getirilmiştir. Bu devrimci yönelimimiz karşısında düşman, sömürgeci eğitim faaliyetini devam ettirmek için her okula asker yerleştirmek zorunda kalmış, öğretmenleri görevde tutmak için baskı, tehdit ve benzeri zor yöntemleri yanında yüklü paralar verme yoluna başvurmuştur. Bu uygulama hem askeri, siyasi ve hem de ekonomik açıdan düşmanı büyük güçlüklerle karşı karşıya getirmiştir.

— 28 Kasım 1987'de Geyiksuyu nahiyesine bağlı Istıran köyünde bulunan orman binası yakılarak imha edilmiş, bazı belgeler ele geçirilmiş ve burada görev yapan orman memurunun 7.65 mm çapındaki tabancası kamulaştırılarak görevine son verilmiştir. Halkı soyup-sömüren bir başka kaynak olan bu kuruma yönelik eylem kitlede büyük bir coşku yaratmıştır.

— Dersim şehir merkezinde bulunan ve bir yozlaştırma yuvası olan Tepebaşı gazinosu bombalanmış ve büyük hasar meydana gelmiştir. Şehir merkezinde ve üstelik polis-asker tarafından korunan bu hedeflere yönelik saldırı düşmanda şok, halkta ise coşku etkisi yaratmıştır.

— Elazığ-Dersim-Erzincan karayolunun Kutuderesi mevkine, üzerinde **"Her şey bir parça özgür vatan toprağı yaratmak için-ERNK"** sloganı yazılı olan bir bombalı pankart asılmıştır. Son derece işlek olan bu karayolundaki ulaşım 14 saat durdurulmuştur ve bu arada pankart asılı kalmıştır.

— Bu süre içerisinde düşmanın haberleşme sistemini tehdit etmek ve aralıklı olarak durdurmak amacıyla birçok telefon direği kesilmiş, telefon hatları işlemez kılınmıştır.

— Düşmanla çeşitli düzeylerde ilişki içerisinde olan devrimci mücadelemize ve halka zarar veren birçok ajan-muhbir caydırma amacıyla sürgün, para cezası, tehdit vb. yöntemlerle cezalandırılmış, birçoğu bu tutumundan vazgeçirilmiştir. Birçok köyün muhtarlık kurumu feshedilmiş, yeni atamalar önemli oranda etkisiz kılınmıştır.

— Çok sayıda köyde bilinçlendirme amaçlı kitle toplantıları yapılmış; bildiri, sözlü ajitasyon, kültür geceleri düzenleme yöntemiyle yeni dönem taktiğimiz ve ulusal kurtuluşçu görevlerimiz halka kavratılmaya çalışılmıştır. Toplantılara yüksek bir katılım sağlanmış ve halkımız ilgiyle izlemiştir.

— Ayrıca doğal zenginliğimizi korumak ve düşmanın avcı kıyafeti ile yürüttüğü keşif-istihbarat, gözetleme ve takip faaliyetlerini etkisiz kılmak için bazı alanlarda avlama yasağı konulmuştur ve bu uygulama kısa sürede etkisini göstermiştir.

Harekat dönemi boyunca gerilla birliklerimiz yaralı ve şehit vermemiştir. Düşmanı çıldırtan en önemli hususlardan biri de budur. Yaklaşık iki yıldır tüm saldırılarına rağmen düşman, bu konuda herhangi bir sonuç almış değildir. Öte yandan bu hareket döneminde halkımızın silah, yiyecek, giyecek vb. gibi geniş bir lojistik desteği sağlanmıştır.

Faşist TC'nin ciddi önlemlerine ve hunharca saldırılarına ve yine ansızın bastıran kış ve kar yağışlarının ortaya çıkardığı ciddi doğal zorluklara rağmen, harekat başarıyla gerçekleştirilmiş ve önemli sonuçlar alınmıştır. Çok çeşitli düşman hedeflerine yönelik devrimci eylemlerimiz düşmanı şaşkına çevirmiştir. Ne zaman nerede ve neye saldırılacağını bilmeyen ve her gün yeni bir saldırı ile karşılaşan düşman, tamamen etkisiz duruma düşmüştür. Aldığı en ciddi önlemlerle de devrimci savaşımızı durdurma ya da sınırlandırma gücüne ulaşamamıştır. Burada sınırlı da olsa uygulanan gerilla savaş düzeni ve eylem taktiği karşısında Türk devletinin o çok övündüğü ordusunun teknik ve üstün silah gücünün ne kadar zayıf olduğu ve gülünç duruma düştüğü gerçeği açığa çıkmıştır.

"Düşmana ait olan her şeye saldır, dağıt, yok et ve yerine ulusal kurtuluşçu olanı koy" ilkesine uygun olarak gelişen devrimci askeri ve siyasi eylemlerimiz karşısında, düşman her şeyi korumak ve savunmak zorunda kalmıştır. Şehir merkezleri ve askeri karakolları yanında her okula, fabrika, işletme, dozer vb.'nin başına asker dikmek durumundadır. Burada saldırı ve hareket insiyatifi, savaşan gerilla birliklerimizin elinde iken, düşman tam bir savunma içine çekilmiştir.

Ekonomik ve mali açıdan düşman büyük zararlar görmüştür. Zaten büyük bir ekonomik-mali bunalım içerisinde olan, uluslararası mali kuruluşlara olan borç tutarı altında boğulan ve kredi bulamaz hale gelen TC, bir de savaşımızın ortaya çıkardığı mali yükün ağırlığı altında ezilmektedir. Bu süre içerisinde de milyarlarca zarara da uğramıştır.

Ordu saflarında büyük bir panik, telaş ve didişme gelişmiş, görevini yapamadığı gerekçesiyle birçok subay görevinden alınmış, birçok asker vb. görevli ise kurşuna dizilmiştir. Bu gelişmelerin ortaya çıkardığı gerçekleri gören çok sayıda asker firar etmiştir. Ayrıca operasyona çıkan ve her an kurtuluş birliklerinden gelebilecek bir saldırının telaşı ile hareket eden düşman birliklerinin kendi aralarında çıkan silahlı çatışmalarda çok sayıda asker, subay yaralanmış ve ölmüştür.

Düşmanın bölgemizde örgütlemeye çalıştığı ajan-muhbir yapı önemli oranda yok edilmiş ve etkisiz hale getirilmiştir. Bu noktada düşmanın istihbarat kaynakları sınırlandırılmıştır.

En önemli ve belirgin sonucu ise, düşmanın yıkılmaz ve dolayısıyla karşı çıkılmaz görünen otoritesinin ve gücünün ne kadar kof ve sahte olduğu tüm çıplaklığıyla açığa çıkmıştır. Halkımız buna bizzat tanık olmuş ve mücadeleye olan destek ve güvenini daha da artırmıştır.

Özgürlüğe yürüyüşümüz, bundan sonra da halkımızdan alacağı büyük destek ve güvene dayanarak, daha güçlü ve bilinçli savaş harekatlarıyla devam edecektir.

Yurtsever Köylüler, Gençler, Çilekeş Analar!

Partimiz PKK önderliğinde geliştirilen ulusal bağımsızlık ve özgürlük eylemimiz, adım adım zaferin kapısına dayanmaktadır. Özgürlüğe yürüyüş harekatımız düşmanın tüm engellemelerine rağmen, halkımızın büyük destek ve güvenine dayanan görkemli ve kahramanca adımlarla devam ediyor. Bu savaş, sizlere özgür ve mutlu bir gelecek vaad ediyor. Bundan dolayı, sonuna kadar davanıza sahip çıkmak, onu desteklemek, katılmak, korumak ve geliştirmek hem hakkınız ve hem de yurtseverlik ve insanlık görevinizdir. O halde gücünüzü Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında birleştirin, görev alın, silahlanın, gençlerinizi Türk ordusu saflarına göndermeyin. Size bağımsız ve özgür bir gelecek yaratmak için savaşan ARGK saflarına gönderin. Gençler; onurun, namusun, yiğitliğin ve mertliğin, cesaret ve kahramanlığın mekanı PKK-ERNK-ARGK saflarıdır. Senin yerin burasıdır. Özgür Kürdistan senin düşüncene, sözüne, emeğine, yiğitçe ve kahramanca yürüyüşüne ihtiyaç duymaktadır. Görev başına, kaybedecek zamanımız yoktur. Çünkü, insanlığa ve özgür milletler topluluğuna ulaşmak zorundayız.

— Ya özgür vatan ya ölüm!
— Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
— Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği ve her türlü hain-uşak takımı!

KÜRDİSTAN HALK KURTULUŞ ORDUSU (ARGK)
Dersim Bölge Komutanlığı

Faşist-Sömürgeci Mahkemelerin İdam Kararları Karşısında Savaş Esirleri Haykırdı:

BİJÎ PKK! BİJÎ SEROK APO!

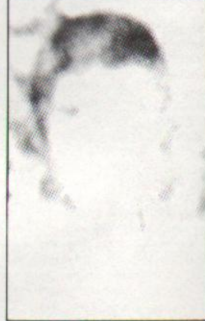
Diyarbakır Zindanlarında 2000 Savaş Esirinin Başlattığı Açlık Grevi Başarıyla Sonuçlandı

8 Şubat tarihinde 35. ve 36. koğuşlarda başlatılan ve aynı gün bütün cezaevine yayılan ve 2000'e yakın savaş esirinin katıldığı açlık grevi direnişi isteklerin kabul edilmesi sonucu 20 Şubat tarihinde sonuçlandı. Bütün cezaevi kitlesinin katıldığı açlık grevi eylemi, cezaevi direniş tarihinin bir zirvesini oluşturmaktadır. Sömürgeciler bu direniş karşısında geri adım atmakla da kalmayıp, büyük bir panik ve korku içerisine girdiler.

5 Şubat 1988 tarihinde, Diyarbakır 7. Kolordu Askeri Mahkemesinde yeniden görüşülmesine başlanan PKK Ana Davası'nda, 20 savaş esirine idam, 13'üne müebbet, 71'ine de 3 ile 24 yıl arasında değişen hapis cezalarının verilmesi, direnişin başlaması için bir kıvılcım vazifesi gördü.

PKK'li savaş esirleri, faşist-sömürgeci rejimin zindanlarda uyguladığı baskı, işkence, katliam politikasını, siyasi savunma haklarını kısıtlama çabalarını protesto etmek, zorla giydirilmek istenen tek tip elbise uygulamasını kaldırtmak, Kürtçe konuşulmasının serbest bırakılması ve daha bazı hakların elde edilmesi için 2000 savaş esiri, PKK'li önder kadroların öncülüğünde açlık grevi eylemini başlattılar. PKK'li savaş esirleri, uzun bir dönemdir sömürgecilerin üzerlerinde uygulamaya çalıştığı komploları boşa çıkarmak için açlık grevi eylemi hazırlıklarını yapıyorlardı. Sürekli direnişin zafere götüreceğini **"Direnmek Yaşamaktır"** sloganı ile bayraklaştıran savaş esirleri bu komploları boşa çıkarmak için, direnişlerini açlık grevi eylemi ile taçlandırmaya karar verdiler. 5 Şubat tarihinde PKK Ana Davası'nın yeniden karara bağlanması üzerine, kararın mahkemede açıklanmasını sloganlarla karşılayan savaş esirleri, daha sonra cezaevinde eylemlerini açlık grevine dönüştürerek devam ettirdiler.

Diyarbakır zindanlarında 2000 savaş esirinin katıldığı açlık grevi eyleminin duyulması ardından yurt içi ve dışından yoğun eylemlerle destek gördü. Sömürgecilerin zindanda uyguladıkları bütün baskı ve yıldırma oyunlarına rağmen, savaş esirleri kararlı bir şekilde eylemlerini sürdürdüler. Direnişin etkisini kırmak için sömürgeciler şekerli su bile vermediler. Bu durumun insanlık dışı bir uygulama olduğunu, İnsan Hakları Derneği Ankara Şube Başkanı Muzzafer Erdost da bir açıklama ile kamuoyuna duyurdu.

Diyarbakır zindanı 36. koğuş direnişçileri

İsteklerin Kabul Edilmesi Sonucu 12. Gününde Eylem Sonuçlandı

"20 PKK'li savaş esiri hakkında verilen idam ve bir o kadarı hakkında da verilen müebbet hapis cezalarının iptali, tek tip elbise giydirilmeye yönelik uygulamalardan vazgeçilmesi, görüşmelerde Kürtçe konuşma yasağının kaldırılması ve zindanlardaki sistematik baskı ve direnişçilerin dağıtılmasına son verilmesi" talebiyle başlayan açlık grevi 12'nci gününde isteklerin kabul edilmesi ve anlaşmaya varılması sonucu sona erdi. Elimize geçen bilgilere göre, alınan haklar şöyledir:

"1- Tutuklu ve mahkumlar aileleriyle serbestçe konuşabileceklerdir. Konuşmalar bir nezaretçi refakatinde gerçekleştirilecektir.

2- Diyarbakır Cezaevi'nde mahkum ve tutukluların tek tip elbise giymeleri zorunlu değildir.

3- Cezaevinde bulunan mahkum ve tutukluların sağlık ve hijyen durumları dikkate alınarak, saç ve sakal bırakılmasına izin verilmeyecektir.

4- Tutuklu ve mahkumların aileleriyle yaptıkları görüşmeler, yarım saatten bir saate çıkarılmıştır. Ziyaretler gün boyu sürecektir.

5- Özel bir beslenme rejimine ihtiyacı olduğu tabip raporuyla saptananların yiyeceklerinin ailelerince sağlanmasına izin verilecektir.

6- Daktilo, saz gibi ihtiyaçları mahkumlar diledikleri takdirde kendileri sağlayabilecektir. Resim yapmak isteyen tutuklu ve hükümlülere bu olanak sağlanacaktır.

7- Tutuklu ve mahkumların çamaşırlarının ailelerince yıkanmasına izin verilecektir.

8- Tutuklu ve mahkumların dışarısıyla telefon konuşmalarının sağlanabilmesi için, PTT nezdinde teşebbüse geçilmiştir. Böylece tutuklu ve mahkumlar ankesörlü telefonlarla cezaevi dışındaki aileleriyle görüşebilme olanağına kavuşacaklardır.

9- Mahkum ve tutuklular avukatlarıyla bir masada yüz yüze görüşme yapabileceklerdir.

10- Cezaevi kantininde daha çok çeşit bulundurulması sağlanacaktır.

11- Tutuklu ve hükümlülerin yanlarında bulundurabilecekleri para miktarı, 15 gün için 25 bin liradan 100 bin liraya çıkarılmıştır.

12- Cezaevinde çıkabilecek sorunların giderilmesi amacıyla, tutuklu ve hükümlüler arasından seçilecek aracıyla komutanlığa duyurma olanağı sağlanmıştır."

Açlık grevi süresince şekerli su verilmeyen savaş esirlerinden 25'i komaya girdi. Sömürgecilerin yoğun işkenceleri altında hastaneye kaldırılan devrimcilere serum verilmek istendiyse de, tutuklular, bunu reddederek kabul etmediler. Durumları ağırlaşan savaş esirleri, eylemlerini, ancak isteklerinin kabul edilmesi ile sona erdirdiler. Buna rağmen, gördükleri baskıdan dolayı durumları oldukça kötüleşen 7 devrimci ölümle pençeleşmeye başladı.

Mehmet Emin YAVUZ Şehit Düştü

Komaya giren 7 devrimciden Mehmet Emin YAVUZ, gördüğü fiziki işkencenin de bir sonucu olarak şehit düştü.

PKK-Hilvan Davası'nda tutuklu bulunan Mehmet Emin YAVUZ, cezaevi direnişlerine hep önde katılmıştır. Bu nedenle faşist cellatların yoğun saldırılarına maruz kaldı. Cezaevindeki uygulamalardan diğer direnişçiler gibi o da nasibini aldı.

Açlık grevine katılan savaş esirlerinin uğradıkları ağır işkencelerden dolayı, fiziksel olarak zayıflamış durumdalar. Bir de buna eylem süresince sömürgecilerin uyguladıkları işkence, şekerli su vermeme gibi uygulamalar eklenince, fiziksel olarak dayanma güçleri daha da zayıfladı.

Bunun sonucu olarak eylemin 10'ncu gününde 25 savaş esiri komalık bir duruma geldi. Bu durumda, eylemlerini daha kararlı bir şekilde sürdüren devrimciler karşısında faşist sömürgeciler geri adım attılar. Ve istekleri kabul ettiler. 20 Şubat günü eylemi sona erdiren devrimciler, kanla kazandıkları ve en son olarak bir yoldaşlarını daha bu uğurda feda ettikleri hakları sonuna kadar korumada kararlı olduklarını açıkladılar.

Şehit M. Emin YAVUZ'un cenazesini ailesi teslim aldı. Polis ve jandarma kuvvetlerinin aldığı bütün önlemlere rağmen, Hilvan'da cenazeye yüzlerce Kürt yurtseveri katıldı. Şehit yoldaşın annesi, cenaze başında yaptığı konuşmada, ***"Gururluyum"*** diyerek, ***"Hiç olmazsa şimdi diğer analar oğulları ile serbestçe görüşebiliyorlar"*** şeklinde açıklamada bulundu.

Şehit M. Emin YAVUZ yoldaşın annesi Sultan Yavuz; oğlunun Kürdistan'ın kurtuluşu için şehit düşmesinden gurur duyuyor ve Diyarbakır zindan direnişini böyle tanımlıyor

Tutuklu Aile ve Yakınları da Açlık Grevinde

Açlık grevinin ikinci gününde cezaevi önünde biriken tutuklu aileleri ve yakınları da 10 Şubat'ta SHP Diyarbakır İl Binası'nda açlık grevine başladılar. Sayıları 35'i bulan tutuklu aile ve yakınları, savaş esirlerinin istekleri kabul edilene kadar eylemlerini devam ettireceklerini açıkladılar.

Bir kısmı kadın olan eylemciler, insanlık dışı uygulamaya derhal son verilmesini istediler. Eğer bu tutumdan vazgeçilmezse, savaş esirleri ile birlikte kendilerinin de ölüme gideceklerini açıkladılar. Bazı eylemciler ise, sömürgeci uygulamalar durdurulmazsa kendilerini yakacaklarını belirttiler.

Açlık grevi eyleminin geniş yankı uyandırması sonucu, kitlelerden de büyük bir destek gördü. Cezaevi önlerine giden tutuklu yakınları ve yurtsever kitle, savaş esirlerinin slogan ve haykırışlarına dışarıda eşlik ettiler. Savaş esirlerinin *"Biz içerde direniyoruz. Siz de dışarıda destek olun"* biçimindeki çağrılarına uyan aileler ve yurtsever emekçiler şehir merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. 1000'e yakın bir kalabalığın katıldığı yürüyüş, polisin bütün engelleme çabalarına rağmen, şehir merkezine kadar devam etti. Daha sonra polisin ve jandarmaların saldırısı sonucu kalabalık dağılmak zorunda kaldı.

Yine, bundan birkaç gün sonra da Diyarbakır üniversitesinde okuyan 400 kişilik bir öğrenci grubu, SHP İl Binası'nda açlık grevi eylemini sürdüren aileleri ziyaret ederek, dayanışma gösterdiler. Öğrenciler, bir çelenk ve her eylemciye bir kırmızı karanfil bıraktılar.

Her gün yüzlerce kişinin uğradığı açlık grevi alanında, kitleler, zindanlarda direniş sürdüren savaş esirlerine büyük bir destek ve dayanışma örneği sergilediler. Polisin provokasyon yaparak, binayı taşlamasına rağmen, eylemciler direnişlerini kararlı bir şekilde sürdürdüler.

Diyarbakır zindanında direnişin başladığı dönemde, Diyarbakır'da bulunan SHP "Doğu Komisyonu" üyeleri Kars Milletvekili Mahmut Alınak ve Mardin Milletvekili Adnan Ekmen de tutuklu aileleriyle dayanışma amacı ile açlık grevine katıldılar. Partilerinden ve faşist güçlerden gelen baskılara rağmen, milletvekilleri savaş esirlerinin istekleri kabul edilene kadar eyleme katıldılar.

Cezaevi direnişçilerinin isteklerinin kabul edilmesi sonucu, aileler eylemlerini sonuçlandırdılar.

Bu direniş eylemlerine bağlı olarak, Avrupa'nın çeşitli kentlerinde de yurtseverlerin dayanışma eylemleri gerçekleşti. Avrupa ülkelerinin belli başlı kentlerinde, parti, sendika, Af Örgütü, basın-yayın vb. kuruluşların binalarını işgal eden yurtseverler, direnişçilerin sesini kamuoyuna duyurmaya çalıştılar.

Diyarbakır zindanı 35. koğuş direnişçilerinden bir grup

Direniş Diğer Cezaevlerine de Yayıldı

Diyarbakır cezaevinde direnişin yaygınlaşması ile birlikte, diğer cezaevlerine de sıçradı. Başta Eskişehir, Malatya, Mersin, Sağmalcılar, Bursa, Bartın ve Aydın cezaevleri olmak üzere, daha birçok cezaevinde Diyarbakır zindanındaki açlık grevi ile dayanışma ve faşist baskıları protesto etmek amacı ile açlık grevleri yaygınlaştı.

Eskişehir Cezaevi

PKK'li savaş esirleri ve Türkiye devrimcilerinin tutuklu bulunduğu girdiği cezaevinde, tutuklular ile polis ve jandarma arasında çatışma 3 gün sürdü. Çatışma sonucu birçok kişinin yaralandığı ve hastaneye kaldırıldığı bildirilmektedir.

Tutukluların, görüşmek isteyen ailelerinin ve avukatlarının bu yönlü istekleri kabul edilmedi. Görüş yasağının getirildiği Eskişehir'de, tutuklu yakınları, milletvekilleri, avukatlar ve gazeteciler cezaevine bile yaklaştırılmadı. Bunun üzerine daha başka yönlü eylemlere girişen tutuklu yakınları Eskişehir SHP İl Binası'nda 3 günlük açlık grevine girdiler. Tutuklu ailelerinin bu eylemi üniversite öğrencileri tarafından da desteklendi.

Eskişehir zindan direnişçileri toplu halde

Eskişehir E tipi cezaevinde, Diyarbakır'daki direnişe paralel olarak direniş başlatıldı. Tek tip elbise giydirilmeye zorlanan devrimciler, bunu protesto etmek amacı ile eyleme geçtiler.

Elbiseleri kendilerine verilmeyen ve ellerinden alınan tutuklulara, tek tip elbise giydirilmeye çalışıldı. Bu elbiseleri yırtan devrimciler, koğuşlarda barikatlar kurarak direnişe geçtiler. Polis ve jandarmanın koğuş içlerine kadar

Eskişehir cezaevinde halen devam eden uygulamalar karşısında, devrimci tutuklular direnişlerini devam ettiriyorlar. Sömürgeci-faşist rejimin insanlık dışı uygulamaları gündeme getirdiği bu cezaevindeki baskılar geniş protestolara da yol açmaktadır.

SHP Milletvekili Fuat Atalay, mecliste, Adalet Bakanı M. Oltan Sungurlu'ya yönelttiği bir soru önergesinde Eskişehir cezaevinde yapılan uygulamaları dile getirerek, *"İnsanlık dışı uygulamaların ve onur kırıcı davranışların yeni bir işkence metodu olarak mı denendiğini"* sordu.

Eskişehir zindan direnişi önderlerinden Mahmut Aktaş ve A. Rıza Altun

Mersin Cezaevi

Diyarbakır açlık grevinin, bu cezaevinde duyulması ile birlikte PKK'li savaş esirleri, dayanışma eylemine geçtiler. Bütün tutukluların katıldığı açlık grevi eylemi, Diyarbakır'daki eylemin başarılı bir şekilde sonuçlanması ile birlikte sona erdirildi.

Sağmalcılar Cezaevi

Sağmalcılar cezaevinde bulunan PKK sempatizanı tutuklular, tek tip elbiseyi protesto ve Diyarbakır başta olmak üzere diğer cezaevlerinde yaygınlaşan direnişle dayanışma amacı ile mahkemeye çıkmadılar.

Bunun üzerine, direnişe cezaevinde bulunan diğer devrimci tutuklular da katıldılar. Direnişin boyutlarının genişlemesi karşısında faşist cezaevi yönetimi, büyük bir paniğe kapıldı.

Aydın Cezaevi

Cezaları kesinleşen bir grup PKK'li savaş esirinin toplandığı E tipi cezaevinde, Diyarbakır ve diğer cezaevleri ile dayanışma için direniş başlatıldı.

PKK'li savaş esirlerinin başlattığı direniş, Diyarbakır eyleminin başarılı bir şekilde sona ermesi ile birlikte, bu cezaevinde de eyleme son verildi.

Malatya Cezaevi

17 Şubat günü, Malatya E tipi cezaevinde bulunan PKK'li savaş esirlerinin başlattığı süresiz açlık grevine 35 devrimci katıldı.

Diyarbakır'daki açlık grevi ile birlikte eylemlerini sürdüreceklerini açıklayan savaş esirleri, bu eylemin sona ermesi ile birlikte eylemlerine son verdiler.

Bursa, Bartın, Bayrampaşa, Sinop

Diyarbakır direnişi 10'ncu gününü doldurduğunda, eylemler geniş bir alana yayıldı. En son olarak Bursa ve Bartın cezaevlerinde bulunan PKK'li savaş esirleri ve devrimci tutuklular eyleme geçtiler. Ayrıca Bayrampaşa, Sinop cezaevlerinde de direnişe geçildi.

Eylemlerin daha da yaygınlaşmasından ve direnişin boyutlanmasından korkan faşist sömürgeciler geri adım atmak zorunda kaldılar.

Direniş Zafere Götürdü

Diyarbakır zindanlarında yakılan direniş meşalesi, bütün cezaevlerini kapsayarak yaygınlaştı. Cezaevi direnişçilerinin kararlılığı, içerden ve dışardan yaygınlaşan destek ve dayanışma eylemleri; kısaca direnişte kararlı olunması sonucu, Diyarbakır eylemi amacına ulaşarak zaferle sonuçlandı.

Ülke içinde, başta tutuklu aileleri olmak üzere, milletvekilleri, avukatlar, TAYAD (Tutuklu Aile ve Yakınlarıyla Yardımcılaşma Derneği), İnsan Hakları Derneği ve daha birçok insan hakları kuruluşunun yanısıra, Avrupa Topluluğu soruna ciddiyetle eğildi. Hollanda İşçi Partisi, sorunu AT'nin toplantı gündemine getireceklerini açıkladı. AT kendi içinde sorunu çok yakından tartıştı. Birçok uluslararası kuruluş, yine binlerce insan hakları savunucusu güç Türk hükümetine yoğun baskı ve protestolarda bulundu. Yine, dışarda Kürdistanlı emekçiler dayanışma eylemlerini geliştirdiler.

Türk parlamentosunda sorun önemli bir tartışma konusu oldu. Türk basını, gerici, faşist çevreler, yine bazı solcular, "Bu haklar neden Diyarbakır'a tanındı?" biçiminde sorular sorarak, bu konuyu günlerce tartıştılar. Savunma Bakanı E. Vuralhan parlamentoda yaptığı konuşmada, *"Biz, bu kararı iç ve dış baskılar sonucu aldık"* diyerek, direnişin gücünü itiraf etmek zorunda kaldı. Demek ki, bu hak Diyarbakır'a kendiliğinden değil, bizzat savaş esirlerinin direnişi ve bu direnişin ülke içi ve dışından aldığı destek ve dayanışma sonucu alındı.

Diyarbakır direnişçilerinin elde ettiği bu kazanımlar, diğer cezaevleri için de bir adımı oluşturuyor. Ankara barosundan 30 avukat, Diyarbakır'da elde edilen hakların diğer cezaevlerine de yaygınlaştırılmasını istedi. Bundan bir gün önce ise, Adalet Bakanı, tek tip elbisenin bütün cezaevlerinde kaldırıldığını açıkladı.

Bunun dışında cezaevlerinde yeni bir uygulama getirilmek isteniyor. Cezası kesinleşen tutukluların sivil cezaevlerine nakledilmesi kararı, geçtiğimiz günlerde resmi gazetede yayınlanarak, yürürlüğe girdi. Olağanüstü Hal Bölge Valiliği kapsamına giren illerde bulunan cezaevlerinde tutukluların taşınıp taşınmaması, özel yönetimin kararına bırakılıyor. Bu uygulamaya göre, Bölge Valiliği isterse tutukluları sivil cezaevlerine dağıtabilecek ya da askeri cezaevinde tutabilecek.

Sakine CANSIZ'a 76 Yıl Hapis Cezası Verildi

Diyarbakır zindanında direnişin güçlü gelişimi karşısında faşist sömürgeciler, direnen tutuklulara sırf bu nedenden dolayı ağır cezalar vermektedirler. Hiçbir tutuklama gerekçesi bulunmayan savaş esirlerine, mahkemelerde yaptıkları siyasi savunma ve cezaevinde katıldıkları direnişler nedeniyle yeni mahkemeler açılmakta, ağır cezalar verilmektedir. Yüzlerce tutuklu sırf bu nedenden dolayı da cezaevlerinde tutulmakta, peşpeşe verilen cezalarla bunların dışarı çıkması önlenmeye çalışılmaktadır.

En son, bu nedenden dolayı PKK'li savaş esiri Sakine Cansız'a verilen ceza, faşist mahkemelerde yaptığı siyasi savunma ve sömürgeci uygulamalara karşı gösterdiği direnişten kaynaklanmaktadır. 14 Şubat tarihli Milliyet gazetesi bu konu ile ilgili haberinde şunları yazdı: *"Sakine Cansız (Polat) hiçbir silahlı eyleme katılmadığı halde, duruşmalarda attığı sloganlar ve yaptığı Kürtçülük propagandaları yüzünden rekor hapis cezası yedi."* Burada da görüldüğü gibi, direnişe katılmak en ağır cezaları almak için önemli bir gerekçe oluşturuyor.

1979 yılından bu yana sömürgeci zindanlarda tutuklu olan Sakine Cansız, direnişini kararlı bir şekilde sürdürmektedir. Üzerinde uygulanan en aşağılık işkence uygulamalarına rağmen, direnişte sonuna kadar karar kılan Sakine Cansız, faşist cellatların üzerinde uygulamak istediği bütün oyunları da boşa çıkardı.

DIRENMEK VE KAZANMAK

Başta Diyarbakır zindanı olmak üzere faşist-sömürgeci zindanlarda en vahşi işkenceye tabi tutulan tutsakların sekiz yıldır dindirilemeyen büyük direnişleri yeni bir düzey ve anlam kazanmaktadır. Faşist Türk sömürgeciliği gibi ömrünü doldurmuş rejimlere yakışan her türlü insanlık dışı baskı, işkence ve katliam uygulamalarına karşı çok çeşitli biçimlerde sürdürülen devrimci direniş, bu ay ortalarında Diyarbakır ve Eskişehir zindanlarında başlatılan açlık grevleri ve karşı koyma eylemleriyle yeni bir yükseliş ve yaygınlaşma içine girmiş, politik yaşamın en yoğun çekim merkezi haline yeniden gelmiştir. Bu gelişme iç ve dış kamuoyunu çok daha fazla etkileyerek faşist-sömürgeci rejimin "demokrasiye geçiş" yalanını iyice açığa çıkarmış ve ona önemli siyasal anlama sahip olan geri adımlar attırmıştır.

Bilindiği gibi, Diyarbakır zindanının iyice teşhir olmasından sonra, özellikle zindanlarda teslim alınamayan direniş önderlerinin, PKK'li savaş esirlerinin toplanarak imhaya tabi tutulmak amacıyla Eskişehir zindanı özel olarak hazırlanmıştı. Katliam ve imhayı gerçekleştirmek için her türlü baskı ve işkence aracına sahip bulunan, yol bile gitmeyen bir dağ başında bu iş için özel hazırlanmış olan Eskişehir zindanına 1987 baharında Adana'da tutulmakta olan PKK'li savaş esirleri aktarıldı. Bunu takiben geçen süre içinde değişik alanlardan çok sayıda devrimci burada toplandı. Bir yıla yakın süredir, böyle bir imha merkezine aktarılan ve her türlü katliam uygulamasına tabi tutulan savaş esirleri, başından itibaren amacı belli olan bu faşist sömürgeci uygulamalara karşı direniş içine girdiler ve dışarıyla her türlü bağlarının ve birbirleriyle ilişkilerinin aylarca kesilmesi, hücrelerde elbisesiz bırakılmaları pahasına direnişi sürdürdüler. Faşist-sömürgeci uygulamaların hepsine karşı çıktılar ve "tek tip" denen zindan elbisesini giymeyi reddettiler. Bu kadar uzun süreye rağmen amaçlarında sonuca ulaşamayan faşist sömürgecilerin Şubat ayı içinde başvurdukları komplo ve katliam girişimleriyle ortaya çıkan yaralanma olayları karşısında savaş esirlerinin topyekün direniş eylemleri yükseldi.

Yine bilindiği gibi, Partimizin başlattığı ülkeye dönüş ve direniş mücadelesini geliştirme hareketi karşısında paniğe kapılan faşist-sömürgeci düşman, bu yönelimi tehdit etmek amacıyla 1983 baharında 34 PKK kadrosuna idam cezası vermişti. Ama daha sonra yükselen devrimci savaştan duyduğu korku sonucunda bu kararını uygulayamadığı gibi, kararı bozmak ve yeniden mahkemeleri başlatmak zorunda kaldı. İşte yeniden seçimler yaptığı, sözde "demokrasiye geçtiğini" ilan ettiği, "sıkıyönetimi kaldırdığı", işkenceye karşı olduğu konusunda uluslararası taahhütlerde bulunduğu ve sözde idam cezalarını kaldırmak için yeni yasalar hazırlamaya çalıştığı bir ortamda bu eski kararını yeniden gündeme getirdi; Diyarbakır Askeri Mahkemesi "PKK davasında" 20 devrimciye idam, 13 devrimciye ise müebbet cezası verdiğini açıkladı. Şimdiye kadar PKK kadro ve sempatizanlarına verilen idam sayısını 167'ye yükselten bu olay, gerçekte Partimizin ve halkımızın 1988 yılına daha güçlü ve sonuç alıcı bir atılımla girişini tehdit etmek ama-

cındaydı. Ve bu faşist-sömürgeci amaç, anında ve yeniden savaş esirleri tarafından bozguna uğratıldı. Mazlum, Kemal, Hayri gibi direniş önderlerini yaratmış olan Diyarbakır zından direnişleri, tezgahlanan bu komplolar karşısında topyekün direnişe geçtiler. Direnişin halk kitleleri ve uluslararası kamuoyu üzerindeki etkisi anında ve çok geniş bir tarzda oldu. Diyarbakır zindanında başlayan direniş derhal diğer faşist-sömürgeci zindanlara da yayıldı ve geniş kitleleri yürüyüş, gösteri, açlık grevi ve benzeri biçimlerde eyleme geçirerek uluslararası politikanın ilgi merkezi haline geldi.

Faşist Türk sömürgeciliğine karşı sekiz yıldır sürdürülen direnişin birikimleri üzerinde yükselen bu yeni direniş, çok kısa sürede önemli sonuçlar ortaya çıkardı. Faşist-sömürgeci rejim, yaşanan gelişmeler karşısında şaşkına dönerek alelacele çareler aramak zorunda kaldı. MİT güdümündeki basın, direniş başlar başlamaz, "Diyarbakır'a dikkat" başlığını atarak yönetimi uyarmak istedi. Çok sayıda cezaevinde direniş başlamışken, neden "Diyarbakır'a dikkat" edilecekti? Elbette bunun Kürdistan'da yaşanan gerçeklerle çok yakından bağı vardı. Ve kısa sürede, yine basının "eyleme ödül" olarak tanımladığı istemlerin kabul edildiğinin açıklanması geldi. Rejimin çok sinsi amaçlarını içinde taşıyor da olsa, bu açıkça faşist-sömürgeci rejimin geri adım atması ve direnişin pratik kazanımının gerçekleşmesi oldu.

Devrim için direnip kazanmak; bu son derece önemli bir sonuçtur. Birçok gerçeğin somut kanıtı olmakta, faşist Türk sömürgeciliğine karşı yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir evreyi, somut pratik kazanımların gerçekleşmesi evresini göstermektedir. Belliki bunun üzerine çokça yazılacak, hatta içinde hiç payı olmayanlarca "yeni mevzilerin kazanıldığından" söz edilecektir. Hatta geçmişte direnişi ve direnişçileri "kaybettikleri meydan savaşı içinde askerlerin birbir kırdırtılmasına" benzetenler bile, utanmadan daha şimdiden zindanlarda açlık grevlerinin yayılmasından bahsetmeye başlamışlardır. Direnip kazanmanın büyük anlamını bir de bu açıdan yeterince görmek gereklidir.

Faşist-sömürgeci zindanlarda süren direniş, uzun bir sürece, şanlı bir mirasa ve büyük zaferleri ifade eden derin bir siyasal anlama sahiptir. Zindan direnişçiliğinin Parti ve halk tarihimizdeki yeri ve büyük anlamı Partimiz tarafından kapsamlı olarak değerlendirilmiştir. Bu açıdan, yaşanan gelişmelerin anlamını görmek, bu gerçekle biraz bağı olanlar için fazla zor olmayacaktır. Ama, şimdi yükselen direnişin, gerçekleri daha net olarak ortaya çıkarma ve somut kazanımlar dönemini başlatma gibi bir özelliği vardır. Bu nedenle, Diyarbakır'dan başlayıp diğer zindanlara da yayılan bu direnişin özgül özelliklerini, geçmişle ve günümüzün görevleriyle bağ içinde taşıdığı anlamı ve çeşitli güçler için yüklediği görevleri bazı yönleriyle irdelemek yararlı olacaktır.

Zindan direnişçiliği, 12 Eylül faşizmine karşı koyarak ona en ağır darbeleri vuran, faşist Türk sömürgeciliğini siyasal yenilgiye mahkum ederek ulusal kurtuluş mücadelesine büyük bir siyasal zafer kazandıran, 12 Eylül öncesi mücadele ile 15 Ağustos direnişi arasında sağlam bir köprü oluşturan ve devrimciliği gerçek denek taşında şekillendirerek onun ölçülerini belirleyen en köklü direniştir. Bu direnişçiliğin şekillendiği 1980-82 dönemi, "aynı zamanda onun büyük gerçekliğinin tam olarak kanıtlandığı, Parti ve halk tarihimizde rolünü ve görevini başarıyla yerine getirdiği bir dönemdir. Daha sonra kesintisiz olarak süren direniş, hep bu gerçek üzerinde yükselmiş ve bu gerçeğin temsil edilmesi, sürdürülmesi olmuştur.

Bildiğimiz gibi, 12 Eylül darbesiyle iktidara bütünüyle el koyan faşist cunta, Türkiye ve Kürdistan'daki halk muhalefetini bastırmayı, devrimci-demokratik örgüt ve güçleri dağıtıp imha etmeyi, halk kurtuluş mücadelesi ve devrimcilik adına ne varsa hepsini bütünüyle yok etmeyi esas görev edinmiştir. 12 Eylül faşist-askeri rejiminin bu amaçları karşısında kendisine devrimci ve demokratım diyen güçlerin etkin bir direniş geliştirmeleri bir yana, paramparça olmaktan kurtulmaları, kendilerini toparlamaları, kendilerini devrimci olarak yaşatmaları bile mümkün olmamış, en erkenden dağılma, kaçkınlık, teslimiyet ve tasfiyecilik alabildiğine gelişmiştir. Bu durumda 12 Eylül rejimi bütün gücüyle zindanlarına doldurduğu devrimciler üzerine yüklenmiş, en kaba baskı, işkence ve katliamdan teslim almaya kadar her türlü karşı-devrimci yöntemi uygulamış, teslimiyete ödül vererek pişmanlığı geliştirmeye çalışmış ve zindanlarda devrimciliği ve halkın kurtuluş davasını öldürerek amaçlarına böylece ulaşmak istemiştir. İşte zindan direnişçiliği böyle bir ortamda ve faşist-sömürgeci rejimin bu amaçlarını kesin yenilgiye uğratma temelinde ortaya çıkmış ve şekillenmiştir. Proletarya ve halkın büyük önderleri Mazlum DOGAN, Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ'un öncülüğünde yükselen Diyarbakır zindan direnişçiliği ve bunun önderliğinde gelişen zindan direnişleri, böyle kritik bir dönemde düşmanı yenilgiye uğratarak Kürt ve Türk halklarının devrimci kurtuluş mücadelelerinin yenilmezliğini ve kesin zaferini belirlemiştir. Bu direnişçiliğin Parti, halk ve mücadele tarihimizde taşıdığı büyük anlamı, direniş şehitlerimiz üzerine yaptığı değerlendirmede Parti Önderliğimiz şöyle ifade etmektedir:

"12 Eylül faşizmine karşı zindan direnişçiliğinde bir Mazlum'un, daha sonra Hayri'nin, Kemal'in direnişçiliğini, gerçekten ölümle yaşam arasında kurulan en sağlam bir köprü, yani faşizmin dayattığı ölüme, direnişçiliğin ulaşmak istediği yaşam arasında sağlam bir köprü olduğunu belirledik. Ve bu köprüde yürümenin, yani gerekirse faşizme karşı ardarda şehitler vermenin, başarı kazanmanın yolu olduğunu da söyledik. Köprünün, sonuna kadar açılmış olduğunu da belirttik. Yani, faşizmin alabildiğine karanlık, uçurumlu ve 'yaklaşırsanız yerlebir olursunuz' diye bizi korkuttuğu yola doğru giderken, bize bir köprü gerekliydi. İşte zindan direnişçiliğinin ve şehitlerinin anlamı bu kadar büyüktür ve bu büyüklük tam da siyasi bir değerdir. Bu, aynı zamanda mücadelemize büyük bir siyasal destektir de. Daha da ötesinde, mücadelemizin kazandığı siyasi bir zaferdir. Birkaç kişi düşmanın ordularıyla fiziksel olarak savaşarak onları yenmeyi başarmışlardır.

Zindan direnişçiliği, uzun tanıklıkların peşpeşe ancak izah edebilecekleri, hatta izah etmekte epey zorlanacakları bir durumdur. O koşullarda verilen bu savaşım belki de insanlık soyunda çok az insana nasip olan bir dayanma gücü ile gerçekten çok az kişinin başarabileceği bir savaşımdır. Ve bu savaşım verilmiş ve başarılmıştır. Dolayısıyla, bu şehitlerimizin PKK'lileşmede, PKK'yi direnişçi bir güç haline getirmede, daha sonraki direnişi belirlemedeki yerleri her türlü değerlendirmenin üstündedir. Ve burada gerçekten yenilen, gerçekten ölümcül darbe alan faşizmin kendisidir derken, yine daha sonraki direnişimizin de yükselişinde tanık olduğumuz yaşama bakarak bunları belirtirken, tamı tamına hakikati söylüyoruz. Buradaki gerçek 'Direnmek Yaşamaktır' sloganında ifadesini buluyor. Faşizm, her şeyiyle bazı insanları, bunların şahsında bir halkı teslim almak istiyordu. Partiyi ve giderek halkı yenilgiye götürüp, bunun yerine yeniden kendi kör karanlık ve haksızlıklarla örtülü geleneğini kesintisiz devam ettirmeye çalışıyordu. İşte böylesi bir anda, faşizmin bu biçimdeki hakimiyetini, o kendine son derece güvenen ve yüzyıllardan beri de hep böyle getirdiği geleneğini zindanlarda da kendi adına zincirleme bir gelişmeyle tamamlamak istediği en kritik bir anda bu direnişler gelişti.

Eğer büyük bir başarıya ulaşılmak isteniliyorsa, bu durumun parçalanması gerekiyordu. Zindan direnişçilerinin anlamı, işte burada ortaya çıkıyor. Bunlar gerektiği anda TC'nin bu yapısını parçaladılar. Dolayısıyla burada yenilen sadece TC tarihi değildir; TC'nin şahsında en son kertesine kadar yetkinleştirilmiş olan bir despotizmin de can alıcı bir darbe yemesi ve bunun en temel halkasında kopmasıdır. Tabii ki, zincir en temel halkasından koptu mu, onun artık fazla bir iş görmesi, tarihte sürekliliğini sağlaması mümkün değildir.

Eğer zindan direnişçiliğinin anlamı üzerinde daha çok düşünülürse, bu direnişin geleceğe yansıtılma işinin büyük bir örgütlülük olayı olduğu da kavranır. Biz bu gelişmeyi, siyasal ve silahlı faaliyet başta olmak üzere, her türlü araçla temsil etmeyi başarırsak, göreceğiz ki, bu halkanın parçalanması aslında bin yılı aşkın bir despotizmin ölümcül darbe almasıdır. Ve bu en büyük savaşlardan birisinin halklar ve özgürlük adına, Partimiz tarafından kazanılması da demektir. Tabii yine bu konuda daha önce de belirttiğimiz gibi, onların sözcüleri olan bizler, bu görevi böyle anlar ve yaparsak, bu böyledir."

Zindanlarda faşist sömürgeciliğe karşı verilen mücadele, direniş ve kesin kazanmak için direniş esası üzerinde şekillenmiş ve daha başlangıcında bunu kanıtlayan bir gerçeklik olmuştur. Yüzyılların en vahşi despotizmine ve bunun günümüzdeki şekillenmesi olan faşist diktatörlüğe karşı, onu yenilgiye uğratma temelinde direnişin mümkün olduğunu, insanlık erdemleri dışında hiçbir araca sahip olunmaksızın gerçekleştirilen büyük direnişlerle göstermiştir. Bu gerçeği ve uzun direniş sürecini zindan direnişçiliğinin önderlerinden M.K., ***"Azmin, inancın ve iradenin eritemeyeceği hiçbir duvar ve engel yoktur; bilinen, ama yaşamımızda öğrendiğimiz budur"*** sözleriyle ifade etmektedir. Değerli ve onurlu yaşamın taşıdığı büyük ve derin sonucun en kısa bir tarzda ifade edilmesi olan bu gerçek, bugün despotizmin nasıl eritildiğinin görülür hale gelmesiyle kendisini tekrar tekrar doğrulamaktadır.

Zindan direnişçilerinde 1980'den beri yürütülen devrimci mücadelenin bütün özelliklerini bulmak mümkündür. Zindan direnişçiliğinin bu süreçte faşist-sömürgeci rejime karşı yürütülen mücadeleye pratik yol göstericilik yapmak gibi bir özelliği vardır. 1980-82 döneminde 12 Eylül rejimine karşı mücadelenin esasını temsil ederken de önemli ve büyük sonuçlar ortaya çıkarmış, faşist Türk sömürgeciliğinin siyasal yenilgisini açıkça ilan etmiştir. Bu gerçek, hem faşist şeflerin itiraflarıyla, hem de halkımızın kurtuluş mücadelesinin sağladığı gelişmelerle kanıtlanmıştır. Bu dönemde yükselen zindan direnişleri halkımızın umudunu canlı tutarak, kitleleri sürekli mücadeleye çekerek, yarattığı devrimci ölçü temelinde Partimizin örgütlenmesine ve eylemine yol gösterip büyük bir çekim merkezi haline gelerek daha sonra yükselen direniş mücadelemizin temel harcı ve önemli hazırlayıcı gücü olmuştur. Ulusal kurtuluş mücadelemizin 15 Ağustos devrimci atılım dönemine ulaşmasında, Cephe ve Ordu kuruluşuna geçmesinde, gerilla mücadelesinin gelişip yaygınlaşmasında zindan direnişlerinin belirgin ve sürekli bir rolü olmuştur. 15 Ağustos direnişiyle ve gerilla savaşıyla birleşen zindan direnişçiliği, her türlü tasfiyeciliğin altedilerek Türkiye'de devrimci direnişçiliğin hareketlenmeye başlamasında, ortak mücadele pratik dayanışmanın gelişmesinde yine temel bir rol oynamıştır. Bu konuda 1987 pratiği, binlerce savaş esirlerinin aylarca süren ve Kürdistan ve Türkiye'nin hemen her alanına yayılan, Türkiye'de kitlelerin faşizme karşı direnişinin ilk kıvılcımlarını ortaya çıkaran yaygın zindan direnişlerinin anlamı önemli ve büyük devrimci değere sahiptir. 1987 pratiğini, Kürdistan'da yükselen devrimci savaş temelinde Kürt ve Türk halklarının faşist diktatörlüğe karşı ortak mücadelelerinin bir deneyi, pratik biçimlerinin nüve halinde ortaya çıkması ve zafer kazanıcı devrimci eylemlerin sınırlı bir provası olarak görmek gerekiyor.

İşte bugün bir anda derinliğine ve yaygın olarak gelişen zindan direnişleri böyle güçlü bir temel ve büyük bir miras üzerinde yükselmektedir. Zından direnişçiliği, devrimci gelişmenin her döneminde görev ve rolünü belirleyerek bunları başarıyla yerine getiren, bu nedenle kanıtlanmış ve yol gösterici olan bir direnişçiliktir. 1980-83 döneminde faşist sömürgeciliğe karşı mücadelenin temel yükünü omuzlamış, devrimcileri ve kitleleri direnişe çeken tarihi rolüne sahip çıkmış ve 12 Eylül faşizminin bütün oyunlarını bozan, amaçlarını boşa çıkaran ve siyasal yenilgiye uğratan bir direnişle başarı kazanıp rolünü eksiksiz oynamıştır. 1984-86 döneminde dışarda gelişen mücadeleyle birleşerek ve ona sürekli güç katarak faşist-sömürgeci rejime karşı silahlı direnişin gelişip süreklilik kazanmasında temel rollerden birini yerine getirmiştir. 1987'den beri gelişen süreçte ise Cephe ve Ordu kuruluşunun gerçekleştirilmesi, gerillanın yaygınlaştırılması ve bunların ana halkası olan kitlelerin eyleme çekilmesi faaliyetinde önemli görevler yerine getirmektedir. Zindanlarda direnişlerin kitlesel düzeye ulaştırılması ve kitleleri eyleme çekmede ve kamuoyunu etkilemede temel bir rol oynaması bunun açık kanıtıdır. Kısacası günümüz direnişlerinin siyasal anlamını PKK 3. Kongre değerlendirmelerinde ve kararlarında görmek ve gelecek açısından buna göre sonuçlar çıkararak yüklediği görevleri yerine getirmek gerekir.

Bugün faşist-sömürgeci zindanlarda yaygın olarak gelişen direnişin içinde bulunduğumuz koşullarla ve günümüzde yaşanan gelişmelerle yakın bağı vardır. Günümüz koşulları ne 1980'ler ne de 1984'lerin koşullarıyla aynıdır; hem faşist-sömürgeci rejimin, hem de ulusal kurtuluş mücadelemizin durumu açısından önemli değişiklikler ortaya çıkmıştır. 1988'e girerken bütün bu değişiklikler çok daha belirgin olarak görülmektedir. Bugün düşman cephesi çok derin bir çıkmazı ve çöküşü yaşamaktadır. 12 Eylül faşist-sömürgeci rejimi kendi içinde derin bir ekonomik bunalım ve siyasal kriz içinde bulunmaktadır. Ekonomik bunalım had safhaya çıkmış, enflasyon, işsizlik, pahalılık ve yoksulluk toplumu kasıp kavurmuştur. Rejimin kendi sözcüleri, ekonomistleri, işadamları bile bu ekonomik düzenin 1988 yılını çıkaramayacağı noktasında birleşmekte, bunu raporlarla dile getirerek ilan etmektedir. Gerçekten de bugün Türkiye ekonomik çöküş açısından dünya ülkeleri arasında birinci sıraya oturmuştur. Faşist-sömürgeci rejim kendi içinde belli bir siyasal kurumlaşma yaratmıştır, ancak bu yapı işlememekte ve gelecek vaad etmemektedir. Evren-Özal kliği yıllardır baskı ve aldatmacayla düzeni idare etmeye çalışmış, ancak daha fazla götüremez hale gelmiştir. Faşist-askeri rejimin kendini maskeleme, sözde sivilleşme ve demokratikleşme yalanı tutmamış, iç ve dış kamuoyu nezdinde oyunları açığa çıkmıştır. İster parlamento içinde, isterse dışında olsun sivil ve askeri faşist kliklerce değişik siyasal gruplar arasındaki çelişki ve mücadele iyice kızışmıştır. Daha seçimden yeni çıkılmış olmasına rağmen sürekli hükümet tartışmaları gündemde eksik olmamış, seçimlerin de çözüm getirmediği açıkça ortaya çıkmıştır. Rejimin Kürdistan politikası, 1987 yılında yapmaya çalıştığı yeni düzenlemeler sonuç vermemiş, Bölge Valiliği diye oluşturduğu kurumlaşmanın kendisi için biçtiği ömrün de sonuna gelinmiştir. Günübirlik politika, karışıklık ve işlemezlik son MİT olayında da görüldüğü gibi rejimin gerçekliği olmuştur. Burjuvazi ve emperyalizm Özal yönetimini değiştirmek istemekte, fakat yerine koyacak daha güçlüsünü bulamamaktadır. Dış politika alanında da rejimin durumu bundan farklı değildir. Faşist-sömürgeci rejim bölge ve dünyada iyice teşhir olmuş, güvenilmez bir güç olduğu ortaya çıkmış, bölgede İsrail ve Mısır gibi yönetimlerin sadık müttefiki olma özelliği ve ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik bir saldırı üssü olma durumu iyice gelişmiştir. Artık stratejik konumunu pazarlama ve Ortadoğu devletlerini korkutma politikaları da para etmez hale gelmiştir. Rejim ciddi bir dış politik ilişki geliştirememekte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin desteklenmemesi karşılığında verdiği ödünlerle dolu göstermelik geziler düzenlemektedir. MİT gündemindeki basının büyük bir gürültüyle topluma yansıtmaya çalıştığı son gezilerin ve sözde davetlerin durumu bütünüyle böyledir.

Bütün bu durumların temelinde Türkiye'de kapitalist düzenin bunalımı ve çöküşü ile faşist ordunun Kürdistan'da gelişen silahlı direniş karşısındaki başarısızlığı ve yediği darbeler vardır. Türk ordusunun Kürdistan devrimci savaşı karşısında aldığı yenilgiler, içine düştüğü çaresizlik ve çıkmaz faşist-askeri yönetimin çözümsüzlüğünü ve çöküşünü hızla geliştirmektedir. Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gelişmeleri ileri sürerek '80 öncesi yönetimleri başarısız gösteren ve bir karabasan gibi toplumun üzerine çöken 12 Eylül rejimini, uyguladığı her türlü faşist terör ve demagoji yaşatmaya yetmemiş, bu kez Kürdistan'daki gelişmelerin gerilla savaşına yükselmesi, yani yine Kürdistan ulusal direnişinin gelişimi onu çöküşe götürmektedir. Bu gerçek bugün bütün iç ve dış kamuoyunda

açıkça ifade edilmekte ve rejimin her alandaki tecriti iyice gelişmiş bulunmaktadır. Çok çeşitli muhalefet odakları bu gelişmelere dayanarak faşist-sömürgeci rejime karşı mücadele içine girmekte ve bu temelde rejim iyice sıkıştırılmaktadır. Kısaca bugün rejimin 1980'lerdeki gibi ordunun kof, fakat aldatıcı kılıcı temelindeki güç gösterisi, ne de 1984'lerdeki gibi Özal'ın sahte bürokrat-teknokratları eliyle aldatıcılığı vardır; bunların nasıl bir despotizm ve soygunculuk olduğu iyice açığa çıkmış, bunlar iflas ederken rejim Demirel, İnönü, Ecevitler gibi paçavrası çıkmış eskileri gündeme getirmekten başka yeni bir şey üretememiş, böylece 1988'e bitkin, tükenmiş ve artık sona doğru gelmiş vaziyette girmiştir.

Faşist-sömürgeci rejimin bu durumuna karşılık Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve anti-faşist muhalefetteki gelişmeler gözle görülür niteliktedir. 15 Ağustos Atılımıyla faşist-sömürgeci rejime karşı devrimci-demokratik cephe açılmış, bu atılım Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye anti-faşist halk hareketinin birliğini ve gücünü ortaya koymuştur. Bu temelde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ve Halk Kurtuluş Ordusunun inşasına girilmiş ve faşist Türk sömürgeciliğine karşı kesintisiz ve sürekli gelişen bir silahlı direnişe ulaşılmıştır. PKK'nin yüzbinlerce ve milyonlarca halk gücünü etkileyip harekete geçirerek yarattığı bu gelişme 1987'den beri daha yüksek bir atılım düzeyinde yoğun bir ilerleme içinde bulunmaktadır. Kısaca bugün devrimci-demokratik hareket ne 1980'lerdeki gibi 12 Eylül darbesinin saldırıları karşısında her bakımdan korunma ve toparlanma içinde, ne de 1984'lerdeki gibi ülkeye yerleşme ve bazı silahlı eylemlerle siyasal gelişme sağlama durumundadır; bu dönemlerin yarattığı gelişmeler temelinde bugün yaygın bir gerilla savaşı, Cephe ve Ordu kuruluşu sürecini yaşamaktadır. Bugün mücadelenin değişik dönemlerindeki doğru yol göstericiliğiyle önderliğini defalarca kanıtlamış olan PKK, halkımızın kitlesel mücadele örgütü ERNK ve devrimci silahlı kuvvetleri ARGK vardır. Dört yıldan beri kesintisiz olarak süren ve sürekli gelişen gerilla savaşı Kürdistan'ın bütün stratejik alanlarında kökleşmiştir ve ulusal direniş mücadelesi geniş halk kitlelerini kucaklamıştır. Artık Kürdistan'da işgalci Türk ordusu karşısında halkımızın Kurtuluş Ordusu şekillenmiş, sürekli bir gelişme ve büyüme içindeki bu ordu temelinde Kürdistan bir savaş alanı haline gelmiştir. İki ordu, iki iktidar demektir; bugün Kürdistan'daki iktidar ikiliği içinde faşist ordunun darbelenmesi temelinde faşist-sömürgeci düzen yıkılmakta ve Halk Ordusunun gelişimi temelinde yeni devrimci iktidar şekillenmektedir. Ve böyle bir iktidar binlerce ve yüzbinlerce halk gücünün aktif çabasıyla, Cephe ve Ordu saflarına süren yoğun katılımla gelişmektedir. Bu, faşist-sömürgeci düzen açısından gerçek anlamda bir yıkım olurken, ulusal kurtuluş hareketi açısından çok önemli bir gelişme düzeyini ifade etmektedir. Ve bu durum, devrimci iktidarın egemenlik kurması, pekişmesi doğrultusunda bir gelişim sürecini, uzun süreyi de alsa çok önemli bir dönemeci oluşturmaktadır. Bu dönemecin varacağı nokta Halk Kurtuluş Ordusunun üslenmeyi pekiştirmesi, egemenliğini kurması, parça parça da olsa devrimci halk iktidarının inşa edilmesi olacaktır.

Kürdistan'da ve özellikle de kırsal alanda yaşanan bu büyük devrimci gelişmenin Kürdistan kentleri ve Türkiye üzerindeki etkisi bugün en yoğun noktaya ulaşmıştır. Kentlerdeki halk kitleleri ulusal kurtuluş mücadelesine katılmak, devrimci kitlesel eylemliliği geliştirmek için yoğun bir yönelim içinde bulunmaktadır. Diyarbakır'dan İstanbul'a kadar bunun ilk nüveleri ve esasta da sancıları yaşanmakta, halkın bir dev homurtusunu andıran sesi daha yakından duyulmakdadır. Türkiye'de Kürdistan'ın inkarı ve ordunun dokunulmazlığı biçiminde oluşturulan ve bu temelde yaygınlaştırılan tabular bir bir yıkılmıştır. Toplum bu temelde hayalciliği, suskunluğu ve duyarsızlığı aşmakta, daha gerçekçi ve kendini tanır hale gelmektedir. Şimdiye kadar umut bağladığı çok şeyin sahte olduğunu, yoğun olarak aldatıldığını anlamaktadır. Bu, anti-faşist halk mücadelesinin daha köklü ve gerçekçi gelişmesine ve daha sonuç verici bir yapı kazanmasına yol açmaktadır. Mevcut gelişmeler faşist diktatörlüğe karşı çok çeşitli muhalefet odaklarının ortaya çıkmasını, Evren-Özal rejimine karşı muhalefetin yoğunlaşmasını, yayıncılıktan eyleme kadar çeşitli mücadele biçimlerinin gündemleşmesini ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine sempati ve dayanışmanın artmasını doğurmaktadır. Belki nicel düzeyde Türkiye'de anti-faşist mücadele bugün zayıftır, ama 12 Eylül sonrasına göre önemli bir gelişme vardır ve nitel düzeyde ise bugün en gelişmiş durumu yaşamaktadır. Çünkü bugün gerçeğe en yakındır ve güçlü olan ise gerçekçi olandır.

Kürdistan'da devrimci mücadelenin yaşadığı bu nitel gelişim, ulusal kurtuluş hareketinin dünya ölçüsünde ve onu etkileyen bir güç haline gelmesine yol açmıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş sorunu bugün Ortadoğu'nun çözümlemesi gereken en önemli sorunu olarak kendini dayatmakta ve dünya ölçüsünde de böyle gündemleşmektedir. Faşist-sömürgeci rejimin bölgede ve dünyada teşhiri ve tecriti gelişirken, buna karşılık Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ilişki ve ittifakları güçlenmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz bugün bölge halkları ve ilerici güçleri, dünyanın devrimci ve ilerici kamuoyu nezdinde saygın bir yere sahiptir. Halkımızın ve mücadelemizin dostları her geçen gün artmaktadır. Yakın geçmişte adı bile duyulmayan bir konumdan, bu kadar kısa sürece böyle bir düzeye ulaşmanın anlamı ve önemi son derece açıktır. Bugün dünyanın en gerici güçleri bile bu gelişmeleri hesaba katmakta ve faşist rejimin en büyük efendisi ABD emperyalizmi bile "Türkiye'nin Kürtler üzerindeki baskısından ve Kürtlere özerklik verilmesinden" söz etmektedir. 1988 yılının ilk aylarında ulusal kurtuluş hareketimizin gözle görülür bir biçimde yaşadığı düzey budur ve bu durum yoğun ve sürekli bir gelişme halindedir. İşte günümüzde yükselen zindan direnişleri her alanda yaşanan böylesi devrimci gelişmelerin ve bu düzeydeki bir hareketin parçası olarak ortaya çıkmakta ve mücadelenin bu düzeyine tabi olarak onun gelişimine hizmet etmektedir.

Faşist-sömürgeci karşı-devrim ile ulusal kurtuluş hareketimiz arasında süren böyle şiddetli mücadele ortamında kitlelerin durumunda da önemli değişikliklerin olduğundan söz etmek gerekir. Kitlelerin faşist-sömürgeci rejime ve ulusal kurtuluş hareketimize bakışları açısından durum ne 1980'lerde, ne de 1984'lerde olduğu gibidir. Sekiz yıllık faşist rejim altında kitlelerin yaşadığı baskı, işkence, sömürü ve yoksulluk onlara gerçekleri iyice öğretmiştir. Yaşayamaz hale gelen ve yıllardır faşist baskı ve demagoji ortamında yönetim olmak isteyenleri deneyip gören kitlelerin rejimden, bundan da öte düzenden kopuşları yoğun olarak ortaya çıkmıştır. 1970'lerin belirsiz, çözümsüz ve karmaşa ortamında, bundan yararlanarak ve büyük bir demagoji ile kitleleri aldatarak iktidara yürüyen faşist rejimin o dönemde aldığı nispi destekten de artık söz etmek mümkün değildir. Bunu, gerçekte hiçbir zaman ölçü olarak alınmayacak olan seçim sonuçlarında bile görmek mümkündür. 1987 referandum ve erken seçimi bu konuda da kitlelerin durumunu gösterir niteliktedir. 1982'de yüzde doksanları sayan faşist anayasanın oy potansiyeli, 1987'de yüzde elliye bile ulaşamamıştır. Çok açık baskıya ve ulufe dağıtarak satın alınmaya rağmen, Evren-Özal kliğinin seçimlerdeki oy oranı sadece %36 olmuştur. Hatta seçim sonrasının ilk ayı içinde bu oranın %25'e düştüğü herkes tarafından ilan edilmiştir. Kitlelerin faşist-sömürgeci düzenden bu kopuşuna karşılık ulusal direniş hareketimiz sürekli kitlelerin ilgi ve desteğini kazanmış ve bu durum bugün Cephe ve Orduya yoğun bir akış temelinde kitlesel patlama halini almıştır. Yürütülen doğru devrimci mücadele kitlelerdeki umutsuzluğu kırıp sürekli kurtuluşa olan inancı geliştirerek, faşist-sömürgeci rejimin vahşetini ve buna karşı kurtuluş yolunu göstererek, kitleleri eğitip örgütleyerek daha yoğun bir eylemlilik noktasına getirmiştir. Bugün bu durum önderlik ve yolgöstericilik bulduğu oranda eylemlilik olarak ortaya çıkmaktadır. Eğer Türkiye'de anti-faşist halk mücadelesinde bir zayıflık varsa, bunun esas nedeni kitlelerin eylem için örgütlü bir önderlik bulamamasıdır. Faşist rejimin baskı ve sömürüsü altında bunalan ve Kürdistan'daki silahlı direnişten derinden etkilenerek mücadeleye yoğun ilgi duyar hale gelen halk kitlelerinin yoğun eylemlilik dönemi artık başlamaktadır. Bugün zindan direnişleri etrafında yaşanan hareketlenme bunun ilk örnekleridir ve sürekli gelişecek olan da budur.

İşte günümüz koşulları, 1988 yılı başında faşist-sömürgeci rejimi, kitlelerin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin durumu kısaca böyledir. Günümüzde Diyarbakır'dan başlamak üzere bir anda yoğun olarak gelişen zindan direnişleri bu koşullara bağlı ve bu koşulların ürünü olmaktadır. Bundan günümüz zindan direnişlerinin özgül özellikleri ortaya çıkar. Bu direnişler, sadece zindan koşullarının ya da kişisel istemlerin değil, günümüzde yaşanan derin çelişkilerin ve şiddetli sınıfsal ve ulusal mücadelenin bir ürünüdürler ve bu koşulların bir gereği olarak ortaya çıkmaktadırlar. Bu, direnişin geçici ya da sınırlı olmayacağı, sürekli ve kitlesel direnişler olarak devam edeceği demektir. O halde, bu durumu doğru değerlendirmek ve gereklerine göre hareket edebilmek gerekir. Bu direnişler, geçmişteki gibi faşist saldırganlığa karşı, devrimci direnişi her bakımdan koruma ve ölçülerini yaratarak kökleştirme değil, bununla birlikte yükselen halk mücadelesinin ve silahlı ulusal direnişin bir parçası olarak kitlesel eylemi başlatma, geliştirme, kitleleri cepheleşmeye ve ordulaşmaya çekme direnişleridir. Diyarbakır öncülüğünde yükselen direnişlerin büyük önemi ve anlamı da burada ortaya çıkmaktadır. Ve gerçekten de bu rolü oynamakta, kitleleri etkileyip eyleme çekmede bu gücünü açıkça göstermektedir. Bu, kitlesel devrimci eylemi geliştirmede devrimci hareketin büyük gücü ve önemli bir silahı olmaktadır.

Eğer bugün faşist-sömürgeci rejimin borazanları daha direnişin ilk gününde "Diyarbakır'a dikkat" diye çığlık atıyorsa, bunun nedenini de burada, günümüz koşullarında ve bugünkü direnişin özgül anlamında aramak gerekir. Yükselen ulusal direnişin ve gerilla savaşının bir parçası olarak gelişen ve kitleleri derinden etkileyerek kitlesel ulusal direnişin ve gerilla savaşının bir parçası olarak gelişen ve kitleleri derinden etkileyerek kitlesel eyleme çeken zindan direnişlerinin gücü, düşmanı büyük bir korku ve telaş içine sokmaktadır. Ve bunun yarattığı panik faşist-sömürgeci rejimin alelacele "eyleme ödül" diye tanımlanan karar ve açıklamalarının ortaya çıktığı görülmektedir. Eğer bunlar da Diyarbakır'dan başlıyor ve düşman Diyarbakır zindanından bu denli korkar hale geliyorsa, bu sadece Kürdistan'da yükselen ulusal direnişin gücünün ve rejimi ne kadar etkilediğinin açığa vurulması olmaktadır.

Günümüz zindan direnişlerini daha şimdiden ortaya çıkarmış olduğu önemli sonuçlar açısından da dikkatle değerlendirmek gerekir. Bu sonuçlar, her ne kadar cezaevleri özgülünde bazı özel istemleri içeriyor olsa da, esas olanı siyasal içeriğidir; faşist-sömürgeci rejim açıkça geri adım atmış ve bir yığın tavizler vermiştir, rejimin bakanı açıkça iç ve dış baskılar, yani mücadelemizin baskısı sonucu böyle yapmak zorunda kaldıklarını ilan etmiştir, Kürtçe konuşma kabul edilerek altmış yıllık inkarcılık resmen aşılmak zorunda kalınmıştır. Bütün bunlar büyük siyasal anlam taşıyan çok önemli gelişmelerdir. Sekiz yıldır dünyanın tanık olduğu en büyük vahşetlerden birine karşı gösterilen kahramanca direniş açıkça pratik siyasal kazanım sağlamaktadır. Her ne kadar rejim zindanlardaki direnişle dışardaki direnişi birbirinden koparmak, bölmek, zindan direnişinin kitleler üzerindeki büyük çekim gücünü ortadan kaldırmak, silahlı direnişi yalıtlamak gibi amaçlar güdüyor olsa da bunlar sadece mücadelede dikkate alınması gereken hususlardan ve sağlanan kazanımın siyasal anlamını asla gölgelemez. Zindan koşullarında sağlanan bu gelişme, dışarda stratejik bir anlamda faşist-sömürgeci rejimin bütün siyasal varlığıyla yıkılması, yok edilmesi ile değerlendirilebilecek bir siyasal kazanım olmaktadır.

Zindan direnişçiliği, başından beri ne pahasına olursa olsun direnmek ve kazanmak özü üzerinde şekillenmiştir. 1981-82 döneminin halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş davasını ölümsüzleştiren büyük direnişleri de faşist-sömürgeciliğe karşı büyük bir siyasal zafer kazanmıştır. Her ne kadar Parti içinde ve dışında çok çeşitli küçükburjuva çevreler bunu böyle anlamamış ya da anlamasına rağmen kendi basit özellikleri nedeniyle böyle büyüklüğün gereklerini yerine getirmemiş ve hatta "intihar ediyorlar" diyerek alçakça düşmanlık yapmış olsalar da, halkımızın çıkarları açısından bu gerçek böyledir. Bu tür çevrelerin bugün zindan direnişlerine alkış tutar olmaları, sağlanan kazanımlara sahip çıkmaya çalışmaları tam bir ikiyüzlülük ve sefillik olmaktadır. Bugünün büyük anlama sahip olan kazanımları, geçmişin ölümsüzleşen siyasal zaferleri üzerinde yükselmektedir.

Önümüzdeki dönem açısından sağlanan bu kazanımların önemi nedir? Çelişkilerin ve mücadelenin en çok yoğunlaştığı ve keskinleştiği alanlar olan zindanlar, mücadele tarihimizde her zaman önde yürümüşlerdir. Zindanlarda yaşanan mücadelenin özellikleri, biçimleri ve sonuçları her bakımdan daha sonra benzer bir tarzda dışarda yaşanmıştır. Yani zindanlardaki mücadele öncüdür, mücadele pratiği öğretici derslerle doludur. 1982'nin büyük direnişi 15 Ağustos Atılımının başlatıcısı ve esaslarının belirleyicisi olmuştur. Parti ve mücadele açısından o dönemde zindanlarda ortaya çıkanlar 1983'ten itibaren dışarda ortaya çıkmıştır. Şimdi zindanlarda alınan sonuçlar devrimimiz açısından yine öncüdür, yine yeni bir dönemin başlangıcıdır. Bu dönem, devrimin pratik kazanımlar sağladığı, devrimci hareketin pratik egemenliğinin kurulduğu, faşist-sömürgeci egemenliğin parça parça da olsa pratikte yok edildiği bir dönem olacaktır. Rejimin zindanlarda aldığı darbe, attığı geri adım, verdiği bir yığın taviz dışarda siyasal ve askeri yıkılışının başlaması anlamını taşımakta ve zaten böyle bir ortamın ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. O halde devrimimiz egemenlik dönemine, devrimci iktidarın kuruluşu dönemine girmektedir. Bu dönem, Parti 3. Kongresi tarafında çizilen gelişmelerin yaşanacağı bir dönemdir; büyüyen savaş, yaygınlaşan kitlesel eylemler ve silahlı ayaklanmalar dönemidir. Bütün bunlar, devrimci ve yurtsever güçler için çok açık ve önemli görevler yüklemektedir ve bu dönemi başlatan zindan direnişleri onurlu herkes için göreve çağrı olmaktadır.

Yükselen ve sürekli gelişecek olan zindan direnişleri, halk kitleleri için bir eylem çağrısıdır; ulusal kurtuluş mücadelesine, Cepheye ve Orduya katılım çağrısıdır. O halde yurtsever ve onurlu her Kürdistanlı bir çağrıya cevap vermeli, ERNK ve ARGK saflarında yerini alarak mücadeleye daha aktif katılmalıdır.

Kitleleri derinden etkileyerek eyleme çeken, kitlesel eylemler ve pratik egemenlik dönemini başlatan zindan direnişleri, devrimci gelişme için ortamı daha da elverişli kılmakta ve devrimcileri bu görevlerin daha başarılı yürütücüleri olmaya çağırmaktadır. O halde, devrimciyim diyen herkes bu çağrıya cevap vermeli, zindan direnişlerinin daha da olgunlaştırdığı temelde dönemin görevlerini başarmak için kitlelere gereken öncülüğü layıkıyla yapmalıdırlar. Yine zindan direnişleri, Türkiye'de anti-faşist mücadeleyi yükseltmek ve ulusal kurtuluş hareketimizin uluslararası ilişki ve ittifaklarını geliştirmek için mevcut zemini daha çok güçlü kılmaktadır. Böyle büyük bir mücadeleye dayanılarak her alanda yapılamayacak hiçbir şey yoktur. O halde bu mücadelenin her alandaki temsilini iyi yapmak ve yüklediği görevleri başararak anlamını vermek gerekir.

Zindanlarda yükselen direniş, ulusal kahramanlar sayfasına halkımızın bir yiğit evladını daha katmıştır. PKK'nin değerli savaşçısı Emin YAVUZ yoldaş, ulusal direnişte şehadete ulaşarak Mazlum, Kemal, Hayri gibi büyük direniş önderlerinin izinde yürümeyi bilmiştir. Büyük bir halk insanı olarak halk kahramanları safına katılan bu değerli insan, zindanlarda yükselen direnişin başlattığı büyük devrimci gelişmelerde ve zaferlerde yaşayacaktır. Partimiz ve halkımız dönemin gerektirdiği devrimci görevleri başararak ve devrimci gelişmeleri yaratarak bu değerli kahramanının anısının gereklerini yerine getirecektir.

Sömürgeci faşist rejimin göstermelik mahkemelerinde idam cezasına çarptırılan ve şu anda Aydın cezaevinde bulunan bir yoldaşın çağrısı:

YAŞAM VE ÖLÜM

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

Yaşam ve ölüm... Birbirine zıt ama aynı zamanda birbirinden kopmaz, birbirini bütünleyen iki olgudur insanoğlu için. Ve her biri de kendi içinde bir gerçekliği yaşatır. Bu yazıda üzerinde durmak istediğimiz yaşam ve ölüm olguları daha çok toplumsal ve ulusal kurtuluş savaşlarının harcı olan insanların ölüme ve yaşama nasıl baktıklarına ilişkindir. Hem de hiçbir yoruma ve söze yer bırakmayacak şekilde kendi kalemlerinden, yüreklerinin sesi olan dillerinden aktaracağız.

Kuşkusuz, darağacının soğuk yüzüyle buluşmak, karşılaşmak istemez kimse. Ama sözkonusu olan bir özgürlük savaşçısı ise, anlamı başkadır darağacının. Çünkü o, kanlı bir zulmün ve onun aczinin ifadesi olan darağacını bile dize getirecek kadar soylu bir davanın, sarsılmaz bir inancın sahibidir. Özgürlüğe ve bağımsızlığa uzanan yolda ölümle karşılaşıp ona gülerek merhaba diyenler bunu çok iyi bilirler. Aynı zamanda soylu bir cesaretin de sahibi olan özgürlük savaşçıları, ölümle buluşma sırasında sarfettikleri son sözleriyle; boyun eğmemenin yüceliğini de gösterirler geride kalanlara... Ve ölümde saklı duran yaşamı muştularlar cümle ezilen halklara... Tarih, bunun tanıklığını yapmaktadır.

*Dünyanın yuvarlık olduğunu ve kendi ekseninde döndüğünü söyleyen düşünür Galile Galileo, infaz sırasında söylediği **"... Siz beni öldürseniz de dünya yine dönüyor"** sözleriyle tarihe geçmiştir. Galile idam edilmiştir ama son sözünde bir gerçekliğe parmak basmıştır. Yani, "Evet, siz beni öldürüyorsunuz ama gerçek olan yaşamaya devam ediyor. İşte siz, onu kabullenemediğiniz, onu ortadan kaldıramadığınız için benim fiziki varlığımı ortadan kaldırıyorsunuz" demek istiyordu. Haklı çıkan da kendisi oldu.*

"Zulmün kandan fırtınasında,
Benim kara yağmurum sürecek,
Hayatıma gururla veda ediyorum."

Bu dizelerin sahibi ırkçı Güney Afrika rejimi tarafından idam edilen Benjamin Moloise'dir. Tek suçu, ırkçılığa karşı kalemiyle isyan olan şair B. Moloise', infaz sırasında söylediği bu sözleriyle ölüm ve yaşama ilişkin düşüncelerini anlamlı bir biçimde ifade etmiştir. O, Kara Afrikalının yüreğinde yerini tutmuştur.

Tarihten ve diğer halklardan bu yönlü örnekler vermek ve bu örnekleri çoğaltmak elbette mümkün. Ama öte yandan ya bizim halkımız... Bizim halkımızın örnekleri... Evet Kürt halkının bağrından çıkan kahramanlık örnekleri, ölümün değil dirilişin destanlarını yazmışlardır kanlarıyla... Kürdistan tarihinde ölümleriyle dirilişin destanlarını yazanlar diğer halkları çok geride bırakmışlardır.

*Her şeyiyle yok oluşa mahkum edilmek istenen mazlum bir halkın çağa uzanma ve yeniden var olmasının ifadesi olan PKK gerçekliğinde; sömürgeci boyunduruk ve vahşete karşı başlatılan o amansız ulusal kurtuluş savaşında, **"Direnmek yaşamaktır"**, **"Ölüm yaşatır"** şiarlarını zindanın karanlığında değerli hayatlarıyla bayraklaştıran KAWA'nın çile çocukları Mazlumları, Hayrileri, Kemalleri, Ferhatları kim unutabilir?.. Onlar ki, ölümde yaşamı yarattılar. Ya Hakileri, Halilleri, Salihleri... Delilleri, Agitleri unutmak mümkün mü? Ve daha nice isimli-isimsiz direniş kahramanları, özgürlük savaşçılarını unutmak olası değil elbette. Onlar ki, geleceği kurmak için çıktılar yola... Silahları ellerinden düşmeden buluştular ölümle. Ölüm bazen de darağaçlarında karşıladı özgürlük savaşçılarını. Ölümü yiğitçe beklerken bu soylu yürekler selamlarını salmaktan da geri durmadılar. Ve o selam bir kurşun oldu gerillanın namlusunda... Saplandı düşmanın kara alnına... Yankılandı Kürdistan dağlarında...*

Kürdistan'da yaşam ölümlerle doğdu. Ölüm, yaşamın adı oldu, kan ve canla yazıldı. Yazılmaya devam ediyor; çağımızın en çileli, en tanınmaz hale getirilmiş olan Kürt halkının tarihi...

Bu bağlamda sözü fazla uzatmadan zindanın bir hücresinde, içinde yaşamın saklı olduğu ölümü bekleyen özgürlük savaşçısı bir yoldaşın ölüm ve yaşam üzerine kaleme aldığı mesajını olduğu gibi sunuyoruz.

YOLDAŞLAR!

Şu anda, sömürgeci-faşist mahkemeler tarafından verilen idam cezasına çarptırılmış durumdayım. Mücadelemizin doğal seyri içinde bu tür cezaların verilmesi ve infazı normal bir olaydır. Zira, özgür ve mutlu bir geleceğe ulaşmak için her fedakarlığa katlanmak gerek. Büyük davalar, büyük idealler ve büyük mücadeleler kendine denk düşen büyük zorlukları, acıları ve eşsiz bir özveriyi gerektirir. Ben de, ölümü, özgür ve bağımsız geleceğimizden bir parça olduğundan, böylesi bir ölümü gururla karşılayacağım. Bazı ölümler, eğer anlamı kavranırsa, en azından yaşamak kadar değerlidir.

Sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselip egemen sınıfların yüreğine korku saldığı her dönemde; egemen güçler, bu mücadeleleri bastırmak ve halka gözdağı vermek için her dönemde idamları gündeme getirmişlerdir. Tarih, bunun zengin örnekleriyle doludur. Ama hiçbir zaman, ölümler, halkları yıldıramadığı gibi tam aksine mücadeleye yeni ivmeler kazandırmış ve egemen sınıfların korkusunu bir kat daha arttırmıştır. Egemen sınıflar, ezilen sınıfların düşüncesi ve politikası karşısında çaresizliğe düştüğü anlarda ise, insanları fiziki olarak ortadan kaldırmakla onları ölümsüzleştirmiştir.

Bu olgu, ülkemiz için de geçerlidir. Geçmişte sömürgecilerin, hiçbir PKK'li yoldaşı idam etmeyişinin altında yatan gerçek; idamların, mücadelemize güç katacağını bilmesi ve bunun siyasal sonuçlarına katlanamamasıdır. Bunun yanında, yüzlerce devrimci ve yurtsever insanımızı alçakça komplolar sonucu katlettiler. Özellikle Diyarbakır zindanları ve polis sorgulamaları bunun en vahşi örnekleriyle doludur.

Düşmanın, şanlı ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında düştüğü çaresizlik, umutsuzluk ve yılgınlık; onu, muhtemelen zindanlardaki savaş tutsaklarına yöneltebilir. Ama hiç kuşkusuz, düşman bizleri idam etmekle kendi kaçınılmaz sonunu biraz daha yakınlaştıracaktır. Bu kesindir. **Şu anda ben, bir PKK savaşçısı olarak ülkem, halkım, Partim ve devrim uğruna idam edilmemi büyük bir şeref olarak görüyorum.**

Düşmanın eline erkenden esir düşmek ve bu nedenle de mücadeleye fazlaca katkımın olmayışı beni rahatsız etmektedir. Yaşamımın büyük bir bölümünü sömürgeci zindanlarda geçirdim. Esirliğimin ilk yılları Diyarbakır zindanında başladı. Düşman bizlere ihaneti dayatmış, devrimci ve insani kişiliğimizden uzaklaştırmak istemişti. Bu dönem boyunca, düşmanın tüm bu dayatmalarına rağmen Partiye ve halka olan bağlılığımı hiçbir zaman yitirip karamsarlığa ve umutsuzluğa kapılmadım. Dönem, Diyarbakır zindanında destanlar yaratan şanlı direnişlerle sona erdirilerek, onurlu bir yaşamın yaratıldığı dönemde de üzerime düşen görevleri yapmaya çalıştım. Maruz kaldığım her türlü vahşi işkence ve uygulamalar beni mücadeleye daha fazla bağlayarak düşmana olan öfkemi ve kinimi daha da arttırdı.

Bu öfkemi idama giderken de bir Kürdistanlı devrimci ve PKK savaşçısına layık bir tavır göstererek, sömürgeci cellatların yüzüne haykıracağım. Ölüm olayına bilinçle yaklaşacağım. Devrimciler, devrim uğruna ölümü ebedi bir yaşamın ödülü olarak görürler. Bu ölümler halkımızın yüreğinde bizleri ölümsüzleştirir. Gerçek anlamda ölmek ise, sefil ve onursuzca bir yaşam uğruna halk ve Parti değerlerine sırt çevirmektir.

Partimizin bize verdiği emek, öğrettiği yüce komünizm ideali ve yolunu çizdiği Bağımsız Kürdistan, uğruna ölünecek kadar kavratılmıştır. Bu yüce ve soylu idealler, uğruna bin defa ölmeye değer doğrusu. İşte, bu fiziki yaşamdan; gelecek günlerde halkımın mutlu, bağımsız ve özgür yaşamını kuracağına olan sarsılmaz inancımın verdiği güçle ve mutlulukla ayrılacağım. Bu açıdan Türk sömürgeciliği, bedenimin dışındaki hiçbir şeyi ortadan kaldıramayacak. Aksine, uğruna yaşamımızı feda ettiğimiz davayı yüceltmiş olacak. Son nefesimde bile, halkıma, ülkeme, Partime, yüce komünizm davasına ve tüm yoldaşlarıma duyduğum derin ve içten sevgiyle ayrılacağım. Bu açıdan kelimelerle ifade edilmesi ve sayfalara sığdırılması mümkün olmayan duygularımı son olarak Partime, halkıma, yoldaşlarıma, eşsiz insan Başkan APO'ya, Türkiye ve dünya halklarına şu şekilde dile getirmek istiyorum:

Partili yoldaşlar; Diyarbakır zindanlarının vahşeti ve işkence dolu koyu karanlığının, eşsiz ve şanlı direnişlerle kırıldığı bir dönemi takiben mücadelemizin dışarıda gerçekleştirdiği büyük devrimci atılım, bizim devrimci coşku ve heyecanımızı daha da arttırdı. Gelecek günlerin, düşman için çürüyerek ölümü, halkımız için ise büyük zaferleri müjdelediği bir dönemde sevincimiz ve gururumuz sonsuz. Zira artık sömürgecilerin, ülkemizi canlarının istediği gibi sömürdükleri dönem geride kalmıştır. Artık halkımızın sömürgecilere karşı ulusal kurtuluş savaşı ve bu savaşın halkımız lehine kaçınılmaz zaferinin yaşanacağı bir dönem açılmıştır.

Açıktır ki, nihai amaca giden yolda en büyük teminatımız olan Partimizi, her türlü dış saldırıya ve iç ihanete, bozguncu ve tasfiyeci anlayışa karşı korumak ve savunmak; bizlerin Parti çizgisini özümsememize, politik uyanıklığımıza bağlıdır. Partimiz, PKK'li olmanın erdem ve özelliklerini Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin ve diğer şehit yoldaşlarımızın şahsında vermiştir. İşte bize düşen; var olan bu özelliklere ulaşmaktır. Buna ulaşmak için inatla, sabırla ve cesaretle çalışmaktır. Yoksa zaaflar insanı bitirir. Unutulmamalıdır ki, bir devrimcinin en büyük düşmanı kendi zaaflarıdır.

Bu bilinçle aranızdan ayrılırken, yani darağacına giderken sömürgeci cellatlar son isteğimi sorduklarında cevabım; **"TOPRAKLARIMIZDAN DEFOLUN!"** olacaktır.

ARGK savaşçıları; Mücadelemiz, bugünkü boyutlarına gelinceye dek az acılar, zorluklar ve çabalar gösterilmedi. Mücadelemiz kan, gözyaşı, engin fedakarlık ve eşsiz bir alınteri pahasına gelişti. Bundan sonraki gelişmesi de daha çok fedakarlıkları, acıları, güçlükleri ve çabayı gerektirecektir. Özgürlüğün ve bağımsızlığın bedeli çok ağırdır. Bizler de diğer halklar gibi bu bedeli ödüyoruz ve ödeyeceğiz. Şehitlerimizin kanıyla, canıyla ve soylu emeğiyle yaratılan bu değerleri korumak ve amacına ulaştırmak sizlerin birer kutsal tarihi görevidir. Tarihsel süreç bu sorumluluğu sizlere yüklerken; vatanın kutsal çağrısı kulaklarınızda yankılanıyor. Bu uğurda canlarını feda eden kahraman şehitlerimizin kanları sizin yüreklerinizde kaynıyor.

Cefakar ve yurtsever halkım; her halk gibi, binlerce yıllık bir tarih yarattın, ihanet ve direnişlerle dolu. Sömürgeci işgalci güçlere boyun eğmedin. Çok kan döküp direndin. Sayısız işgalci ve sömürgeci güçler peşpeşe gelip geçti. Her biri yeni bir yara açarak yaralarını hep kanattılar. Sürekli egemenlik ve baskı altındaki bir yaşamı yazgın haline getirdiler ve sömürgeciler zafer sarhoşluğu ile "bitirdik", "yok ettik" dediler. Halk ve ülke gerçekliğini paramparça ettiler. Ama bağımsız ve özgür yaşama olan inancını ve umudunu yok edemediler. Bağrında PKK gibi bir parti yaratarak bunu dosta da düşmana da gösterdin. Ve giderek kendi yazgını eline aldın.

Bin yılların baskı ve sömürüsüne dur demenin, artık silaha sarılmakla olacağını acı pratiklerinle kavradın. Parti Önderliği etrafında ve ERNK saflarında daha sıkı kenetlenerek tarihsel kinini ve öfkeni her türlü düşmana karşı kusmanı coşkuyla karşılıyor ve görüyoruz. Senin bağrından doğan PKK, bağımsız ve özgür geleceğinin en büyük teminatıdır. O'na sahip çık ve mücadelenle O'nu koru.

Emekçi Türkiye halkı; halkımız, sömürgeci boyunduruktan kurtulmak için topyekün bir savaşa atılmıştır. Halkımızın bu savaşı, Türk egemen sınıflarına karşıdır. Onlar emperyalizmin satılmış uşaklarıdır. Ülkeni, emperyalizmin üssü haline getirmiştir. Bir avuç faşist generaller güruhu, senin onurunla oynamakta, tüm haklarını gasperek acımasız bir baskı ve sömürü uygulamaktadır. Tüm bunları bir de ülkemiz Kürdistan'dan aldığı güçle yapmaktadır. Bugün Kürdistan halkı ayağa kalkarak onun bu kaynağını kurutmayı amaçlamaktadır. Halkımız bu amaca ulaşmak yolunda Türkiye emekçi halkı ve proletaryasını en stratejik müttefiki olarak görmektedir. Sen de, kendi egemen sınıflarının halkımıza karşı yürüttüğü acımasız ve sömürgeci-faşist imha savaşına karşı çıkarak enternasyonalist görevini yerine getir.

Dünya ilerici insanlığı; halkımız da, siz bağımsız ve özgür uluslar topluluğu içindeki yerini almak için ulusal kurtuluş savaşına atılmıştır. Bu mücadele aynı zamanda sizlerin de mücadelesidir. Halkımızın sizlerin arasındaki şerefli yerini alması için atıldığı bu kavgada onu yalnız bırakmayın. Bundan yüzyıl kadar önce söylenen **"BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ"** sloganı canlılığını ve önemini hala korumaktadır.

Büyük önder Başkan APO; halkımız, Partimiz ve uluslararası komünist hareket sana çok şey borçludur. Uzak görüşlü ve politik önderliğinle her türlü oportünizme, bozguncu ve tasfiyeci anlayışlara yaşam olanakları bırakmayarak, ulusal bağımsızlık kavgamızın sağlam adımlarla ilerlemesini sağladın. Bu gelişme bile, geleceğimiz için büyük bir mirastır. Halkımız ve devrimimiz için büyük şans oluşturmaktasın.

Faşist Türk sömürgeciliğinin cellatlarına izin vermeden ipi göğüslerken; halkımızın ulusal bağımsızlık mücadelesinde senin varlığının huzur ve mutluluğunu son nefesimde de duyacağım.

Yoldaşlar; son olarak sizlerden fiziki olarak ayrılmadan önce, tüm yoldaşlarımı devrimciliğimin olanca coşku ve heyecanıyla kucaklarım.

Sömürgeci cellatların yüzüne şu sloganları haykırarak son görevimi de yapmanın huzurunu taşıyacağım.

— Kahrolsun sömürgecilik, emperyalizm ve yerli gericilik!
— Yaşasın bağımsızlık savaşımız!
— Yaşasın PKK, ERNK ve ARGK!
— Yaşasın büyük insan Başkan APO!

Mehmet YALÇINKAYA
30 Temmuz 1987/Aydın Cezaevi

Yoldaşım
Yolun gözler bu çorak topraklar
hasret hasret
umut umut
donanmak için gelincesine
allı yeşilli morlu
En güzel çiçekleri yurdumun
bebeler
bebelerimiz
yolun gözler
minicik adımlar
kalkmak için dolu dizgin ayağa
işaretin gözler.
Tohuma durmuş umut
tohuma durmuş kavga
yarınlar
en güzel yarınları yurdumun
ufuk ufuk ışıldar
seni kucaklamak ister
seni hasretiyle besler
Bu toprağa can katmak gerek
bu toprağa ılgıt ılgıt
bu toprağa sevi sevi
bu toprağa bizi katmak gerek

Dışarıda Gelişen Mücadelemize Cezaevinden Bakış

25-30 Ekim tarihinde gerçekleştirilen 3. Kongremiz, bileşimi nitelikli, gündemi kapsamlı ve almış olduğu kararlarla, mücadelemize askeri, siyasi ve diplomatik alanda yeni bir atılım kazandırdı. Partimiz içte ve dışta karşılaştığı her türlü yıkıcı, bozguncu ve bir ucu karanlık noktalara dayanan her türlü reformist ve teslimiyetçi oluşumları; geliştirdiği teorik, pratik ve politik mücadelesiyle bozguna uğrattı.

3. Kongre kararlarımız beklenen, arzulanan gelişmelerdi aslında. Oldukça zor ve sancılı bir süreç yaşandıysa bile, açıktır ki, güçlerimiz, bugün bir daha sökülmemek üzere ülkemiz topraklarına üslendi. Halkımız, giderek kazanmak inancıyla savaşan bir halk konumuna geldi. Güçlerimiz nitel ve nicel olarak büyüdü. HRK, ARGK'-ye dönüştü. Eylemlerimiz giderek askeri bir nitelik kazandı. Düşmanın daha büyük güçleri hedeflendi. Bazı bölgelerde düşmanın imha edilmesi ve kovulması gündeme geldi. Kalıcı siyasi ve askeri üsler gündeme alındı. Mücadelemize daha bir hız kazandıracak; nitel bazı gelişmelere yol açabilecek kısmi bölgesel ayaklanmalar tartışıldı. Partimiz, uluslararası komünist hareket içinde layık olduğu şanlı yerini şerefle korudu ve daha da geliştirdi. Mücadelemiz, dış dost ve ittifak güçleri sorumluluklarına davet etti. Nitekim bu konuda önemli mesafe aldığı inancındayız. Bunun yanında inanıyoruz ki, bölge genelinde anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-siyonist bir dayanışma ve Cephe gücünün yaratılmasında Partimizin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin taşıdığı misyon belirleyici olacaktır.

Partimizin Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketine ilişkin izlediği politika, dayattığı FKBDC, iki halkın ortak mücadelesinde önemli bir rol oynayacaktır. Gerek Kürdistan'da sağlanan gelişmeler, gerekse Partimizin Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketine bakış açısı ve Türkiye sahasında yürüttüğü mücadelesi, Türkiye proletaryasının devrimci görevlerinin başına geçmesinde belirleyici önemde etki yapacaktır. Yapmaktadır da...

Partimizin, Kürdistan sahasına önerdiği —ve inanıyoruz ki bu konuda epey mesafe de katedildi— ulusal kongre çağrısı; hem ulusal kurtuluş mücadelemizin daha da gelişmesini hem de uluslararası alandaki ağırlığını arttıracaktır. Kürdistan'da devrimci dinamizmin, tüm birikim ve potansiyelin ulusal kurtuluşçu mücadele yoluna kanalize edilmesinde, ulusal kongrenin büyük rolü olacaktır.

Açıktır ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, faşist TC'yi ve gerisindeki emperyalizmi derinden sarsmaktadır. Tüm dost ve düşman güçlerin dikkatlerini ısrarla üzerine çekmeye devam etmektedir. Mücadelemizin boyutları yükseldikçe dost ve düşman güçlerin Kürdistan politikası daha da netlik kazanmaktadır. Ve herkes, çok iyi bilmektedir ki, emperyalizme karşı en aktif savaş cephesi artık Kürdistan olmuştur. Bu bağlamda mücadelemiz, Türkiye ve Kürdistan genelinde olduğu gibi bölge genelinde de en güncel ve ön sırada yer alan bir sorun olmuştur. Zira iç ve dış politik gelişmelerin belirlenmesinde ve güçlerin Ortadoğu politikasını oluşturmasında Kürdistan'-daki gelişmelerin ağırlığı yadsınamaz.

Kıskaç" vb. operasyonları bir sonuç verebilmiştir. Düşman güçleri, giderek merkezileşme taktiğine yönelmiş, insiyatifi yitirmiş, manevra alanı daralınca pasif savunma taktiği uygulamıştır. Özcesi; bütün bu gelişmeler yanında gerilla savaş bölgelerinin, kurtarılmış bölge görünümü kazanması işten bile değildir. İnanıyoruz ki, önümüzdeki dönem nitel gelişmelerin sağlanacağı, mücadelemizin siyasi, askeri ve diplomatik alanda yeni atak göstereceği tarihsel bir dönem olacaktır. Mücadelemizin dış nefes borularının artması, sosyalizmin görevine yönelmesi ve siyasi, diplomatik alanda beklenen gelişmelerin sağlanması (BM'de yer edinme vs.), ulusal kurtuluş mücadelemizin düşman tarafından resmen kabullenilmesine yol açacaktır. TC, Avrupa emperyalizmi ve sosyal-demokrasisinden de güç alarak daha şimdiden özerklik ve otonomi yollarını deneyecektir. Diğer yandan emperyalizmin, devrimci halk savaşlarına karşı kullandığı savaş yöntemlerinden ve çağın üstün teknolojisinden de yararlanarak saldırılarını kitle katliamlarına vardıracağı, vahşet uygulamalarını yeniden zindandaki savaş esirlerine dayatacağı, kitle tutuklamalarına gideceği ve deneme mahiyetinde de olsa idamlara yöneleceği açıktır. Bunlar, savaşın doğal ve kaçınılmaz sonuçlarıdır. Fakat, her şey ile birlikte, önümüzdeki dönemin, TC'nin çürüme ve dağılma; halkımız için ise gelişme ve zafer dönemi olacağı kesindir. Hiçbir şey TC'yi bu kaçınılmaz sondan kurtaramayacaktır.

Bunlar, bizim öznel düşüncelerimiz değildir. Biz, bütün bu söylediklerimizi Partimizin ülke ve bölge genelinde üstlenmiş olduğu tarihsel misyondan, Ordumuzun düşmana vurduğu kahredici darbelerden, mücadelemizin gerilla eylemleriyle ülke sathına yayılmasından, Cephemizin halkımızın derinliklerine inerek kök salmasından, mücadelemizin bölge ve hatta dünya güçler dengesini derinden etkilemesinden ve Partimizin diplomatik alanda gerçekleştirdiği güçlü ve sürekli ataklardan çıkarabiliriz.

Faşist TC, ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında tam bir çıkmaz içine sürüklenmiştir. Özel imha savaşı stratejisinin bir halkası olan "köy koruculuğu", "özel tim", "tampon bölge" vs. gibi birçok yönelimleri fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Sıkıyönetimle sonuç alamamıştır. Ordu taciz edilmiş, firar olayları yoğunluk kazanmış ve ordunun içine düştüğü çelişki, panik, üst düzeyde değişikliklerin gündeme gelmesine yol açmıştır. Son olarak uygulanan "Bölge Valiliği", düşmana indirilen ciddi bir siyasal darbe, mücadelemiz açısından ise siyasal bir kazanım olmuştur. Bunun yanında ne GAP projesi aldatmacası, ne kemalist eğitim, ne de halkımıza karşı uygulanan —hem de peşpeşe uygulanan— "Huzur, Güneş, Balyoz,

Dışarıda gelişen şanlı mücadelemizin, zindanlarda coşkuyla, onurla karşılanması doğal bir olay. Mücadelemizin boyutlarının her geçen gün daha da artması, haklı olarak biz savaş esirlerinin de sorumluluklarını on kat daha arttırmaktadır. Cezaevi mücadelesinin genel mücadelemizin kopmaz bir parçası olduğu ve hatta bazen çok önemli bir misyon taşıdığını yazmaya gerek var mı? Her ne olursa olsun, kendisini mücadele çarkının kopmaz bir dişlisi

Devamı 22. sayfada

"Özgür ve Mutlu Bir Dünya İçin Parti Saflarında Birleşin"

Diyarbakır zindanı 35. koğuş direnişçilerinden bir grup

Canlar!..

Bugün "bayram."

Bizler, bayramın sıcaklığından, halkımızın dost sofralarından ve biricik Partimizden uzaklarda içerdeyiz. Sizlerden ise, yıldız kadar uzak. Ama uzaklık korkutmuyor bizi. Çünkü gerçeğinize, yüreğinize, bilincinize, kavganıza yakınız. Gerçek anlamda bir uzaklığı, bir yalnızlığı hiç mi hiç yaşamadık. Yaşatmak, ve buna ömür boyu mahkum etmek istedilerse de başaramadılar. Ortak gerçeğimiz, varlığımız, kurtuluş tutkumuz, özbilincimiz olan Partili cesaret ve kişiliğimiz buna izin vermedi...

Evet bugün "bayram!.."

Ülkemden mutluluk manzaraları çizemem ama... Zira, geçirmiştir iğrenç dişlerini halkımızın bedenine ağzı salyalı yabancı işgalciler... Yüzyılların baskı ve sömürüsüyle susturulmak istenmiştir isyankar yürekleri... Karakollar kurulmuştur baba ocağına... Okullar karakol, ocaklar mezbaha olmuştur; işkence tezgahları, idam sehpaları, çarmıhlar, meydan dayakları, sorguevleri can tuzakları olmuştur; bebelerimiz, canfidelerimiz kırılmıştır açlıktan-hastalıktan; yurtsever halkımız uzaklaştırılmak-yabancılaştırılmak istenmiştir özdeğerlerine, ülkesine... Asimilasyon kurumları, kişiliksizleştirme ve eritme programlarıyla zehirlerini akıtmıştır genç beyinlere, can damarlara uşaklığın, işbirlikçiliğin, hainliğin. Ama direnmiştir halkım, yiğitleri ve direnç geleneğiyle; umudu, sevdası, kurtuluş yolu olmuştur Partim, tersyüz etmiştir başaşağıya gidişi, kök salıp dayanmıştır, kitleselleşmiştir halkımın bağrında, dağlarında, düzünde, zindanlarında dayanmıştır, vurulmuş, vuruşmuştur fideleri; ölesiye yaratmış ve korumuştur bin yıllık gerçeğini... Bilincin, inancın, direnişin bayrağını dikmiştir teslimiyet ve ihanetin burcuna!.. Korkulu rüyası olmuştur kanemicilerin; bomba olup patlamıştır düşman üstünde, halkım sevda ile sarılmıştır ona... Sıcağı, aşkı, kucağı olmuştur canlarımın. Evleri yakılıp-yıkılmıştır. Kom'ları, kozları, obaları sokacak başı, doyacak aşı olmasın diye ateşe verilmiştir; on baş sığırları, yemleri, yemlikleri... Ülkemde yağma, talan, baskı ve işkence, açlık ve sömürü, sürgün günlük yaşamı, acılı yüreği olmuştur mazlum halkımın... Mayınlar döşenmiştir sınır boylarına, cümle iblisler pusu kurmuştur yollarına, yine de terk etmemiştir biricik umudu, geleceği evlatlarına yemek taşımıştır geceleri; ulak olup ulaşmıştır canlara... Yorgunluğunun döşeği, Memo'su, Zinê'si olmuştur bitimsiz sevilerle...

Direnmiştir zindanlarda kardeşleri baskı ve işkenceye... **"Direnmek yaşamaktır!"** şiarıyla Mazlum'lar doğmuştur, Pir'ler, Hayri'-ler çıkmış haykırmıştır suratlarına işkencecinin, celladın, sömürgeci-faşist mahkemenin... İnanç ve bilinç dolusu savunmalar yapmıştır. Tarihe mal olacak... Zulüm teslim alamamıştır canları; canlar kenetlenmiştir. Parti inancıyla ölümlere yatmış ödün vermeden; teslimiyet ve ihanete set çekmiştir, onurlu erinmez bedenleriyle. Direniş geleneğini yaşatmıştır zindanlardan dağlara, halkı ve Partisiyle yaşamıştır izbe-soğuk ve karanlık hücrelere gömülen partizan... Yalnızlık yılgınlık nedir bilmemiştir. Nice vahşet dönemleri, baskılar, işkenceler, tecritler, yasaklar, kısıtlamalar yaşamışsa da kurumlaşmasına izin vermemiştir teslimiyetin. Sindirmemiştir Şahin'leri, Merkit'leri, Hidayet'leri, dışlamıştır özünden... Direnişler, yani ölüm oruçları, açlık grevleri, fiziki direnişler, protesto eylemleri, kararlı ve gür sloganlarıyla karşılamıştır dayatılanları... Direnmiştir insanlık onurunu kıran tertiplere. Okumamıştır marşlarını, yapmamıştır eğitimlerini; okumamıştır, onur kırıcı aşağılık dualarını... Yer yer zor ile kırılmışsa da direnci, tez elden toparlayıp atmıştır yaşamından. Onurlu ve Partili yaşama kararlıdır. Halkıyla, halkının kurtuluş davasını yaratmaya kararlı... kararlıdır onurlu bir yaşam için ölümlere yatmaya...

Evet canlarım...

Bildiğiniz gibi tek tip giymeyerek Diyarbakır'a geldik. Orada da giymedik. Biz Elazığ'daki Partililer olarak hiç giymediğimizi biliyorsunuz. Tüm kış boyu soğuklarda çıplak kalıp, cezalar alıp işkence görmemize rağmen. Elazığ'dan Parti onuru ve direniş geleneğini koruyarak ayrıldık. TC'nin Güney parçasına hava saldırılarını her defasında en sert biçimde dilekçelerle protesto ettik; hakkımızda açılan davalar sürüyor. Mahkemelerde Partiyi açıkça savunduk. Siyasi savunmalar yaptık. Zalimin zulmüne daima birey ve kitle olarak direndik. Diyarbakır'da yiğitlerimizle kenetlendik. O yıllarca vahşet koşullarında yaşamayı ve yaşatmayı beceren direngen canlarla... Çıkarttı tek-tipleri Diyarbakır, attı suratına işkenceci faşist idarenin, *"Bundan böyle ölsek de giymeyiz-giydiremezsiniz"* diyerek. Diyarbakır'da işkenceye alınıp öldürülen bir arkadaş için iki günlük protesto grevine gittik ve TBMM'ne, idareye protesto dilekçeleri verdik. Yerden yere vurduk dilekçelerimizde idareyi, işkenceyi, faşizmi ve ülkemizdeki baskı ve sömürü vahşetini...

Partimizin ülkemizde yürüttüğü kararlı kurtuluş mücadelesi zindanları aydınlatmış, cesaret ve kararlılığımızın simgesi olmuştur. Dayanma ve Partiyi zindanlarda da yaşatma kararındayız. İdam sehpaları, elektro-şoklar, eli kanlı cellatlar can almaya yeminli olsalar bile —ki öyledirler— bu bizlerin Partili direnç ve umudunu kıramayacaktır.

Bir aydır buradayım. Burada da Partili hastalara bakılmıyor. Durumu bir dilekçe ile protesto edip bir gün yemek almadık. Tecrit uygulamalarına karşı çıktığımız gibi, sağlık anlayış ve uygulamalarının ilkel ve insani olmayan özüne de karşı tepki gösterdik. Size mektup yazmıştım. Sakıncalı bulup istihbarata vermişler. Aslında pek bir şey yoktu. Yıldırmanın, psikolojik baskının sürekli bir biçimi...

Canlar, durmak ve düşünmek zamanı değildir. Partiye ve onun kurtuluş mücadelesine katılın, aktif destek verin. İlerici, devrimci, demokrat olmanın gereği budur!..

Özgür ve mutlu bir dünya için Parti saflarında birleşin!

Kendi küçük aileniz, küçük arzularınız, istek ve arayışlarınız için değil büyük aileniz, büyük umutlarımız ve halkımızın özgür ve mutlu geleceği için düşünün, üretin ve yaşayın. Halk için Parti saflarına!

Tümünüzü hasretle kucaklar, başarılar dileriz.

Xorto

ORDU KURULUŞUNU GÜÇLENDİREREK EYÜP YOLDAŞIN ANISINI YAŞATACAĞIZ

Savaşçı bir gücün yürüttüğü savaş içerisinde en değerli elemanlarını şehit vereceği kesin ve aşikardır. Bu gerçekliğin tersini düşünmek ise, saçmadır. Tüm dünya halklarının devrim tarihlerine baktığımızda sözkonusu gerçekliği görmemek mümkün değildir. Nitekim PKK tarihine baktığımızda, bu tarih çok kısa olmasına rağmen, şehadet olaylarının yüzlerce örneklerini görmekteyiz. Demek ki, bunlar bir tesadüf, şansızlık ve eksikliklerden kaynaklanan olaylar değil, tümden savaşın bedelidirler. Onun için de savaşta verdiğimiz kayıplar ne denli büyük olursa olsun, bunları, düşmanın güçlülüğüne ve başarısına da bağlamamak gerekiyor.

Parti tarihimize baktığımızda gelişen şehadet olaylarında yüzlerce şehit verdiğimizi en açık biçimiyle görmekteyiz. Ancak gelişen bu şehadet olayları hangi mücadele sürecine ve sancılı dönemlere tekabül ederlerse etsinler bunlar, mücadelemizi geliştiren, ona güç ve kan veren olgular olmuşlardır. Onun için her şehadet olayının ardından, ne düşman zafer sarhoşluğuna kapılmalı ve ne de dostlarımız üzülmelidirler. Çünkü PKK olayında en belirgin yan, şehitlerin anısına bağlılıktır. Onların emirlerine itaattır. Onların yürüdükleri yolda inatla yürümektir. Onlara kıyan düşmanın üzerine, daha da bilenmiş bir kinle yürümektir. Her an ve her saat onları yaşamak ve yaşatmaktır. Açık ki, durum tümden böyle olunca her bir şehidimizin anısı bir silah olup düşmana karşı kullanılmaktadır.

PKK'nin her şehidi bu silahlardan birisidir. Her birisi belli bir mücadele sürecine ve sorunlarımızın çözümüne damgalarını vurmuştur. O halde, 15 Ekim 1987 tarihinde Bışêreş jandarma karakoluna yapılan bir saldırıda şehitlik mertebesine ulaşan Eyüp (Fazıl) yoldaşın, mücadelemizde oynadığı ve bundan böyle de oynayacağı rolü belirtmeyi vazgeçilmez bir görevimiz olarak kabul etmeliyiz. Anısına hazırladığımız bu kısa yazıda O'nun en çok çözülmesi uğruna çaba sarfettiği sorunlarımıza pratik çözümler getirmeliyiz. Tabii ki, bu hususlara geçmeden önce Eyüp yoldaşın kişiliğini kısaca da olsa tanımak gerekiyor.

Orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açan Eyüp yoldaş, Cizre'nin Şax köyünde ikamet ediyordu. 1980'de bir grup devrimciyle görüşme şansına kavuşan bu yoldaşımız, hemen onların soylu düşüncelerini kabullenir ve bu düşüncelerin bağımsızlıkla taçlandırılması için aniden kararını verip fiilen gruba katılır. Grupla birlikte hareket ettiği aynı günde, etkin bir çabayla devlete ait olan bir şantiyeyi basarak mücadeleye başlar. Yani O'nun mücadelesi eylemle, düşmana saldırmayla başlar. Tabii ki bu parlak başlangıç, O'nun daha sonraki mücadelesinin zemini olur. Geçen 7 yıllık devrimci mücadelesi boyunca onlarca eylemde en aktif bir biçimde yer alır. Nitekim Bışêreş karakol baskınında hücum grubunun sorumlusu olarak eyleme katılan bu militan, başlangıçtan sonuna kadar parlak olan eylemlilik yönünü hiçbir zaman lekelemediği gibi, parlak bir biçimde de taçlandırır. Tabii ki bu, sadece O'nun bir yönüdür. Açıkça belirtelim ki, güçlü bir eğitim olanağına kavuşamayan bu yoldaşımızın, daha birçok belirgin yanları örnek alınan yanlarıdır.

Her şeyden önce Eyüp yoldaş, düşmana karşı aman tanımayan, her koşul altında halkına ve yoldaşlarına sahip çıkan, onları koruyan, onlara karşı sevgi ve saygıyla dolup taşan sade, dürüst bir yoldaştı. Yine O, örgütün kurallarını her zaman uygulamaktan yana olan disiplinli, kararlı ve atılgan bir yoldaştı. Her seferinde daha büyük işler yapmak, görevler yerine getirmek isteyen, yorgunluk bilmeden hep çalışıp didinen, yarattığı değerlere sahip çıkmasını beceren yoldaşımızdı.

O'nun formülleştirdiğimiz bu militan kişiliği, doğal olarak en belirgin bir biçimde pratiğine de yansıyordu. Denilebilir ki, her eylemde başarılı çıkan, gittiği görevleri sonuç alıcı bir tarzda yerine getiren, mücadelenin tüm sorunlarında kendisini sorumlu gören, bu nedenle sorunlarımız üzerinde en çok düşünen, bağlı bulunduğu yönetime mücadelemizin geliştirilmesi hususları üzerine en çok önerilerde bulunan, fazlasıyla hakkettiği için yoldaşlarının ve halkının saygı ve sevgisini toplayan, yoldaşları için adeta güven ve cesaret kaynağı olan bir pratiğin sahibiydi. O'nun pratiğinde kişisel didişmelerin, kişisel istek ve önerilerin, ürkeklik, tembellik, duyarsızlık, güvensizlik olaylarının hiç bulunmadığını belirtmek gerçeği dile getirmekten başka bir şey değildir. Hepimizin olduğu gibi açık ki, O'nun da yer yer içerisine girdiği eksiklikler olmuştur. Bu, çok doğal karşılanan bir durumdur da. Ne var ki, hiçbir zaman O'nun bazı yetersizlikleri, O'nun coşkulu mücadelesi önünde engel olmamıştır. Bu nedenle diyebiliriz ki, Eyüp yoldaş, tertemiz devrimci geçmişe sahiptir. Bazılarının mücadele tarihinde görüldüğü gibi, O'nunkinde herhangi bir leke yoktur. Onun için de kendimize temel alacağımız bu tarih, mücadelemizin gelişiminde başka bir kaynak rolü oynayacaktır. Onun için de tekrar bir söz daha vermek doğru olmayacaktır. Çünkü, tüm şehitlerimize, anılarının yaşatılacağına dair söz verilmiştir. Ve bugüne dek verilen bu sözler en zor koşullarda dahi bağlı kalınan gerçekler olmuşlardır. Eyüp yoldaş da şehitler zincirinin yeni bir halkası olduğuna göre, O'nun da anısına bağlı kalınacak ve kesinlikle tüm gerekleri yerine getirilecektir. Bu yoldaşımız, düşmana karşı amansız mıydı? Bundan böyle O'nun bu soylu tavrını geriye kalan biz yoldaşları, mücadelemizin her alanına yansıtacağız. Eyüp yoldaş, kurallı ve disiplinli çalışmaktan mı yanaydı? Biz, kuralsızlıklara bir an bile olsun müsaade etmeyecek ve kurallı çalışmayı, kendimizden başlayarak, bu yoldaşımızın bu arzusunu giderek tüm yapımıza egemen hale getireceğiz. Değerli yoldaşımız, Askerlik Kanunu'nun uygulanmasında kararlı mıydı? Biz, tüm gücümüzü birleştirerek kanunu mutlaka ve mutlaka oturtacağız. Bunda, O'nun da onayladığı biçimde ortaya çıkacak her türlü engeli yıkarak ortadan kaldıracağız. O'nun devrimci yöntemleri, görevlerin üzerine giderken bizim de temel yöntemlerimiz olacaktır. Dolayısıyla en çok karşısında tavır aldığı reformist yöntemlere yaşam hakkı dahi tanımayacağız.

Açık ki, bu yoldaşımızın anısını yaşatmak, mücadele sorunlarımızın çözümünden geçer. Yoksa şehitlerin ardından birkaç söz söylemek, bir-iki satır yazı yazmak, anıların yaşatılması için gerekli olsa da yeterli değildir. İşi sadece bu düzeyde tutmak, anılara yapılabilecek en büyük saygısızlıktır.

Biz burada
direniş diyarında,
Orada aranızda,
burada topraktayız.
Umut olduk ekildik:
Toprakta fırtına,
dağlarda isyan
doğada hayatız.
Ne umut biter kavgada
Ne günde güneş.
Özgür ülke,
mutlu hayat için
bedel olduk bedel.
Güneşte rengimiz,
toprakta sevdamız
ve dağda
havamız var bizim.
Dalga dalga esen yel,
her bir yana götürür.
Çayımız hayat olur.
Hayat kızıl açar
toprağımızda,
toprak buram buram kokar.
Yarasalar kaçışır sadece.
Ama dimdik kalır hayat.
Yer altı nemli,
rutubetli duvarlar.
Vız gelir karanlık,
kavgada yaşar
ölülerimiz bizim.
Bir kitap okur,
bir silah tutar elinde.
Kalem oynatır,
ak kağıda döker duygularını.
Ve uyanır gündüz gibi.
Vücudumuz burada
hayat yeşertir yeryüzünde.
Gübre olur etimiz,
gül olur kemiklerde,
alır kandan rengini
açılır özgür özgür.
Ruhumuz kavgada,
dağlarda
ve isyandadır sizinle...

Onun için de, burada, bu yoldaşımızın arkasından bu kısa yazıyı kaleme alırken açık ki, pratikte yetkince uygulamak üzere mücadele sorunlarımızın bazı pratik yanlarını, düşüncede görmek ve aydınlatarak çözmek en doğrusu olacaktır. Dolayısıyla burada günümüz koşullarında en çok kendisini hissettiren ve adeta temel bir sorunumuz durumuna gelen —Eyüp yoldaşın da en çok ilgilendiği— Askerlik Yasası'nın uygulanmasının uygulama sorunudur. Bu soruna kısmen de olsa açıklık getirmek, hem yasanın uygulanmasını kolaylaştıracak ve hem de şehitlerin anısına bağlılığın bir gereği yerine getirilmiş olacaktır.

Evet, Partimizin III. Kongresi'nde karar altına alınan Halk Kurtuluş Ordusu'nun kuruluşu, bugünkü pratik faaliyetlerimizin temelini oluşturmaktadır. Onun için de bugün tüm çabalar **"Her şey Halk Kurtuluş Ordusu'nun kuruluşu için"** şiarı altında yapılmaktadır. Açık ki, Ordu kuruluşunu pratikte gerçekleştirmeye çalışırken, geçmiş mücadelemizin kanla yarattığı değerler bizim en büyük dayanaklarımızdır. Yani, bir anlamıyla bu değerleri toparlayarak, örgütleyerek bu temel üzerinde Ordu kurma çabaları sözkonusudur. Yoksa, bugün oluşturulmaya çalışılan Ordu, hiçbir hazırlığa dayandırılmadan gerçekleştirilmiyor. Böyle bir şey, ne ülkemiz koşullarında ve ne de dünyanın başka bir yerinde görülmüştür. Hele hele her şeyin tarumar edildiği Kürdistan'da, küçük bir adım dahi atmak büyük bir hazırlığı gerektirir. İşte, Ordu kuruluşuna temel alınacak hazırlıklar da geçmiş mücadelemizin yarattığı değerlerdir. Ayrıca Parti Kongresi, ülkemizin ve halkımızın somut şartlarını ve içinde bulunduğu koşuları da dikkate alarak Ordu kuruluşunu sağlamak için, bir Askerlik Yasası çıkardı. Yani bu yasa, Ordu kuruluşunda başvurulan en önemli bir silah olarak militanların eline verdi. **Bu silahı iyi kullanarak Ordu kurun** dedi.

Ancak daha sonra pratikte de görüldüğü gibi, yasanın uygulanmasında çeşitli nedenlerden kaynaklanan yanlış tutum ve davranışlar içerisine girildi. Pratikte ortaya çıkan yanlış anlayış ve tutumların ardındaki nedenleri kısaca da olsa belirtmek gerekiyor.

Bir kere kişiler hafifliklerinden ötürü Ordu kuruluşunu ve Askerlik Yasası'nı hafif ele aldılar. Bunun için de, hiçbir zaman Orduyu nasıl kuracağız, hangi yol ve yöntemleri izleyeceğiz, bu sorunun çözümünde hangi süreçleri yaşayacağız, Askerlik Yasası'nın uygulanma zemini nedir, yasa nerede ve nasıl tutturulacak, düşmanın bu yasa karşısında tavrı ne olacak, halkın tepki veya onayı nasıl biçimlenecek vb. vb. hususlar üzerinde kafalar yordurulmadan, somut ve gerçekçi tartışmalar geliştirilmeden, genel bazı sloganlar atılarak "şu şu köyden bu kadar genç çıkarıp on gün içinde Ordu kuracağız" biçimindeki hafif tutumla soruna yaklaşıldı. Parti Önderliğimizin adeta talimatta ***"Ordu kuruluşu zor bir olay"*** belirlemesi olmasına rağmen, böyle soruna yaklaşıldı. Yani yüzeysellik burada da kendisini ortaya koydu. Yanlış yaklaşımların ardında yatan diğer bir neden ise, yasanın uygulanması birçok sorunu beraberinde getirdiği, yani gerçekten de zor bir olay olduğu için bundan ürkmedir. Yani Ordunun kuruluşuna ve yasanın uygulanmasına olan cesaretsizlik olayıdır. Bunlar da "henüz zamanı değildir, kitleler bize düşman olurlar, gençler bizden kaçarlar, düşman alanları boşaltır" vb. biçimlerde kendi düşüncelerini dile getirmektedirler.

Durum böyle olunca soruna hafif yaklaşanlar, basit görenler, işin içine hesapsız, kitapsız girdiler. Deyim yerindeyse balıklamasına dalış yaptılar. On günde Ordu kurma acelesiyle önlerine gelen herkesi peşmerge ilan ettiler. Bu anlayışın zıddı olanlar da bir yığın faaliyet gelişmesine rağmen, deneme mahiyetinde bile olsa yasayı uygulamadılar. Uygulamadan öteye "zamanı değildir" düşüncesinde oldukları için uygulamanın örgütsel ve teknik hazırlıklarına dahi girmediler. Böylelikle de bu her iki durumda da kârlı çıkan düşman, zarar eden de mücadelemiz oldu. İşin içine balıklamasına dalanlar, kanunu yozlaştırma ve kitleleri mücadelemize karşı çıkarma tehlikesini yaratırken, ikinciler ise halkımızın iradesini temsil eden III. Kongremizin karar ve kanunlarını rafa kaldırdılar. Biri sol ve biri de sağ görünümlü olan bu yaklaşımların altında yatan önemli bir neden ise, gerçekten de Kürdistan gerçekliğinin henüz yeterince tanınmamış olmasıdır. Bu konuda daha fazla izahatlara girmek mümkündür. Ancak bunun bu kadarı da sorunun çözümü için yeterlidir ve asıl önemli olan yanlışları kısaca ortaya koyduktan sonra, esas olarak doğruları izah etmektir. Burada sorunun ele alınmasında güdülen amaç da sorunun pratik bazı tecrübelere de dayanarak çözümünü ortaya koymaktır.

Ülkemiz koşullarında atılacak küçük bir adımın dahi gerekli hazırlıklar gerektirdiğini belirtmiştik. Hazırlıklar küçücük bir eylem için gerekli iken, açık ki, bir yasanın uygulanması için daha çok gereklidir. Bu hazırlıklar, daha önceden de ve yasanın uygulanması esnasında da yapılabilir. Bunun yer ve zamanı fazla önemli değildir. Önemli olan hazırlıkların olup olmamasıdır. Hazırlıklar varsa yasanın uygulanması için bir koşul olgunlaşmıştır. Durum bunun tersi ise, uygulamanın hiçbir anlamı olmayacaktır.

Bizim hiçbir zaman hazırlıklarımızı en mükemmel bir biçimde yaptığımızdan bahsedilemez. Ve dolayısıyla burada da istenen hazırlıklar öylesi mükemmel hazırlıklar değildir. Öyle ki, alınan savaşçıları ilk etapta yönetip yönlendirecek yönetime sahip misin? Nitelikli bir güce ulaşılmış mıdır? Bir-iki birliğin eğitim sorunlarını çözecek teknik ve kadroya ulaşılmış mıdır? Alınan insanları besleyecek erzak depoları, silahlandıracak cephanelikler, araç ve gereçler var mıdır? Sınırlı da olsa bunlar oluşturulmuş mudur? Eğer bunlar varsa veya var edecek güçlü planlarımız sözkonusuysa, o zaman uygulama için yeterince hazırlıklar var demektir. Bu ögenin diğer ögelerle bütünleştirilmesi durumunda yasa uygulanabilir. Yok eğer bu hazırlıklara sahip değilsek, uygulama ters teper. Bırakalım zorla alınan insanları tutmak, saflarımıza gönüllüce gelmiş insanları dahi tutmak zor olacaktır. Nitekim pratiğimizde bu gerçekliğin de somut örnekleri en açık bir biçimde yaşanmıştır.

İkinci bir husus, yasanın uygulanması sorunu, sözkonusu alanda otorite olma sorunudur. Yani yasanın başarılı bir şekilde uygulanması, otorite olmaktan geçer. Nasıl otorite bir güç olacağımız da bellidir. Otorite olmak, daha fazla örgütlenmekten geçer. Güçlü bir örgütlenmenin yolu ise, yoğun eylemlilikten ve bilinçli çabadan geçer. Tüm bunların yerli yerinde yapılması durumunda otorite ve saygın bir güç olmamak mümkün değildir. Otorite olma durumunda ise herkesin yasa karşısında uyum sağlama anlayışı hakim gelecektir.

Üçüncü bir husus ise, yasanın uygulanmasında izlenecek yöntemlerdir. Yani izlenecek yöntemler, somut koşuların somut tahlilinden çıkar ve öyle saptanır. Dolayısıyla bugün için doğru olan bir yöntem yarın için yanlış olabileceği gibi, bunun tersi durumu da olabilir. Yani bugün doğru olan yöntemler, yarın doğru olmayabilir. Yine bir bölge için doğru olan yöntemler başka bir bölge için doğru olmayabilir. Dolayısıyla izlenecek yöntemler konusunda mekanik ve fakir olmamak gerekir. Yöntemler, ne kadar zenginleştirilirse o denli sonuç alıcı olunur. Zengin yöntemlere ulaşmak için ise, bu konu üzerinde sürekli düşünüp taşınmak, tartışma platformları açmak ve pratikte atılan her adımı sonuçlarıyla birlikte değerlendirmektir. Böyle hareket edildiğinde doğru yöntemlere ulaşmak mümkün değildir.

Tabii ki, alanlarda ve belli zamanlarda değişik yöntemler uygulanacağı gibi, birçok alanda aynı olacak yöntemler de vardır. Yani uygulamada ortak yanlar veya kesinlikle bağlı kalınması gereken hususlar da vardır.

Örneğin, daha fazla kaçışların engellenmesi, alınan insanların mücadelemizle daha erken kaynaşmaları için ilk elden daha çok ilişkide olduğumuz çevrelerde yasayı uygulamaya sokmak en doğrusudur. Bu doğru, kesinlikle bütün alanlar için geçerlidir. İlk başta hazırlıklarımızın düzeyi dikkate alınarak, faaliyetlerin önüne engel

➡

olmamaları ve yükün aşırı derecede ağırlaşmaması için az sayıda insan almak, yine en doğru bir yöntemdir. Tabii ki, hazırlıklar arttıkça, güç büyüdükçe, bununla birlikte ortaya çıkan sorunlar çözüldükçe, peşmerge alma sayısı da giderek artırılabilir. Mümkün mertebe her aile, çevre, bavık ve aşiretten insan alarak yasanın uygulanmasını bu biçimde yaygınlaştırmak, hem bazı çevrelerin rahatlamasına yol açar ve hem de düşmanla geniş bir çevreyi giderek karşı karşıya getirir. Daha az sorunları olan ve sade insanları tercih etmek - örneğin evli olmayanlar, aile sorunları olmayanlar, şehrin yoz yaşamına bulaşmayanlar en uygun olanlarıdırlar. İşte peşmerge alınında, atılan bu ilk adımda bu son hususa son derece dikkat edilmelidir.

İkinci adım ise, bundan sonra atılmalıdır. Yani saflara alınan insanların kazanılması veya çeşitli biçimlerde bağlanmalarıdır. Bu ikinci adım atılmazsa, birinci adım ne kadar isabetli atılırsa atılsın onun sonuç alıcı olması mümkün değildir. Sonuç, toplanan insanların dağıtılması olacaktır. O halde, saflara alınan insanlar, içerisinde bulundukları gerilikten kısmi de olsa kurtulmaları için yoğun ve seviyelerine uygun bir eğitime tabi tutulmalıdırlar. Yine devrimin zorluklarıyla ilk karşılaşan bu insanların pratikten ürkmemeleri için, ilk elden rahat koşullarda onları çalıştırmak ve adım adım devrimci görevlere kaydırmak gerekecektir. Yine aç, silahsız ve kuşanımsız bırakmamak, onların kafalarını kurcalayan bütün sorunlarına eğilmek, çözmek ve Kürt insanın daha çok ihtiyaç duyduğu ilgiyi göstermek, değeri vermek zorunlu görevlerdir. Yoksa getirilen insanlar bir meta gibi bir köşeye atılırlarsa, sorunları ve dertleriyle yeterince ilgilenilmezse, açık ki bunalım ve her türlü kaçış olayı burada başlayacaktır. Kaçışlar olmasa da bu insanların mücadeleyle bütünleşmeleri mümkün olmayacaktır.

Evet son pratikten de çıkarılan sonuçlara bakılırsa, yasanın uygulanmasında doğru yöntemler uygulanıp gerekleri yerine getirilirse, yasanın kesinlikle tutacağı ortaya çıkmıştır. Düşmanın bu yasaya karşı geliştirdiği stratejik köyler politikası ve bazı yumuşak yaklaşımlar, hiçbir sonuç vermeyecektir ve şimdiye kadar da vermemiştir. Yine yasanın doğru uygulanmasıyla kitlelerin tepki göstermeleri bir yana, mücadeleye daha çok bağlanmaları ve seferber olmaları gündeme gelecektir. Nitekim yasanın uygulanmasıyla birlikte alınan insanlar, mücadelemizle kitleler arasında sağlam köprüler olmaktadırlar. Yasanın uygulanmasıyla gelişmenin bazı sorunları kendisini gösterse de güç olmanın, sağlam kitle örgütlerine ulaşmanın yolu da buradan geçer. Dolayısıyla Askerlik Yasası, sadece Ordunun kuruluşu için kullanılan bir silah değil, Cephe örgütlerinin oluşturulması için de vazgeçilmez bir silahtır.

O halde, Eyüp yoldaşın anısına da bağlılığın bir gereği olarak tüm gücümüzle bu yasayı uygulamaya sokup ordulaşmaya doğru hızla yürümeliyiz. İçinde bulunduğumuz dönemin gerekleri de, şehitlerimizin anısına bağlı kalma da bunu gerektiriyor.

— Kahrolsun Türk sömürgeciliği!
— Eyüp yoldaş ölümsüzdür!
— Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
— Yaşasın yüce önderimiz APO!

Z...

AHMET HÜSEYİN RESUL (HALİL) YOLDAŞIN ANISINA

Halil yoldaş, 1964 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Babası, az bir ücretle bir devlet kuruluşunda çalışıyordu. Uzun süren yıllar sonrasında babası, barınabilecek bir evi zorluklarla inşa edebilmişti. Yoksulluğu dışa vuran bu evde, Halil yoldaş gözlerini dünyaya açtı. Çocukluğunu 4 kardeşi ile birlikte bu evde geçirdi. Aileden sadece baba çalışıyor, geçimi temin etmekle uğraşıyordu. Bundan dolayı da yaşam, çetin zorluklar ve yokluklarla sürüyordu.

Çocukluğundan beri Halil yoldaş, atik ve aktif özellikleri üzerinde taşıyan bir kişilikti. Çevresindeki çocukları kişiliğinin etkisi altına alabiliyor ve her alanda çevresindekilere öncülük ediyordu. Çocukluğunda askeri ve kahramanlık özellikleri simgeleyen oyunlarda baskı ve zorbalıklara karşı koyuyordu. Eşsiz bir önder ve ikircıksız bir kişilik olduğunu daha o zamanlarda kanıtlamaya başlıyordu.

Zaman geçiyor, Halil yoldaş büyüyor ve okul çağına giriyordu. İlkokula başladığından itibaren bağımsız davranışta kişiliğini pekiştiriyordu. Korku nedir bilmez bir şahsiyete ulaşıyor; kendisini hiçbir şeyden ve kimseden korkmaz duruma vardırıyordu. Okulun yanısıra, geçimi temin etmek amacıyla çeşitli işlerde babasına yardımcı da oluyordu. Babası yaşlandığından, yavaş yavaş işlerin önemli bir bölümünü üstlenmek durumunda kalıyordu.

Fakat yokluk ve zorluklar yaşamına damgasını vuruyor ve okulu bırakmak, iş hayatına atılmak zorunda kalıyordu. Gençlik çağına girdiğinde de bu sefer askerlik yapma sorunu önüne çıkıyordu. Arap Barış Gücünün Lübnan'a gönderilen özel birlikleri içerisinde askerliğini yaptı. Lübnan'da asker iken, bazı Kürt örgütleri ile çeşitli ilişkilerde bulundu. Kısa bir süre sonra, bu hareketlerin yanlış yolda olduklarını, bağımsız davranış sergilemediklerini gördü, onların gerçek durumunu kavradı. Bu güçlerin, dar sınıf çıkarlarını temsil ettiklerini, durumlarıyla halkımızdan ziyade düşmana hizmette bulunduklarının sonucuna vardı.

Onlarla olan ilişkilerine son verdi; onlardan uzaklaştı. Bu ara evde, bazı ailesel sorunlar kendisini göstermeye başlıyordu. 2 kardeşi açlık ve yoksulluğa dayanamayarak, evden kaçmış, körfez bölgesindeki ülkelere gitmişlerdi. Kardeşleriyle olan ilişkisi kesilmiş, anası ağır hasta düşmüş ve babası da yaşamını yitirmişti. Bu gelişmeler kendisini toplumda bulunan ve eskiden beri süre gelen olaylara, sorunlara iteledi. Bazı aşiret ağaları ailesine hep baskı yapmış, yaşam olanaklarını çok zorlaştırmıştı. Hain egemen sınıflarla ailesi arasında öteden beri toprak anlaşmazlığı vardı, bir parça olan toprak-larına el konulmuştu. Ve bu zorba ağalardan bazıları şimdi vatan ve yurtseverlik adına halka bırakmadık baskı yapıyor, halka karşı hertürlü suç işliyordu.

Mevcut gerçeklik ruhuna intikam duygusunu durmaksızın nakşediyordu. Fakat gittikçe daha geniş kapsamlı anlayışlar, daha doğru düşünce tarzları belleğini işgal ediyordu. **"Bağımsızlık tüm ulusun intikamını alacaktır"** biçiminde ifade edilebilecek düşünce yerleşiyordu beynine. Gerici düşünce ve inançlardan, köleci döneme ait artıklardan ve bunları sürdüren ideoloji ve politikalardan intikam alınması gerektiğine ulaşıyordu düşüncelerinde. Sorunlar karşısında aydınlandıkça, sorumluluğunun da arttığını hissediyordu. Kürdistan toplumunun problemlerinin ancak mevcut bütünsellik içinde çözülebileceğini kavrıyordu. Hiçbir özel çarenin, hiçbir kişisel uğraşın ya da reformist istemin bu ağır sorunu çözemeyeceğini, bunun sadece devrimle mümkün olabileceği kanaatine varıyordu. Bu düşünceler temelinde Halil yoldaş, halkımızın varlık nedenlerini düşmana peşkeş çektiren, halkımızın değerlerini kendi çıkarları uğruna düşmana ucuzca satan, alçak ve ajan konumundaki reformistlere karşı koymaya karar verdi.

Askerliğini bitirdikten sonra Partimize ulaşmak için çaba harcamaya başladı. Çünkü O, yoldaşlarımızın, zindanda ve dağlarda sergiledikleri kahraman direnişlerinden derinden etkilenmiş ve bu tarihi olayları uzaktan da olsa izlemişti. Halil yoldaşın şehitlerimize olan bağlılığı eşsiz ve sonsuzdu. Anılarına bağlılığın gereği olarak izlerini takip etmek ve partili olmak gibi şerefli bir meziyete ulaşmak en büyük arzusu oluyordu. Ve bu doğru zeminde halkının kurtuluşu için mücadeledeki yerini almakta gecikmedi. Kürdistan halkını bağımsızlığa özgürlüğe ve sosyalizme bir devrimle götürecek tek aracın, Partimiz olduğuna olan inancı tüm varlığına kök saldı. O'nun en büyük özlemi halkımızın düşmana her zaman silah kaldırması gerektiği olmuştu. Zaten O daha geçimini temin etmekle uğraşırken ve yurt dışında bir fabrikada henüz çalışırken, bu kutsal amaçlar uğruna Partimiz üyeleriyle ilişkiye geçti ve halka yakınlaşmanın bir ifadesi olarak ilişkilerini bu temelde geliştirdi. Devrim saflarına ulaştığı andan itibaren Kürdistan halkını bilinçlendirmek, devrime giden yolda gerekli görevleri kucaklamak gibi şerefli adımlar atmak için, kendisini Patimizin ideoloji ve siyasetini halka götürmeye hasretti. PKK'nin kahraman militanlarının Kürdistan dağlarında sergiledikleri harekatın anlamını, zindan direnişinin tarihi özünü ve yüzbinlere varan yurtsever kitle katılımının gerçek nedenini, yani kendi deyimiyle eşine dünyada ender rastlanan Partimizi ve anlayışını halkımıza götürmek ve dünyaya duyurmak yolunda, cefakarca mücadelede bulundu.

Halil yoldaş, bir grup yoldaşıyla birlikte Partimizin siyasi eğitim çalışmalarına katıldı. Siyasal yetiye çok önem veriyordu. Bu konuda şöyle diyordu, "beyinlerimizi devrimin ideolojisiyle doldurmalıyız." Eğitim çalışmalarına katılımın ardından, Parti yayınlarını dizisıra okumaya, onları kavramaya başladı. Araştırma ve incelemeleri sonucunda öğrendiklerini, elinden geldiğince çevresindekilerine ve halka aktarmaya çalıştı. Partiyi halka götürmede hiçbir yeteneğini ve öğrendiğini kendisinde saklı bırakmadı. Halil yoldaş, katıldığı eğitim çalışmalarından çok öğrendi ve kendisini daha da güçlendirdi. Çok kısa bir zaman dilimi içerisinde, Partiye daha da yakınlaşmayı başardı. Toplumdan, aileden ve geçmiş yaşamdan üzerinde taşıdığı bir sürü olumsuz özelliği geride bırakmada örnek bir tutum sergilemesini bildi. Reformist ve kölece bir yaşamın düşüncesine hizmet eden güçler tarafından aldatılan ve beyinlerine sömürgeci öğeler ekilmiş kişilerle, onları yeniden halk saflarına katmak için ilişkiler kurdu. Kürdistan insanına yaklaşımda ve kurduğu ilişkilerde şöyle diyordu Halil Yoldaş: **"Divê hemû mirovên niştimanperwer û birûmet xwe li dora Partiyê bicivînin, çuqas ew ji Kurdistanê dûrbin û li ku derê bin! (Kürdistan'dan ne kadar uzakta ve nerede olunursa olunsun, onurlu ve yurtsever tüm insanlarımız Parti etrafından birleşmelidir!)"**

Halil yoldaş istemi üzerine ülkede faaliyet sürdüren yoldaşlara ilerde katılmak üzere, askeri eğitimin ilk aşamasına tekabül eden politik eğitime Parti tarafından alındı. Eğitimini başarıyla tamamladıktan sonra, askeri eğitimini de yaptı. Askeri alanda dikkat çekici ve gelişkin düzeyde yararlılık ve beceri sergiledi. Bu üstün niteliklerine tanık olan yoldaşları, O'na siyasi alanda da böylesi gelişmeleri göstermesi gerektiğini söylerler. Bunun, devrimde siyasal yan ile askeri yanın doğru temellerde bütünleştirilmesi açısından gerekli görürler. Fakat Halil yoldaş, askeri faaliyetlere daha fazla önem verme tutumunu devam ettirdi. Ve bu yönüyle dikkatleri üzerinde topladı.

Halil yoldaş, geçmiş özelliklerden arınarak ve daha güçlü devrimci bir şahsiyete ulaşarak eğitimini geride bıraktı. Tüm titizliğini ve ilgisini eylemde atılım göstermek ve öğrendiklerini hayata geçirmekte topladı. Düşmana duyduğu soylu kin ve devrime olan derin inancıyla, büyük bir coşku temelinde faaliyetlerini sürdürdü.

Aradan geçen birkaç aylık çalışma sonrasında, uzun zamandan beri beklediği ve hasretini gönlünde hissettiği karar kendisine ulaştırıldı. Evet, ülkeye gitme zamanı geçte olsa gelmişti artık. Halil yoldaş, bu kararı çoşkuyla karşıladı ve büyük sevinç gösterdi. Hızla hazırlıklara başladı ve ülkeye girme anını beklemeye koyuldu. Ama son ana kadar da, Kürdistanlı kitlelerle olan ilişkilerini tereddütsüz sürdürdü. Hiçbir fırsatı elden çıkarmama niyetinde oldu ve her koşulda örnek çalışma sergileneбileceğini pratiğiyle kanıtladı.

Yolculuk günü çattı. Halil yoldaş, 6 mücadele arkadaşıyla birlikte bir gecenin zifiri karanlığında ve çetin kış koşulları altında, büyük bir çoşkuyla, canından öte sevdiği vatan topraklarına ayak basmıştı artık. Halil yoldaş için Kürdistan kahramanlığının altın sayfalarına geçmede ve sömürgeci faşist düşmanın yüreğine, beynine ve iliklerine korku salmada yeni bir an başlıyordu artık.

Gerçekten de Halil yoldaş ve beraberindeki yoldaşları yiğit bir direniş sergileyerek, kanlarının son damlasına kadar düşmana karşı mücadele de silahı elden bırakmadılar ve kahramanca şehit düştüler.

Evet; Halil Yoldaş, 6 arkadaşıyla birlikte 3. 11. 1987 tarihinde düşmana ağır kayıplar verdirerek Botan cephesinde şehit düştü. Fakat O, Kürdistanlı ve onurlu her insanın belleğinde ebediyen yaşayan eşsiz bir kahraman oldu. Zafere giden mücadele bayrağını, düşman ülkeden kovulana ve bağımsız bir Kürdistan kuruluna dek mücadeleyi sürdüren yoldaşlarına devretti.

Kürdistan'ın civan toprağına damla damla kanını akıtan siz şehitler huzurunda yeniden söz veriyoruz ki, anınız mücadelemize her zaman önder olacak, kanımız Kürdistan vatan toprağında kanınıza karışana dek izinizde yürüyecek ve bağımsız bir Kürdistan kurulana dek, direniş bayrağınızı elden düşürmeyeceğiz.

Sabrın bendini yıktığı yerde
Tahammül en müthiş hünerin oldu senin
Bekle!
Yüzyılların hasretiyle tetikte dursun gözlerin
Parlak sarı sabahlara sevdalı
Bir günebakan çiçeği gibi
Mağrur yüceltilere çevir yüzünü
Barut kokulu şafakların ardından
Sana koşan güneşi bekle

Yıldızdan ve ay ışığından yana fukara
O kaç bin yıllık
Bitimsiz ve karanlık geceden sonra
Vücudunu örten tatlı ürpertilerle
Yeniden kucaklamaya hazırlan dört mevsimi
Delikanlı rüzgarlara daya göğsünü
İlk esintilerde serinlensin
Kor yatağı - yangın yeri
Cehennem ateşi ile dağlanmış yüreğin

Senin takvimin yoktu - beklemek zor bir sanat
Zifiri zindan dünyanda
Anlamsız bir sözcüktü zaman
Nice çağ eskidi ama
Sen tükenmedin
Bekle!
Kaderin cilvesi biraz bunca gecikmiş vuslat
Gerçeği kendinde ara halbuki
Sen sen olmasaydın eğer
Hükmü bu denli sürer miydi kırk haramilerin
Oysa bir yıl üçyüz altmışbeş gündü başkalarına
Ve bir gün yirmidört saat
Ama
Yarın yıldızlar kadar uzaktı senin için
Ve yarını özlemle yaşamak
Sana mahsustu yalnızca

Silah arkadaşları

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi:

PKK'DE STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİK SORUNU

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Taktik Önderlik

Burada taktik önderliğin uygulanması kadar, onun ters bir biçimde uygulanması sorunları üzerinde duracağız. Bunun da ötesinde taktik önderliği uygulamak ve pratik önderliği yerine getirmekle yükümlü olanların pratikte nasıl stratejik önderliği bile boşa çıkarabilecek kurnazlıklara girdiklerini bazı pratik örneklerle açıklamaya çalışacağız.

Bazen öyle ilginç durumlar ortaya çıkıyor ki, kişi bir bütün olarak Partinin gelişimini tartışmaya sokuyor. Yüzlerce şehidin kanı pahasına ulaşılan ve bu denli geniş kapsamlı bir emeğin ürünü olarak ortaya çıkan bir gelişmeyi başka türlü göstermeye, bu gelişmede yeni çizgiler yaratmaya, onu deforme etmeye ve ters akıtmaya kadar gidebiliyor. Taktiğin uygulanmasına gelince, Atatürk barajı diker gibi taktiğin önüne bir baraj dikebiliyor. Partiyi onlarca yıl eylemsiz bırakarak, önderlik maskesi altında sergilediği olumsuz çabalarını Partiye yutturmaya kalkışabiliyor. Halklara en büyük kötülük gaflet ve delalet içinde bulunan bu kişilerden gelecektir. Bunların yolu köleliğe boyun eğmenin yolu anlamına gelmektedir. Yani böyleleri bilmeyerek çizgi, yol ve önderlik adı altında öyle şeyler icat etmektedirler ki, bu temelde yürünmesi durumunda kişinin kendisini düşmanın yanında bulması kaçınılmazdır.

Bunlardan bazıları "şöyle kaçacağız" veya "şöyle ihanet edeceğiz" diyorlar. Bunlar birer çılgındır. Önderlik konusunda iddialı olduğunu söyleyen bir kimse hiç böyle bir şeyi aklına getirebilir mi? Bu sözleri ağzına almak şurda kalsın, bunları beynine, yüreğine ve düşüncesine oturtabilir mi? Ancak adam cüretkardır, ortaçağ kalıntılarına sığınmaktadır, her türlü sınıfdışılığı ve düpedüz ahlaksızlığı kendisine sığınak olarak seçmektedir. Tabii biz her konuda olduğu gibi bu konuda da kendimize saygılı olacağız. En azından bu konuda ortaya çıkan dayatmalara karşı kendimizi savunacağız. Demek istediğimiz odur ki, sadece uygulama sorunları değil, uygulamayı önleme ve hatta tersyüz etme günümüzdeki kurnazlık türlerinden biri biçiminde karşımıza dikilmektedir. Birçok kişinin yaptığı şey, stratejik önderliği boşa çıkarmak ve taktik önderliği işlemez kılmak için taktik sorunların çözümünden kaçmak ve çözümsüzlüğü geliştirmekten başka bir şey değildir. Bunun için taktiği yönetmeyi değil yönetmemeyi sergilemektedir.

Peki, taktiğin yönetilmemesi için yapılan şey nedir? Arkadaşlar ters üretim kurallarını oluşturmanın örneklerine çokça tanık olmuşlardır. Bunların yüzlerindeki maske bugün biraz daha düşmüştür. Biz kadrolarla iyi, olumlu ve kollektif ilişkilerin geliştirilmesini isterken, onlar bireysel, uyumsuz ve parçalayıcı ilişkileri dayatmaktadır. Biz kitlelere sağlıklı yaklaşım ve kitlelerin kazanılması gereğini vurgularken, onlar kitleleri hedefleyip doğduklarına pişman ettirmek için hiçbir şeyden kaçınmamaktadır. Biz Partiye bağlılık ve yücelikten bahsederken, onlar Partinin kendilerine karşı nefretini geliştirmek için ne lazımsa onu yapmaktadır. Biz çizgi doğrultusunda örgüt oluşturma ve eylem geliştirme temel görevimizdir derken, onlar bunu boşa çıkaracak işlere sarılmaktadır. O zaman bunların yaptığı şeylerin anlamı nedir? Şimdi biz bunlara hata ya da kusur diyoruz. Ama aradan belli bir süre geçtikten sonra, bunların düpedüz gözü kara düşman faaliyetleri olduğunu görmemiz de mümkündür. Akıllı insan hiç bu kadar düşkünce hareket edebilir mi?

Bizde bunlar "iyi PKK'lilik" adı altında gözü dönmüşçesine bir kariyerizm biçiminde sergilendi. Kısacası sadece taktikle oynanmad ve taktiğin boşa çıkarılmasıyla uğraşılmadı. Parti taktiğini tam bir yıkıma dönüştürmek için bir karşı taktik olarak kullanıldı. Bu durumda biz neden böyle oluyor diye soruyoruz. Tabii bunlar tam bir düşmanca ve yıkıcı faaliyet biçiminde karşımıza çıkıyor. Bunlar taktiği 180 derece ters yöne akıtmadan tutalım, onu çıkmaz sokaklarda tüketmeye kadar varan iğrenç çabalar oluyor. Bu tipler Parti taktiğine bu biçimde yaklaşarak, stratejik hattın ve önderliğin uygulanması amacına ulaşmak istiyorlar. Hemen belirtelim ki düşmanın amacı da budur. Peki bu neyle mümkündür? Öncüyü örgütlemekten kaçınmak, kitleleri öncüyle bağlamamak biçiminde ortaya çıkan bozgunculuk ve dağıtma hareketi saflarımızda da yaşandı. Bu aynı zamanda düşmanın genel stratejik ve taktik yönetiminin bilerek veya bilmeyerek içimizde oynanması demektir. Böyleleri istedikleri kadar işleri başka türlü anlatmaya ve göstermeye çalışsalar da, söz konusu tutumlarını sürdürdükleri müddetçe kendilerini düşmanın içimizdeki beşinci kol faaliyetleri olarak adlandırmaktan kurtaramazlar. Kişinin şu kadar iyiniyetli olması, şu kadar olumlu özelliklerinin bulunması artık sözü bile edilmemesi gereken şeylerdir. Doğru üslup ve çalışma tarzı, bunca şehidin kanı ve kahramanlıkla kanıtlanan doğru tutum ortadayken, hala bildiğini okumak düşman ajanı olmaktan çok daha tehlikelidir. Böylelerinin hakkettikleri cezalara çarptırılmaları gerekir. Çünkü kötü niyetli olmadığını söylemek, "ben şu kadar iyiniyetliyim, ama yine de böyle yaparım" demek, Partiye karşı küstahça ve gözü dönmüş bir dayatmada bulunmak demektir. Açık ki biz buna lümpenizm de diyemeyiz. Bu, eşine ender rastlanan bir ucube ve Kürdistan'ın ağır gerilik koşullarında sömürgeciliğin yarattığı çok sayıdaki ucube tipin karmakarışık bir yapılanması olarak adlandırılabilir.

Ancak hemen belirtelim ki gerekirse dünyayı bunların başına yıkmaktan çekinmeyeceğiz. Bunlar devrimci sabrın ve olgunluğun gereklerini istismar ettikçe, buna karşılık biz de devrimle oynamanın ne denli dehşetli bir şey olduğunu kendilerine gösterecek, bunu adım adım dayatıp yetkinleştirmekle doğru militan tavrın ne olduğunu sergileyeceğiz. İnsanlığımız üzerinde, hem de en çok oyun oynanmaması gereken yanlarımız, örgütümüz ve ilişkilerimiz üzerinde oyun oynamanın ne demek olduğunu, yüce değelerimizle oynamanın hiç de öyle kolay bir şey olmadığını kanıtlayacağız. İşlerin hiç de yaptıkları gibi olmadığını kendilerine anlatacak ve yaptıklarının anlamını ortaya koyacağız. Bazıları kaçar mı, bazıları zavallılaşıp ağlar mı? Yine bazıları yerin dibine girmeyi mi tercih eder? Bu kendilerinin bileceği iştir. Ancak ibreti alem kabilinde de olsa, bunların halkımızın içinden sökülüp atılması gerekmektedir. Yani böylesi dengesizlikler ve seviyesizliklerin çeşitli biçimleri yaşandıkça, bırakalım devrimci ilişkileri, akıllı ve uygar ilişkiler bile gelişemez.

O halde bu konuda işleri sıkı tutmanın ve taktik üzerinde oynanan oyunları durdurmanın zamanı gelmiştir. Özellikle bu konuda görevleri net bir biçimde koymak, sadece koymakla da yetinmeyerek bunu bir yaşam kuralı olarak benimseyip gereklerini yerine getirmek, bugün en çok ayaklandırmamız gereken bir özelliğimiz olmalıdır diyorum. Bizim için hiçbir şey bunun kadar gerekli değildir.

Evet, bugün parti siyaseti biçiminde ifadesini bulan PKK stratejisi önemli bir aşamaya getirilmiştir. Yeni baştan bu stratejinin doğuşunu, neye karşı nasıl geliştiğini, bu stratejik hattın nasıl adım adım uygulamaya döküldüğünü —ki bu taktik önderliktir— incelemek, elbette bir militan için kesinlikle gereklidir. Bunun ardından militanın bundan çıkarılan derslerle kendi pratiğine yön vermesini, parti pratiğine katılmayı böyle bilinçlice yapmasını önemli bir sorun olarak görüyorum. Şimdiye kadar yaptığımız açımlamalar ve çözümlemelerin yeniden gözden geçirilerek yetkinleştirilmesinin bu temelde yapılmasını vazgeçilmez bir görev olarak vurguluyorum. Bireysel irade, üslup ve tarz yerine örgütün hepimize egemen olması gereken üslubunu ve tarzını esas almanın vazgeçilmez yönünü ısrarla belirtiyorum.

Küçük bir taktik imkanın yaratılması bazen birçok şehidin kanı ve özellikle bizim üzerinde saatlerce ve hatta günlerce kafa patlatarak düşünmemiz ve tartışmamız sonucunda gerçekleşiyor. Örneğin kimi zaman bir sopa kadar bile değer verilmeyen silah —ki bu bir taktik imkandır— ne tür çabalarla bulunuyor? Kimler bunun için ne kadar çaba harcıyor? Herkesin bundaki emeğinin payı ne kadardır? Bu çok büyük bir inceleme konusudur. Bir dost ilişkinin yaratılması ve bu ilişkinin gelişimimizdeki payı ve yeri nedir? Bunun iyi belirlenmesi, bunun için harcanan büyük sabır ve tahammülün doğru anlaşılması, bu imkanların hovardaca ve bir çırpıda değil gelişmenin hizmetinde yetkince kullanılması çokça istediğimiz ve üzerine titrediğimiz şeylerdir. Bu konuda nasıl nefes nefese yaşadığımızı ortaya koyacak pek çok örnek vardır. Ama kısa bazı örneklerle birçoklarının kolayca karşılanır sandığı şeyler uğruna günlük savaşımın nasıl yürütüldüğünü bilmenin gereğini ve önemini bir kez daha vurguluyorum. Bir yol açmanın ve bir ev tutmanın büyük bir mücadeleyi gerektirdiğini, bunu yönetmenin büyük bir mesele olduğunu, bir dost yaratmanın ve bu dostluğu sürdürmenin uluslararası siyasetten tutun da ona günlük yaklaşım üslubunun seçimine kadar büyük çabalar gerektirdiğini söylemek, yalın bir gerçeği ifade etmekten başka bir şey değildir. Bunun bu denli önemli olduğu kavranmasa da gerçekler böyledir.

Bizde işler böyle gelişiyor. Ama bazıları işlerin içine öyle giriyorlar ki, iş yapmayı adeta ormanda avlamakla bir tutuyorlar. Hayır, devrim alanında hiçbir şey kendiliğinden elde edilemez. Özellikle Kürdistan Devrimi için bu çok daha geçerlidir. Kürdistan Devrimine bir silah armağan etmek bile çok büyük bir iştir. Bu yüzden kazanılması kadar kaybedilmesinin de büyük olması gerekir. Yani kazanmanın ne denli zor gerçekleştiği gözönüne getirilirse, kendi kaybının nasıl pahalıya ödettirilmesi gerektiği kendiliğinden anlaşılacaktır. Gelişim tarihi ya da PKK tarihine bakıldığında bu hususlara da dikkat edilmesi gerekmektedir. Zaten PKK'nin pratiğinin izahı çeşitli kitaplar veya bazı konuşmalarla tamamlanabilecek bir şey değildir. Sayısız örneklerden çıkarılan birleşik sonuç gerçek durumun bu olduğunu, bunun başka türlü yorumlanamayacağını ve uygulanamayacağını göstermektedir. Bu bizim için son derece katı bir gerçekçiliktir. Yaşam konusunda en küçük bir yanılgıya bile yer bırakmamak için her türlü çabanın sergilenmesi, Parti değerlerine ve yaşamına en büyük değerin verilmesi, bunun sonuna kadar savunulması ve denetlenmesi, bunun parti görevleri ve disiplininin bir gereği olarak değil, yaşamsal bir özelliğimiz olarak sağlam tutulması, militanın bu biçimde şekillenmesi ve formasyonumuzun bu biçimde tamamlanması tartışmasız kabul edilmelidir. Bu gerçeğin özümsenmesi ve uygulanması zorunludur. Aksi taktirde olumsuz tipler kendi özelliklerini kabul ettirir ve militanı olumsuz yönden çözmeye çalışırlar.

"... Yaşam konusunda en küçük bir yanılgıya bile yer bırakmamak için her türlü çabanın sergilenmesi, Parti değerlerine ve yaşamına en büyük değerin verilmesi, bunun sonuna kadar savunulması ve denetlenmesi, bunun Parti görevleri ve disiplininin bir gereği olarak değil, yaşamsal bir özelliğimiz olarak sağlam tutulması, militanın bu biçimde şekillenmesi ve formasyonumuzun bu biçimde tamamlanması tartışmasız kabul edilmelidir. Bu gerçeğin özümsenmesi ve uygulanması zorunludur. Aksi taktirde olumsuz tipler kendi özelliklerini kabul ettirir ve militanı olumsuz yönden çözmeye çalışırlar."

Birlik ve yoğunlaşmış bir kollektif irade olmanın ne denli zor gerçekleştiği bilinmektedir. Bunun içine çomak sokulması ve arkadan hançerlenmesi son derece basittir. Oysa bilgiyi geliştirebilmek, bir kaç olanağı biraraya getirip birleştirmek, bu birlik sağlandığında büyük eylemler başarmak önemlidir. Bir kaç büyük eylem önemli siyasal gelişmelere yolaçmaktadır. Burada bizim sınırlı bir çabamız olmasaydı elde ne silah ne de yol kalırdı. Cesaret ve irade gösterilemezdi. Tabii işi gücü lafazanlıktan ibaret olan birçoklarına göre bunların hiçbiri iş değildir. Emeğin her saniyesini, yolun her dönemecini, aşamanın her özelliğini kavramadan ve bunun nasıl binbir zahmetle örüldüğünü bilmeden ahkam kesenler ve böyle yaşamaya alışanlar körün ta kendisidir. Bunlar duyarsız ve derileri manda derisi kadar kalın olan kişilerdir. Bunlar gözleri bilmem kaçıncı dereceden miyop olan zavallılardır. Tabii bunların içimizde yaşamaya fırsat bulmaları durumunda yürümemiz zordur. Çünkü bu tür özelliklerle ileriye doğru yürümek mümkün değildir.

Kısacası parti yaşamı öyle sıradan bir bilgilenme ve yaşamla karşılanacak bir olgu değildir. Zaten PKK'nin kan ter içinde ortaya çıkardığı bu mücadele militanda biraz olsun gelişmeye yol açmışsa, ancak o zaman bunların bir anlamı vardır. Bunun tersine eğer sorun yaratılacaksa, buna adım atmamak bile daha yararlı olabilir. Bunun çok gerisinde, sağında veya solunda ve duyarsız bir biçimde yaşamak sadece Partiye zarar verebilir. Burada büyüklük iradeye egemen olmak, kendi iradesini güçlü bir biçimde Parti iradesine katmak ve bunu da öyle "zorlanıyorum, çözümlemede güçlük çekiyorum, zamana ihtiyacım var" demeden anında gerçekleştirmek gerekir. Kişinin irade gücüne dayanarak görülecek hesabı varsa bunu kendisiyle yapması, kendisinde irade keskinliğini yaratması, suçu sağa sola yüklemeden gelişmelerin önünü nasıl açacağını iyi kestirmesi, bunun için en iyi ve en doğru yöntemleri seçmesi, kabahat bulacaksa bunu kendisinde bulması ve böylelikle önderlik sanatını örnek bir biçimde icra etmesi yapılması gerekenin en sağlıklısıdır.

Bunun öyle anlaşılmayacak bir yönünün bulunmadığını sanıyorum. Ama yine de bazıları bireysel özelliklerden, kalıntılardan, sınıf temelinden ya da daha değişik şeylerden bahsedebilir. Hayır, eskiden bunlar olumsuzlukların izahında bir etken olarak görülebilirdi. Ama bu kadar anlatım, bilinçlenme ve çözümlemelerden sonra, böyle bir tutum ancak oportünizmi ve geriliği gizleyen bir maske olabilir. Şu gerçeği sık sık vurguluyoruz. Günümüzde sorunların çözümünü zamana ertelemek oportünizmin yeni bir biçiminden başka bir şey değildir; "bu çözümleme doğrudur, yeniden özeleştirimi veriyorum, bana uzun bir zaman tanıyın" diyen adam, yeni bir bozgunculuğa başlamanın kurnazlığına girmiş demektir. Açık ki hiç birimiz bu tür bozguncuiara ortak olmak istemeyiz, bunların sorumluluklarını paylaşmayı kabullenemeyiz.

Kendi yaşamımda çokça tanık olduğum bu gerçekliğin de kanıtlandığı gibi, doğru tavra karar verilmişse kişiye düşen görev bütün benliğiyle bu kararın gereklerini yerine getirmektir. Ne olduklarını gizlemeye çalışan bazıları hala kendilerini aldattıkları gibi bunu Partiye de kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bunun şiddetle reddedilmesi hem kişinin hem de mücadelemizin yararınadır. Bu tutum belki de en çok kişinin kendisi için gereklidir. Bu işte düzeltmenin, uygulamanın ve yetkinleştirmenin üslubunun böyle ele alınması kişinin kendisini yanıltmaması ve daha zor durumlara düşmemesi açısından yaşamsal önemdedir. Kuşkusuz bizi kötülüğe götürecek olan tutumlara amin diyecek durumda değiliz. Kötü yolda yürümelisiniz.

ancak böyle mesafe alabilirsiniz de diyemeyiz. Büyümenin olanaklı ve saygın yollarını sürekli bir biçimde vurgulamak zorundayız. Militanlar da bunun üzerinde düşünüp tartışmalıdırlar. Eğer bunlar kabul edilmiyorsa, o zaman bunun karşı tezlerini ileri sürme ve üzerinde tartışma özgürlüğü vardır. Eğer kavrayış doğru gerçekleşmişse, bunu eyleme dökme ve büyük bir birlik içinde yürütme zorunluluğu söz konusudur. Bu eski bozguncu ve oportünist tiplere ve yeni dönemde daha değişik biçimler altında ortaya çıkmak isteyen uzantılarına bizi daha fazla uğraştırmamaları için yaptığımız bir uyarıdır. İlerde bunu daha genişçe açmaya çalışacağız.

Bu konuşmamızda daha çok stratejik önderliğin bazı yönlerini açıklamaya çalıştık. Sorunların nasıl ele alınması gerektiğini de biraz izah ettik. Tabii başından beri izah ettiğimiz şeyler siyasal görevlerimizin başarılı kılınması için vazgeçilmez hususlardır. Stratejik önderlik öyle kolay yürütülmemektedir. Bir dost güçle küçük bir tanışma bile bazen zorlandığımız bir konudur, bir alanın Partiye açılması öyle kolay gerçekleşen bir olay değildir. Bir yedekliği işler hale getirmek büyük emek ve çaba istemektedir. Birçok arkadaş bunu bilmemekte ve belki de lüks olarak değerlendirmektedir. Halbuki gerçekler böyle değildir. Bizim yaptığımız şey Kürdistan halkını tanıtmak ve onun özgürlük haklarını kabul ettirmek demektir. Tarihteki binlerce yıllık ihmalkarlığı da düşünecek olursak, sosyalist ülkelerde bile Kürdistan sorununa yaklaşımda inkarcılığın ne denli güçlü olduğu gözönüne getirilirse, yaptığımızın hiç de öyle kolay bir şey olmadığı anlaşılacaktır. Ama stratejik önderlik bütün bunları devrimci bir tarzda yerinde ve zamanında çözmekle mükelleftir. Köylülüğün mücadeleye genel sempatisini yaratmak, emekçilerle kurulan bağların kopartılmamasını sağlamak, öncü örgütün çerçevesini sürekli güçlü kılmak, bu örgütün çatısını sürekli sağlam tutmak, bu amaçla gereken önlemleri almak, hangi yedeğin ne zaman harekete geçirileceğini, hangi alanın ne zaman kullanılacağını ve hangisinin ne zaman terkedileceğini, hangi bölgeye ne zaman girileceğini belirlemek sıradan bir çalışmayla becerilemez. Tabii benim yaptığım şeyler sadece bununla sınırlı değildir. Taktik önderliğin adeta yerine getirmeyi lüzumsuz gördüğü birçok işi de bununla birlikte yapıyoruz.

Partinin stratejik yönetimini devamlı canlı tutmak, onu işler kılmak ve karşı stratejilerin sağdan ve soldan gelebilecek etkilerine karşı korumak esastır. Bizim stratejimizi boşa çıkarmak için TC'nin bütün gücünü ortaya koyduğu çok iyi bilinmektedir. Kaldı ki TC'nin elinde asla küçümsenmemesi gereken bir devlet gücü ve ekonomik olanakları vardır. TC son dönemlerde bu olanaklarını kendi stratejisini egemen kılmak, daha doğrusu henüz çok sınırlı bir gelişme olanağına kavuşmuş olan stratejimizi boşa çıkarmak amacıyla NATO'yu kullanmaktan tutun da sosyalist ülkelerle ilişkilerine varana kadar bütün olanaklarını seferber etmeye çalışmaktadır. Parti Hareketimiz Ortadoğu'ya yöneldiğinde o da bütün gücünü ortaya koyup islam ülkelerine açılmaya çalıştı ve hemen hepsini kullandı. Bir Ortadoğu zemininde biraz devrimci gelişme yaratmaya çalıştık. TC de başta Filistin Kurtuluş Hareketi olmak üzere Suriye ve Iran türünden yönetimlere bir yığın tavizler sunarak stratejik hattımızı çarpıtmak ve işlemez duruma getirmek istedi. Elbette biz burada kumar oynamayacağız. Bu sorunları öfkeyle çözmemizin mümkün olmadığını iyi bilerek, stratejiyi akıllıca ve mümkün olan ölçüler içinde işler tutmak, zaman ve zemini stratejinin yedekleriyle iyi değerlendirerek TC'nin çabalarını boşa çıkarmak ve stratejik açılımımızı daha da geliştirmek zorundayız. Bu tabii esas olarak tarafımızdan yürütülecek olan ve bazı arkadaşların da yardımcı olmalarıyla yürütülmesi gereken bir alandır. Bu sahayı yürütüyoruz. Bu yeterince farkedilse de edilmese de, gelişmeler bilinse de bilinmese de böyledir. Ancak gelişmelerin ana hatlarıyla bilindiğini sanıyorum. Bunlar yönetiliyor ve yönetilmeye devam edilecektir.

Parti yönetimi, özellikle örgütsel ve eylemsel yönetim çok önemli bir sorundur. Bu da daha önce açmaya çalıştığımız taktik sorunlar, uygulama sorunlarıdır. Bu konuda düşman faaliyetlerinden tutalım oportünist girişimlere kadar karşı bütün gelişmelerin tanınması, bunların teşhir ve tecrit edilmesi, doğru yolda yürümenin olanaklarının yaratılması, strateji ile taktik, teori ile pratik, stratejik hatla onun uygulanması arasında bir uyum ve birlikteliğin gerçekleştirilmesi, bunun için sağlıklı bir yürütme ve denetlemenin başarılması son derece önemlidir. PKK örneğini bu biçimde kavrayıp en azından bir bölgeye uygulamalarını çok isterdik. Zaten burada çıkarılması gereken sonuç da budur. Genelde PKK örneğini küçük bir alanda, bir bölge ya da mıntıkada uygulama gücüne ulaşma konusunda militanlarımızın epeyce yetersiz kaldıkları, henüz verimli atılımlara fazlaca yönelemedikleri gözönüne getirilirse bunların büyük bir uygulama görevi olarak kendilerini beklediği açıktır.

"... Sık sık vurguladığımız gibi militanın görevi ne bir ideolojik mücadele döneminin propagandacılığı, ne genel siyasal ajitasyon, ne basit grup örgütlenmesi ve ne de sadece fabrikalarda hücre kurmaktır. Bugün Parti taktiğimizde dile getirilen biçimiyle en şiddetli bir silahlı savaşım örgütlenmesinin geliştirilmesi, bunun etrafında bir halkın her türlü ulusal ve toplumsal görevleri konusunda eğitilmesi ve örgütlenmesi, bunun için sınır tanımayan bir hareketliliğin ve üslubun sahibi olunması Partimizin sürekli dayatığı ve şiddetle ihtiyaç duyduğu bir görevdir."

Biz burada gerçekte militanların açması gereken hususları açımlamaya çalışıyoruz. Bu tutum belki de hatalı görülebilir. Militanların açmaları gereken hususları benim açmam işin kolayına kaçmaya yolaçabilir. Ne de olsa önderlik bunları çözüme bağlayıp hazır lokma gibi önümüze koyuyor, bu tür olanaklar varken neden kafa patlatalım, ne diye silahlarımızı daha iyi kullanalım, daha iyisi gelebilir; ne diye kadroların kıymetini bilelim, ne de olsa Parti hepimizi güçlü bir eğitimden geçiriyor; ne diye kitleleri arayıp bulalım, nasıl olsa herkes PKK'ye tapıyor diyenler ortaya çıkabilir. Bunlar bizde farkında olmadan da olsa gelişen işin kolayına kaçmanın ve kendini tasfiye etmenin en tehlikeli eğilimleridir. Bizim yardımlarımız kesinlikle böyle bir eğilime yönelme anlamını taşımamaktadır. Tam tersine Kürdistan Devriminin en zor sorunu pratik uygulama olduğuna ve tanık olunmadık zorluklar ortamına gireceğimize göre, yaptıklarımız bu zorluklar karşısında boğulmamak için yapılan yoldaşça bir destek olarak görülmelidir. Bunların kıymeti iyi bilinmeli; görevlerden asla sapmadan, bu görevlerin yerine getirilmesi için verilen sözün onurun ta kendisi olduğunu unutmadan ve militanlığın ancak böyle gerçekleşen bir olay olduğunu bilerek gerekon militan formasyona ulaşılmalıdır. Militanlığı böyle kavrayıp uygulamak seçilmesi gereken en doğu yaklaşımdır. Bu kadar kapsamlı bir açıı m ve bu denli olanaklarla emre hazır durumdaki en iyi kadrolardan sonra, bütün bunların çürütülmesi aslında büyük bir suçtur.

Bizde bu suç çokça işlendi. Ama bizim koşullarımızda işler henüz değişik bir aşamada seyrettiği için ceza mekanizmasını hala harekete geçiremiyoruz. Yine kişiye yardımcı olup kendisini hatalarından arındıralım diyoruz. Ama öyle anlaşılmaktadır ki, gelişmeler artık bunları karşımıza suç niteliği ile çıkaracak ve beklenmedik cezalara çarptırılmalarına neden olacaktır. Bunun için böylelerini uyarıyoruz. Bu tür durumlara düşmemek için taktik yönetimin başarılması büyük sorun yapılmalı, bunlar kan ter içinde de kalınsa mutlaka başarılmalıdır. Benim görevimin sınırı ve çerçevesi budur. Bence militanın görevlerinin çerçevesi de böyledir. Kaldı ki benim bu çerçeveyi açmama gerek yoktur. Bu çerçeveyi büyük bir yaratıcılıkla en az benim kadar militanlar da açabilir. Militanların benim kendi alanımda uğraştığımdan daha büyük bir çabayla, daha duyarlı ve kollektif bir biçimde sıkı bir disiplin ve güçlü bir denetimle kendi görevlerini yürütmeleri gerekir. Çünkü benim yaptığım işler daha karışık, olanaklarım ise kıttır. Buna karşılık militanların eline verilen olanaklar daha yetkin, görevler daha sınırlı, militanın kendisi daha hazırlıklıdır. Dolayısıyla daha fazla başarı kazanma yükümlülüğü ile karşı karşıyadır.

Devrimcileri her yönden yüceltmek ve kendilerini kapsamlı planlarla görevlere hazırlamak esasken, buna kaşılık devrimcilerin onurunu düşürmenin, görevlerini daraltmanın ve ilkellikte ısrarın en çok öfke duyulması gereken bir husus olduğu iyi bilinmelidir. Lenin'in de bu konuda yoğun belirlemeleri bulunmaktadır. Lenin, bu tip adamlara karşı öfkesinin giderek arttığını vurgulamaktadır. Bununla bu tip adamların çoğunlukla bilmeden tarihin önemli dönüm noktalarında çok kötü oynadıklarını ve gelişmelere müthiş zarar verdiklerini, böylelikle nasıl gericiliğin ve tutuculuğun bir aleti durumuna düştüklerini belirtmek istemektedir. Bugün bizim de tüm gücümüzle devrimcilerin onurunu yükseltmek ve yüceltmek, bu yüceltmeyi sadece bir onur sorunu olarak ele almamak, militanları düşüncede geliştirmek, onların siyasal ve örgütsel görevlerı konusunda daha kapsamlı bir biçimde hazırlamak, uzakgörüşlü kılmak ve pratik gücünü ortaya çıkarmak için yoğun çaba harcamamız söz konusudur. Bütün bu alanlara ilişkin görevlerde güncel ve çok çeşitli engelleri aşabilecek gücü göstermek, böylelikle Parti saflarını sürekli keskinleştirmek ve netleştirmek büyük önem taşımaktadır.

Birçok arkadaş güncel koşulların ağır etkisi altında kendisini düşkünlüğe terkedebiliyor. Eğitimini ve pratiğini ihmal ediyor. Bu da militanı düşürdükçe düşürüyor ve sonuçta olan devrimci görevlere oluyor. Belli bir süre geçtikten sonra örgütün laçkalaştığını, yozlaştığını ve tasfiye olduğunu görüyorsunuz. Bizim bütün gücümüzle geliştirmeye çalıştığımız şey, bu kapsamda devrimci görevleri başaracak militanın yaratılmasıdır. Tabii sorun sadece dürüstlükle, sıradan çabalarla ve kişinin birçok konudaki olumlu özellikleriyle değil, yaşamın karşımıza çıkaracağı her şeye devrimin çıkarlarını esas alıp yaklaşmakla, kapsamlı hareket etmekle ve nerede olursak olalım ya da hangi koşullarda yaşarsak yaşayalım emredilen görevleri başarılı bir biçimde yerine getirmekle çözümlenebilir. Tarih artık son sürat ilerleyecekse, tarihsel gelişim sürecinde rol alan kişilerin kendi işinin başında yüksek bir görev bilinci ve sorumlulukla, işini kimsenin omuzuna yıkmadan, ertelemeden ve şu ya da bu yetersizliğe sığınmadan yürümeleri zorunludur.

Çeşitli kişilikler biçiminde yaşamak mümkündür. Bizim koşullarımızda milyonların bu biçimde yaşadığı, ama hiç birinin herhangi bir konuda iddialı yaşamadığı açıktır. Bunlar son derece hayalci, ancak gerçeklerle yüzyüze geldikleri zaman yenilgiye boyun eğen tiplerdir. Toplumun kendisi böyledir. PKK'nin en büyük özelliği günümüzde bu yapıya karşı savaş açması, toplumu her bakımdan ve özellikle üstyapı alanında dönüşüme uğratması, halkın vazgeçilmez sıyasal gelişimini yüksek bir örgütlülük ve eylemlilik içinde başarmayı bütün görevlerin başına geçirmesidir. Bu konuda PKK herkese emeğin en verimlisini ve en soylusunu bu alanda harcamayı dayatmaktadır. Bunun için olun suzluklara karşı şiddetle mücadele etmektedir. Bu konuda kaderlerini ve şansını tersine çevirmeyi denemekte, böylelikle önderlik konumunu kazanmaktadır.

Şimdi militanın bu işleri temel bir sorun olarak ele alması, herkesin bunları kendi öz sorunları olarak görmesi ve bunları her yere nakşetme sorumluluğunu duyması önemlidir. Bu görevleri sağa sola yıkarak, kendimizi en az görevler ve sorumluluklarla sınırlayarak işin içinden çıkamayacağımızı belirtmek zorundayız. Sadece lafazanlıkla veya dar pratikçilikle de bu işlerden kurtuluş olmaz. Şunu hemen belirtelim ki, bugün Kürdistan'da yükselttiğimiz devrimci mücadele ak ile karayı, çürük ile sağlam olanı, yoz olanla dürüst davranışı, yaşatılması gereken ile yaşatılmaması gerekeni mutlaka açığa çıkartacak ve herkesi layık olduğu yere orturtacaktır. Çözümlenemeyecek kişilik, açığa çıkartılamayacak kötülük, yüceltilemeyecek özellik düşünemiyoruz. Her zaman belirttiğim gibi en geri koşullarda insan kendisini gizleyip maskeleyebilir, zayıflıklara sığınabilir, hayalci ve yalan olan bir yığın şey üretebilir. Ama PKK Hareketi bunların panzehiridir. Biz bütün bu olumsuz yapılara karşı savaşacağız. Bunların kökü kazınıncaya, olumsuzlukları ortadan kaldırıp çözümlenmiş bireyi, net insanı ve çağdaş yaşamı halk gerçekliğimiz içinde yaratıncaya kadar; bunu yürütebilen, bu konuda hiçbir engel tanımayan ve yaşamı bundan ibaret sayan, ahlakı, inancı, düşüncesi ve eylemiyle bunun önünde yürüyen insanlar duruma tam egemen oluncaya kadar bu savaşa devam edeceğiz.

Durum böyle olunca doğru olan şey çareyi eski geriliklere, teslimiyete ve düşmanın çağrılarına uymada görmemek ve darlıklara sığınmamaktır. Çıkış yolunu devrimci yüceleşmede görmek en akılcı yoldur. Tarihte boş yere köprülerin atılması ve yakılmasından söz edilmemektedir. Eskiye dönüşü engellemek veya bulunulan zeminden geriye dönüşü olanaksız hale getirmek için bu türden birçok kahramanca çıkış yapılmıştır. Bu temelde yeni bir doğrultuya dönülmemecesine girilmiş ve orada yeni bir dünya yaratılmıştır. Günümüzde dışarda ve içerde birçok güç PKK Hareketini düşürmek için müthiş bir seferberliğe girişmiştir. Dostlarımız bize yeterli desteği sunmamaktadır ya da durumumuz biraz böyledir. Geriye kalan şey küçük bir öncü birimin bu koşullarda mükemmel bir biçimde savaşmasını bilmesidir. Büyük adamlar zaten bu tür koşullarda ortaya çıkacaktır. Kahramanlık dönemi denilen dönem, bu koşullarda ancak başarılı bir mücadele yürütüldüğünde gerçekleşebilecektir. Yoksa milyonların yürümesi ve savaşmasının gerçekleştiği bir dönemde kahramanlara ihtiyaç yoktur. Ama böylesi dar anlarda bir avuç insanın fedakarca çalışması tarihin önünü açacak ve kitlelerin çıkış yapmasını sağlayacaksa, bu her türlü değerin üstündedir. İşte böyle bir anda neler yaşadığımız ortadadır. Bizden istenen şey görevlerimizi aksatmadan ve üzerinde muazzam bir yoğunlaşma sağlayarak faaliyetlerimizi sürdürmektir.

Ancak hala bizi tehdit eden düşkünlükler ve iğrenilecek durumlar ortaya çıkabilmektedir. Hemen belirtelim ki bunlar şimdi eskisi gibi bizde sarsıntı yaratmamaktadır. Bunlar belki de bir parça mideyi bulandırabilir. Ama biz bunların düşmanın yanıbaşımızdaki kusmukları olduğunu görebilecek ve rahatlıkla ne denli zavallı olduklarını açıklayabilecek durumdayız. Bunlar için yeni düşünceler üretmeye, kim olduklarını ve hangi cevahirlerinin bulunduğu araştırmaya pek gerek yoktur sanırım. Yapılması gereken şey bu tür sahtekarlar ve maskeli tiplerden kurtulmak, böylelerinin bu halleriyle içimizde kalmalarına fazla olanak tanımamak, bunun için yetkinleşme ve aydınlanmayı güçlü yapmak, devrimci safları mükemmel bir biçimde birleştirmek ve her koşul altında sahte olanı açığa çıkaracak yöntemleri geliştirmektir. Çıkarılması gereken sonuç budur. Bazı kişilerin önünde devrimci dönüşüm olanağı yoksa layık oldukları yere gideceklerdir. Dikkat edilirse biz yaşamı her yönüyle yenileştiriyoruz ve bu işe devam edeceğiz.

Ülkemiz düzeyinde bize sunulan yaşamın beş paralık bir değerinin olmadığı bilinmektedir. Böylesi bir yaşama bir metelik değer bile vermiyoruz. Bundan çok daha iyi ve yeni bir yaşamı üretmek mümkün olduğu için biz bunu esas alıyor, yaşatıyor ve güçlü bir konuma getirmeye çalışıyoruz. Yoksa kişinin mevcut yaşam biçimiyle kendini avutması ve toplumda bir köşe de ben kapayım düşüncesine saplanması maddi açıdan elverişli durumda bulunanı da içinde olmak üzere ağır bir yük ve bir işkence demektir. Bütün bunlar yeniyi temsil eden güçlerin hangi ruh ve üslupla yürümeleri gerektiğini ortaya koymaktadır. Aslında biz bu konuda önemli mesafeler almış bulunuyoruz. Ancak bu mesafeyi yeterli görmek bir yana, yeni bir çıkış için bunun bir başlangıç olduğunu belirtiyoruz. Kendisine karşı savaşmakta olduğumuz düzenin önümü-

ze serdiği şeyler o denli tahammül edilemez ve karşı konulması gereken şeylerdir ki, biraz olsun kendisine saygısını yitirmemiş olan bir kişinin düzenin şu ya da özelliğine sığınması ve aramızda da bulunsa objektif olarak düzeni yaşaması düşkünlük ve alçaklıktan başka bir şey olamaz. Bazıları belki de "kendimi gizleyeyim, bir kaç günümü daha böyle sürdüreyim" diyebilir, ama bunlar hiçleşmenin hesaplarıdır. Küçük hesapların sahibi olan bu tipler bu pratiklerinin izahını yapamazlar. Bir yerde bunlar mecnun gibi insanlardır. Yaşam konusunda planlı olmayan, hangi temelde yaşamı yeniden üreteceğinin gereğini bile düşünmeyen, karar veremeyen ve bu konuda kendilerini toparlayamayan zavallılardır. Böyle zavallılar olmanın hiçbir yararı yoktur. Özgün kişilikler değişik özellikler taşırlar. Vazgeçilmez görülen ve sevdalanılan özellikler kişiye onur kazandırmaz, kişiyi büyütmez. PKK'nin temel aldığı kişilik açısından bunlar anlamsızdır. Partimiz bunları sürekli yenilgiye uğratmakta, güçlü olanın benimsemesi gereken kişiliğin PKK'nin militan kişiliği olduğunu netçe ortaya koymaktadır. Bunun görülmemesi ve görülüp gerekli katılımın sağlanmaması anlamlı bir davranış değildir.

Bunları bundan sonraki mücadele dönemimizde komuta yeteneklerimizi görevleri —ki bunlar devrim görevleridir— başarıyla gerçekleştirecek ölçülere ulaştırmak için belirtiyoruz. Düşmanın da kendine özgü liderlik okullarında temel aldığı bir ilke vardır: "Bölücülerle, iç ve dış düşmanlarla savaşta ortaya çıkabilecek her somut durum karşısında görev saptayıp bunu başarabilecek temel niteliklere ulaşmak esastır. Eğitimimizin temel amacı budur" denilmektedir. Düşman ilkokuldan yüksek okullara kadar on-onbeş yıl boyunca kadrolarını bu biçimde eğitmeye çalışmaktadır. Tabii bizim bütün çabalarımızın esası da devrimimizin çeşitli görevlerini her koşul altında başarıyla çözümleyebilecek dava adamını, komutanı veya önderi ortaya çıkarmaya yöneliktir.Bu konuda militanlarımız sadece Parti tarihimizin geçmiş dönemlerinin sınırlı görevleriyle değil, daha büyük önem taşıyan görevlerle yükümlüdürler. Sık sık vurguladığımız gibi militanın görevi ne bir ideolojik mücadele döneminin propagandacılığı, ne genel siyasal ajitasyon, ne basit grup örgütlenmesi ve ne de sadece fabrikalarda hücre kurmaktır. Bugün Parti taktiğimizde dile getirilen biçimiyle en şiddetli bir silahlı savaşım örgütlenmesinin geliştirilmesi, bunun etrafında bir halkın her türlü ulusal ve toplumsal görevleri konusunda eğitilmesi ve örgütlenmesi, bunun için sınır tanımayan bir hareketliliğin ve üslubun sahibi olunması Partimizin sürekli dayattığı ve şiddetle ihtiyaç duyduğu bir görevdir.

Bu konuda bir zorlanmanın bulunduğunu belirtmek gerekir. Bazıları bilerek, kimi de bilmeden bu sorunu daha da ağırlaştırmaktadır. Ama devrim adı verilen olayın kendisi bir zor olayından ibarettir. Yeni toplumun doğuşunda bu araca gerekli olan rolün sonuna kadar oynattırılmasıyla kurtuluş sağlanabilir. Militanların bu konudaki rollerine tam sahip çıkmaları yapılabilecek en iyi tercihtir.

Partimize karşı dürüstlüğün azamisinin gösterilmesi için, insani dürüstlüğümüzü son sınırına kadar zorluyoruz. Ben kendi payıma bireylerimize, dostlarımızdan tutun da sıradan taraftarlarımıza kadar bir insanın gösterebileceği dürüstlüğü çok açık bir biçimde gösteriyorum. Yanılgılı yaklaşım ve tanıtım olmasın diye yoğun çaba harcıyorum. Ancak bazıları bunun ne denli gerekli olduğunu kavramıyor. Birtakım şeylerle kendisini örtbas ederek politika yaptıklarını sananlar az değildir. Bizde bir şeyler öğrenmek bir yana saflığımızı, dürüstlüğümüzü ve samimiyetimizi kendi basitliklerini örtbas etmede kullanma cüretine ve soysuzluğuna girişenleri de görüyoruz. Açık ki böyleleri her zaman yenilmeye mahkumdur.

Her zaman belirttiğimiz gibi, toplumumuzda kişilikler çok zayıf olduğu ve bizim de öyle övünülecek değerlerimiz fazlaca bulunmadığı için, görünüşte bazı kişiler kendilerini son derece akıllı, mantıklı, haklı ve onurlu olarak görebiliyorlar. Kendilerinin bu niteliklere sahip olduklarını iddia etebiliyorlar. Bu aslında söz konusu yüce sıfatlara gerçek yollardan ulaşmayı mümkün görmemenin bir ürünüdür. Bu yüce sıfatlara ulaşmak için öncelikle yapılması gereken şey kişinin kendi zayıflıklarını tam bir açıklıkla kabul etmesi. Bunlardan neden ve nasıl kurtulabileceğini yol ve yöntemleriyle birlikte ortaya koymasıdır. Kişinin yücelmesi için yürümenin, ayaklanmanın ve devrimin vazgeçilmez bir araç olduğunu kabul etmek en akıllı davranıştır. Saflarımızda tanık olduğumuz sahteliklerin, kabadayı tutumların ve en kötü türünden davranış bozukluklarının zayıflıkların gizlenmesi ya da bunların görmezlikten gelinmesi amacıyla sergilendiği görülmektedir. Önder olmak bir yana sokakta yürümesini dahi beceremeyen, toplumda nasıl konuşulacağını ve insanlara nasıl hitap edileceğini bile bilmeyen kimi unsurların saflarımızda nasıl despot kesildikleri sık sık yaşanan olaylardandır ve silinmezcesine belleğimizde yer etmiş bulunmaktadır. Denilebilir ki, adam saygısızlık ve üslupsuzluğun her biçimini sergilemeyi, insanı insan yapan değerlerin hepsine ters bakmayı ve bunları ters göstermeyi adeta bir marifetmiş gibi ele almakta ve PKK içinde denemeye çalışmaktadır.

Biz şimdiya değin bu tiplere karşı fazla bir şey yapmadık. Bunlar aslında Partimize karşı garip bir takım anlayış ve yaklaşımları dayattılar. Bunun nedeni PKK'nin zor bir dönemden geçmesi midir; halkımızın en umutsuz bir dönemi yaşaması ve çıkış yapmasının zor sanılması mıdır bilemiyoruz. Bu kişiler birçok bakımdan verebilecekleri bir şey olmadığı için mi sahtekarlığa yöneliyorlar? Tabii bunları anlamak gereklidir. Bir hortlak bile olamayacakların keskin birer lider kesilmeleri neyle izah edilebilir? Adam bir gün içinde pireyi deve yapıyor, pire için yorgan yakıyor, evi yangın yerine çeviriyor ve bütün bunları da önderlik adına yaptığını iddia edebiliyor. Eskiden toplumda yalan söylemeyi marifet sananlar vardı, belki şimdi de öyledir, ancak bunların yalanları küçük yalanlardı. Bir yerde insanlar bu yalanlara gülüp geçerlerdi. Parti zemininde karşılaştığımız yalanlardan söz ederken, bunları bir kaç lafla ifade edilmiş yalanlara indirgemiyoruz. Bunların eylemi başlıbaşına büyük bir yalandır. O şişkin lafçılıkları ve takındıkları üslup yalanın ta kendisidir. Çünkü bununla birçok kişiyi aldatırlar. Yalan nedir? Yalan bir kişiyi aldatmak için gerçeğin çarpıtılarak sunulmasıdır. Bu tipler de şişkinlikleri, üslupsuzlukları, her türlü hal ve hareketleriyle, çevrelerini, halkı ve partiyi yanıltma durumuna düştükleri için en büyük yalancı olarak anılmaya hak kazanmışlardır.

Yalan söyleyen birine "sen yalan söylüyorsun" denildiği zaman yalancı kızarıp bozarır. Ama bunlar kızarmak şurda kalsın, karşısındakini bastırmaya kadar gidebiliyorlar. Önlerinin açılması durumunda bunlar-baskıcı ve sömürücü sınıfları yaratan o eski kralları ve imparatorları —gerçi kendi dönemleri açısından bunlar büyük insanlardır— bile geride bırakmaya çalışacaklardır. Ama bunlar ancak geçmişteki bu güçlerin birer karikatürü olabilirler. Çünkü bu denli yalana sığınan, dürüst ve samimi ilişkileri bu denli tersyüz edebilen bu tipler partinin ve halkın başına en büyük belayı getirecekler, dolayısıyla yalancılar, düzenbazlar ve sahtekarlar olarak addedileceklerdir. Yetkili politikacılar olmaları durumunda bunların yapacağı şey sürekli ezilen sınıfları aldatmak ve sömürüyü katmerli bir hale getirmekle uğraşmak olacaktır. Öyle anlaşılmaktadır ki, bunlar başka sınıfların tehlikeli etkilerinin parti ortamındaki örgütleyicileri olarak ortaya çıkmaktadır.

Tabii biz yoldaşlık anlayışımızın bir gereği olarak bu tip anlayış ve yaklaşımlara saflarımızda fazla cüret edilmeyeceğini düşündük, saflarımızda böylesi tipler çıkamaz dedik. Parti safları dürüst ve samimi ilişkilerin egemen kılındığı, herkesin açık sözlü davrandığı ve her konuda bir ailenin bireyleri gibi biribirine danıştığı, karar süreçlerinde azınlık- çoğunluk ve alt-üst ilişkilerinin esas alındığı saflardır. Böyle şeylerin ortaya çıkabileceğini nereden bilebilirdik? Belliki insan bu tür şeyleri fazla düşünemez, çünkü devrimci ortam başından beri bu tür ilişkilerin reddi demektir. Biz bunlara açıklık getireceğiz. Yolumuz üzerinde engeller dikmeyi marifet bilenleri safdışı edeceğiz. Parti militanlarımız da bütün görev alanlarında sağlıklı bir parti faaliyetinin yaratılması için bunları bertaraf ederek yürümeyi bir an için bile olsa akıldan çıkarmamalı, işlerin bu temelde yürütülmesini büyük bir parti ilkesinin uygulanması olarak görmeli ve böyle davranmalıdırlar.

Genel stratejik yönetim denildiğinde anlaşılması gereken şey halkımızın, öncünün ve önderliğin yürüyebileceği genel doğrultunun tayin edilmesidir. Taktik ise bu doğrultuda yürümenin, örgüt ve eylem biçimlerini çeşitli düzeylerde geliştirmenin kendisidir. Genel bir doğrultuya kırk türlü yoldan varmak mümkündür. Ama içlerinden bir yol en doğru yol olabilir. Temel hatta yakın bazı yollar da bizi hedefe götürebilir. Bunlar küçük sapmalar sonucunda bizi hedefe ulaştıran yakın hatlardır. O halde bizim amacımız ne olmalıdır? Mademki eve gideceğiz, gireceğimiz doğrultu bellidir. Burada az hatalı olan yola sapılabilir. Ama yol alıyorum adı altında gelişmeyi yüzseksen derece tersine çeken bir kuvvet devreye sokulursa, bu TC'nin ta kendisi olacaktır. Bu durumda belki mesafe alınabilir, ama bu yol değildir. O halde yapılması gereken şey doğruya en yakın olan yolda yürümesini becerebilmektir. İşte doğru taktik bu sorunun çözümü demektir.

Peki, çalışma tarzı nedir? Bu eğitim, örgütlenme, eylemlilik, propaganda ve lojistik alanındaki hazırlıklardan tutalım en sert eylem biçimlerinin uygulanmasına kadar bütün alanlardaki güçlerin ana doğrultu yönünde kullanılmasının bilinmesidir. Gücünü sürekli büyüten, bunu yalnız belli bir an için değil uzun vadeli eğitebilen ve hazırlayabilen taktiğin önemli bazı ögelerini tamamlamıştır. Düşmana karşı mücadelede barutunu bir günde tüketmemek, düşmanı kesin yenilgiye uğratacak biçimde hem yedek güçleri arttırmayı ve hem de gücünü yerinde kullanmayı bilmek gerekir. İnsan malzemesi başta olmak üzere her şeyi bu temelde bulma, işleme ve kullanma taktik önderliğin görevidir. Bir kez strateji belirlendi mi, ondan sonrasını tayin edecek olan şey günlük faaliyettir; örgüt ve eylem faaliyetidir. Bizim için bugün stratejik bir sorun yoktur, aynı şekilde stratejik yönetim sorunu da söz konusu değildir. Uzun bir süreden beri benim bugünkü noktaya kadar getirdiğim stratejik ilkeler ve bunun genel yönetimi yeterli olmasa da her Parti militanını yöneltebilecek ölçüde net ve tatminkardır. Sorunlar ve bunlar üzerindeki tartışmalar bu noktada ortaya çıkmamaktadır. Bu halkımız için de böyle olmuştur. Kitlelerin genelde parti çizgisini ve PKK'nin stratejik yönetimini büyük bir coşkuyla kabul ettiği, adeta her şeyini bunun emrine sunmak üzere seferber ettiği, bu denli az bir bilinç ve örgütlenmeyle bile bunun gerçekleştiği gözönüne getirilirse, halk açısından da böyle bir sorunun bulunmadığı görülecektir. Dostların sayısının artışı açısından ele alındığında genelde çizginin doğruluğu kabul edilmektedir. Kuşkusuz biz bunu tartışmayacağız.

Bu konuda birçok anlayışların bulunduğu bilinmektedir. Çeşitli güçlerin otonomicilikten tutalım buna benzer her türlü reformculuğa kadar Kürdistan için öngördükleri bazı stratejileri vardır. Bugün Kürdistan'daki yerli işbirlikçi ve hain güçler bile değişik Kürtçülük biçimlerini denemeye çalışmaktadır. Ancak bunlar strateji sahibi değildir. Her zaman söylediğimiz gibi, bunlar genelde Kürdistan'ı kendi aralarında paylaştıran stratejilerin çok basit birer yedek kuvvetidir. Günümüzde hala devam eden İran-Irak savaşında bunların nemenem yedekler olduğu açığa çıkmıştır. Yine Kuzey-Batı Kürdistan'da oluşturulmaya çalışılan çeşitli işbirlikçi anlayışların aslında Türkiye demokrasisinin bir yedeği bile olamadığı, mevcut durumda 12 Eylül faşizminin objektif yedekleri olarak iş gördüğü ve bilinçli bir biçimde buna yöneldiği ortadadır. Açık ki bunlar öyle bağımsız stratejik yönetimler değil, bilindiği üzere düşman güçlerin genel stratejilerinin küçük parçalarıdır. Yalnızca PKK bütün Kürdistan için gelen bir strateji ortaya koymuş ve bunun önderliğini sağlama almıştır. Zaten PKK'nin kendisi böylesi bir stratejik yönetimin kurmayıdır. Bugün bunun bir kişi veya beşyüz kişi tarafından temsil edilmesi önemli bir sorun değildir. Önemli olan böyle bir anlayışın ya da daha doğru bir ifadeyle stratejinin ortaya çıkmış olmasıdır. Bu stratejinin sorumlu gücü de belirlenmiştir. O halde bunun üzerinde fazla durmamıza gerek yoktur.

Burada üzerinde durmamız gereken konular, hala günümüzün canalıcı sorunları olan taktik düzeye ilişkin sorunlardır. Hemen belirtelim ki, bazıları hala yeni ideolojik ve politik inşa çalışmalarından bahsediyorlar; inceleme ve araştırma çalışmalarının yeterince yapılmadığını belirtiyorlar. Bunlar süreçleri hep bir kaç kat geriye çekmek isteyen yüksek demagojinin sahipleri olan gerici kesimlerdir. Yıllardan beri bir türlü görevlerini yerine getirmemiş olmanın kendileri için yaratacağı olumsuz sonu engellemek isteyen bu güçler muazzam bir demagojiye sarılmaktadır. İşte araştırma ve inceleme yeterince yapılmadı, bu çalışma eksik kaldı biçimindeki demagojinin altında yatan şey budur. Bu tipler mevcut durumu ve görevleri çarpıtmak için olmadık demagojik yöntemlere başvurmaktadır. "Kürdistan'ı yeniden tanımaya çalışıyoruz", "siyasal çizgiyi yeniden gözden geçirelim", "yeni bir gruplaşma dönemi başlatalım", "genel ideolojik propaganda günümüz için daha yeterlidir; aslında yapılması gereken şey '12 Eylül demokrasisinin oturmasını beklemek, bunun ardından yeni inşalar ve gruplaşmalar başlatmaktır. Dönem savaş dönemi değildir, günümüzde rejimle savaşmak olanaksızdır" vb., vb. türünden şeyler alçakça bir kaçkınlık örneğidir.

"... Bugün büyük bir uygulama dönemindeyiz, halkımız tarihsel bir çıkışın eşiğinde bulunmaktadır. Kitleler öncünün sağlam adım atmasını beklemektedir. Halkın bu konudaki duyarlılığı anlaşılır bir şeydir. Halkımız soruna tamamen böyle bakmaktadır. O halde buradaki sorun öncünün güçlü bir biçimde ortaya çıkması, çarpıtmalara izin vermeden en ciddi eylemleri gerçekleştirmesi ve dönem dönem bunları planlaması, bu konuda gerçek bir kurmay gibi çalışmayı başarması, kendisini düzenlemesi ve örgütlendirmesi, kitlelerin ayağa kalkışını kendisiyle birlikte sağlamasıdır."

Son derece ilginçtir: Daha yirmi yıl öncesinde araştırma-inceleme şampiyonu kesilen, söz gelimi yirmi yıl önce Rızgari gibi kendisini en büyük araştırmacı ilan eden bu baylar, bugün hala sözümona bununla kendilerini yutturmaya çalışıyorlar. Yine araştırma-inceleme faaliyetlerinden dem vuruyorlar. 12 Eylül rejiminin tam başarıya ulaşmasının ardından örgütsel inşaya geçeceklerini belirtiyorlar. Bu büyük bir sahtekarlıktır. Diğerleri de benzer şekilde tası tarağı toplayarak Avrupa'yı mesken seçmişlerdir. Bunlar istiyorlar ki 12 Eylül rejimi tam zafere ulaşsın, kendileri yeni guruplar yaratsınlar; demokrasi ve ulusal kurtuluşun çıkarları adına kendileri için bol bol demagoji yapma imkanı doğsun. Bu nedenle adamlar son derece rahattır. Öte yandan bu yaptıklarını ilericilik sayıyorlar, oysa bunlar en tehlikeli gericilerdir. Yani bunlar devrimin stratejisi üzerinde oynayan, onu deforme etmek ve karmakarışık hale getirmek isteye, bütün işini gücünü kitlelerin genel çıkışını önlemeye hasreden va arkadan fitne fesat hareketi geliştiren şer kuvvetleri, gerici kuvvetlerdir. Yakıcı da olsa gerçeğin bu biçimde dile getirilmesi en doğrusudur.

Bugün içine girilmesi gereken devrimin genel doğrultusu bellidir. Bu öyle yeni bir araştırma ve incelemeyi gerektirmeyecek kadar açıktır. Tersine aydınlatılması gerekenler bu denli açık gerçekler karşısında körler gibi davranmayı marifet sananlardır. Tabii böylelerinin aklı da ancak devrimin mızrağı kendilerini delip geçtiğinde başlarına gelebilir. Yoksa bunlar başka türlü iflah olmaz. Kısacası strateji üzerinde oynanmak istenen bazı oyunlar vardır. Bazılarına göre halkımızın ayağa kalkışının nasıl olması gerektiği sözümona henüz çözüme bağlanmamıştır. Örneğin

bu güçler hala hangi güçlere dayanılması gerektiği, özgüç ve temel güçlerin neler olduğu, ittifakların nasıl geliştirileceği sorunlarını tartışıyorlar. Bunun tartışılmasının nedeni, Kürdistan koşullarında feodal-komprador ve küçük-burjuva yapay sınıflaşmasının ve onu her türlü olumsuz gelişiminin ilericilik ve sosyalizm maskesi altında yutturulmasının başarılmasıdır. Gerçekten de böyleleri maskeli bir biçimde bu sınıfların sözcülüğünü yapmaktadırlar. Bu konuda proletarya önderliği gerçekten de büyük bir dirayetle sosyalizmi Kürdistan koşullarına uyarlamıştır. Bunu tam bir yetkinlikle ortaya koymuştur ve bu gerçek tartışılmazdır. O halde bunların işleri çok geriden ele alıp çarpıtmayı amaçlayan yaklaşımlarına alet olmamak için kararlı bir biçimde yürümeli ve kendi doğrultumuzu savunmalıyız.

Bu güçler içinde bulunduğumuz koşullardan biraz ortalığı karıştırmak istiyorlar. Ancak bunlar şanslarının her zamankinden daha az olduğu bir dönemi yaşıyorlar. Bunların seslerini duyurmaları bile mümkün değildir. Bu gerçeklerin bilinmesi, ancak bunu büyük bir olay olarak değerlendirmeden asıl sorunlara yönelmeyi ve orada gelişmeyi güvenceye bağlamak gerekmektedir. Bu nedenle stratejiye yönelik yeni araştırma-inceleme ve tartışmalara girmek yerine daha çok bunun uygulanmasına ilişkin sorunları büyük bir dirayetle ele almak, gelişmeyi ve büyümeyi burada sağlamak, inceleme, tartışma ve buna benzer her türlü faaliyet alanını burada ortaya çıkarmak önemli bir görevdir. Bugün karşımızda duran sorun şudur: Gerek öncünün iyi bir biçimde yönetilmesi, gerekse halkın devrimci çıkışının düşman karşısında yenilgiye uğratılmaması ve halk savaşının doğru temellerde gelişmesi için neler ortaya çıkarılmalıdır? Bunlar nasıl örgütlendirilmeli ve eyleme geçirilmelidir? Nasıl denetlenmeli ve yürütülmeli, yürütmenin çok çeşitli biçimleri ve her düzeydeki yaklaşımlar nasıl olmalıdır? Kısacası sorun olarak karşımıza dikilen öncünün nasıl daha iyi yöneteceği ve kitleleri en iyi nasıl savaştırabileceğidir. Doğrultu bellidir, bunun karıştırılmaması gerekir. Bazıları bunu karıştırıyor, teorik sorunları habire pratik sorunların yerine geçirmeye çalışıyorlar. Hatta bunun için yeni yollar icat etmeye çabalıyorlar. PKK'nin çok önceden büyük çalışmalar ve fedakarlıklar pahasına aştığı dönemeçleri yeni yol diye karşımıza dikiyorlar. Hatta onu bu yolda katettiği mesafeden geriye çevirip sakat ve çıkmaz yollara sokmayı düşünüyorlar. Bunların akılları kendilerine kalsın diyeceğiz. Gölge etmesinler, kendilerinden başka ihsan istemeyeceğiz.

Bunlar yeni uyanan ve bu yüzden kendilerini son derece kurnaz sanan zavallılardır. Bu konuda PKK'nin aldığı mesafeyi görerek sorunlara eğilmesini bilmek gerekir. Bazı kurnaz tipler birçok geri sorunu yeni sorunlarmış gibi önümüze koyuyor ve militanlarımızı günlerce bu sorunlar üzerinde tartıştırmak istiyor. Buna düşmek zaman kaybına neden oluyor ve olanakların boş yere harcanmasına yolaçıyor. Bu tür durumlara düşmemenin yolu tartışılması gereken en önemli sorunu doğru tespit etmek, buna denk düşen uygun çözüm yolunu bulmak, pratiğin güncel gelişmeler tarafından nasıl belirlendiğini ve burada belirleyici olanın ne olduğunu doğru kavramak, hiçbir yanılgıya izin vermeden ve kendisini ve çevresini aldatmadan, anın görevlerini doğru saptamak ve yürütme esaslarını örnek bir biçimde yerine getirmektir. Yapılması gereken şey bu iken, bu tür demagoglar karşısında ilgisiz davranmak ve sorunları yakıcı bir biçimde dayatmadan kaçınmak, bu güçler dikkatleri asıl sorunlardan uzaklaştırmaya çalıştıklarında karşılarına dikilmemek militanlarımızın en ciddi kusurlarından biridir ve Partiye ciddi zararlar vermektedir. Anın temel görevi, kaçınılmaması gereken işi, doğru tutumu ve yaşamı nedir? Bunu tehdit edenler kimlerdir? Bunun doğru kavranması ve buradaki yanılgıların aşılması gerekmektedir.

Ne yazık ki bu konudaki yanılgılar güçlüdür. Yani büyük oyunlar oynanmaktadır; büyük geriletme, bozma ve dağıtma faaliyetleri sözkonusudur. Ama bu güçlerin başvurdukları demagoji çok geniş ve bir hayli yüklü olduğu için, militanlarımız bunların ağına takılabilmektedir. Görevler bir tarafa itilmekte, olanaklar ve koşullar hızla eriyip gitmektedir. Olumsuz bir dönemin içine girildiğinde, intiharvari tutumlar ve teslimiyete varan bazı kaçışlarla bir yerde adeta bu güçlerin istedikleri duruma düşülmektedir. Böylelikle başlangıçtaki iyiniyet ve yoğun çaba boşa çıkmış olmaktadır.

Bizde taktiğin saptırılması ve özünden boşaltılması denilen olay yaygın bir biçimde yaşanmaktadır. Şu gerçekleri açık bir biçimde görüyor ve sürekli vurguluyoruz: Halk ayağa kalkmak istiyor, birçok kişi eğitim ve örgütlenme talebinde bulunuyor. Ancak biz o büyük çıkışı bir türlü yetkince gösteremiyoruz. TC her an yangının bacayı sarabileceğini düşünmektedir, onun beklentisi böyledir. Herkes, ayaklanma hızla gelişebilir demektedir. Çünkü objektif koşullar halkı buna zorlamaktadır. Ama öncümüz taktik uygulama alanında izah edilemez ve tanınamaz sakatlıklar içinde bulunduğundan, ne halkın ne de düşmanın beklentisi gerçekleşebilmektedir. Öncü burada kendisiyle oynamakta ve görevlerini ihmal etmektedir. Ancak devrimin yüce ortamında hiçbir insan kendisiyle ve devrimci görevlerle oynayamaz. kendisini başka türlü gösteremez. Bazı bozguncu unsurların ve fitne-fesat tiplerin yaptıkları şey, tam da böylesine büyük bir tarihsel önemi bulunan kritik bir anda haklı davamıza çomak sokmak ve arkadan hançerlemektir. Şan ve şöhreti şaşkın Arap misali zemzem kuyusuna pislemekte arayan, "ne de olsa adımı duyurdum; ne denli yaman ve otoriter biri olduğumu, insanlara nasıl boyun eğdirdiğimi, PKK'yi nasıl zorlayan bir adam olduğumu kanıtladım" diyen ruh düşkünleri hiç de az değildir. Böylelerine çok açık bir biçimde sormak gerekiyor: Böylesi bir pratiği sergilemekle herhangi bir yaraya merhem olabildiniz mi? Susuzluktan çatlamış bir insanın yüreğine su serpebildiniz mi? Biraz olsun çekilen acıları dindirebildiniz mi? İnsanımızın onurunu ne kadar yükseltebildiniz? İnsanlarımızın onurlarıyla oynadık diyorsunuz, peki neden oynadınız? Bazıları neden oynadıklarını bile bilemiyorlar. Bunlar tarihimizin o bin yıllık kötülük tohumlarının bizde en son biçimiyle açılımıdır. Aynı şekilde bunlar düşmanın serptiği bu tür bir yığın bozguncu davranışın en son çırpınışları olarak da görülebilir.

Biz taktik önderler ve eylem adamları olarak, bunların işleri bozan kişiler sıfatıyla aramızda dolaşmalarına izin vermemek, daha çok şeye tevessül ettiklerinde hadlerini bildirmek zorundayız. Böyle şeylerle oynandığında dürüst militanlarımızın yaptığı şeyin çoğunlukla sızlanmak ve şikayet etmek olduğunu görüyoruz. Elbette militan böyle davranmamalıdır. Bunlar çok zavallı tutumlardır. Sabırlı ve planlı hareket etmek ayrı şeylerdir. Tabii bu tür tutumların sahiplerinin planlarını yerlebir etmek için kendi planlarımızı geliştirmek ve bunun koşullarını hazırlamak zorundayız. Sabırlı davranmamız ve tahammül göstermemizin nedeni budur. Yani olumsuz olanı yerlebir etmek için sabırlı davranıyoruz. Yoksa olumsuz olanla birlikte kendimizi de bunalıma sürüklemek ve boğuntuya getirmek için değil. Bir bozguncunun yüz dürüst insanı işlemez duruma getirdiği gözönünde tutulursa, bizdeki hastalığın öyle basit ve küçümsenecek bir şey olmadığı ortaya çıkacaktır. Aynı şekilde bu konuda görev adamı olmanın ne denli uzağında bulunduğumuz da açıktır. Kuşkusuz bunun hiçbir yararı yoktur. Bu tiplerin bazı kötü amaçlarının bulunduğunu ve artniyetli olduklarını varsayalım. Peki, dürüst olan ve hayatını ortaya koyan adama ne oluyor? Belliki bu konuda kendimizi düzeltme ve yetkinleştirme işini tam gerçekleştirmeden, yaşama ve kişiliğimize en büyük saygısızlığı sergilemiş oluruz. Eylem adamları haline gelmek önemlidir. Eylem adamlarının bakış keskinliği, netliği, kurnazlığı, dayatıcılığı, disiplini ve kaya gibi sağlam bir yaşama sahip olması çok önemlidir. Bunlar hep arzu edilen ve kendisine sarılındığında insanı başarıya götürecek olan özelliklerdir.

Bugün büyük bir uygulama dönemindeyiz, halkımız tarihsel bir çıkışın eşiğinde bulunmaktadır. Kitleler öncünün sağlam adım atmasını beklemektedir. Çünkü halk kitleleri çok iyi bilmektedirler ki, sağlam iş yürütebilecek bir öncü olmadan girişilen isyancı çıkışlar katliamlarla karşılık bulacak ve yenilecektir. Halkın bu konudaki duyarlılığı anlaşılır bir şeydir. Yığınların haklı olarak işi sonuna kadar götürme iddiasındaki öncüyü yanıbaşında görmek istemeleri de anlamlı ve anlaşılırdır. Halkımız soruna tamamen böyle bakmaktadır. O halde buradaki sorun öncünün güçlü bir biçimde ortaya çıkması, çarpıtmalara izin vermeden en ciddi eylemleri gerçekleştirmesi ve dönem dönem bunları planlaması, bu konuda gerçek bir kurmay gibi çalışmayı başarması, kendisini düzenlemesi ve örgütlendirmesi, kitlelerin ayağa kalkışını kendisiyle birlikte sağlayabilmesidir. Zaten en çok ihmal edilen görevler de bunlardır. Öncünün kurmay görevlerini yetkince başarması sorunun özünü meydana getirmektedir. Hemen belirtelim ki düşmanın kurmayı bu durumda değildir. Onun her şeyi hazır ve nazırdır. Oysa bizim savaş kurmayı olması gereken güçlerimiz basit isyancı birlikleri yönetmenin bile gerisinde bir konumu yaşamaktadır. Son derece ciddi önem arzeden bu kurmay sorunu çözümlenmeden, her koşul altında savaşın sevk ve idaresi gerçekleştirilmeden ciddi savaşların geliştirilmesi mümkün değildir.

Birçok arkadaş bunları temel bir sorun olarak ele alıp çözüme götüreceği yerde, sorunlardan kaçmakla çözüm bulacağını sanmaktadır. Hayır, sorunlardan kaçmak ne denli fazla olursa, görülecek zarar da o kadar büyük olacaktır. İstenen hedeflere ulaşmak hayal kurmakla mümkün olamaz. Ancak büyük çabalar gösterilerek ve kan ter içinde yol alınarak ulaşılabilir. Sorunlardan ve gerçeklerden kaçmak Kürdistan koşullarında neredeyse bir ulusal özellik haline gelmiştir. Hep kendi gerçekliğinden kaçıp yalana sığınmak; zayıflıklara, eksikliklere ve geriliklere sarılmak nereye kadar devam edebilir? Yüzyıllar boyunca bu durumu yaşamakla ne elde edildi? Şimdi bu olumsuzluğun aşılması PKK'nin önünde duran bir görevdir, bu görev partimizin militanlarına düşmektedir.

Bütün bu anlatılanlar pratik yönetimden güçlü bir taktik uygulama beklediğimizi göstermektedir. Sorun taktik yönetim, örgütlenme ve eylem düzeni gibi konuların usta çözümleyicileri düzeyine yükselme ve bunu pratikte mutlaka sergileme noktasına gelip dayanmıştır. Ülke zemininde ve yurtdışında askeri ve diplomatik bütün alanlar, ancak bu konuda çözüm gerçekleştiği, pratik önderlik yaratılıp güçlü bir yönetim sergilendiği zaman gelişme sağlayabilir. Bizde işler artık bu noktaya gelip dayanmıştır. Ne yeni siyasal etki yaratmak, ne yeni çevreler oluşturmak, ne de yeni dostluklar geliştirmek asıl sorunumuz olabilir. Bütün bunlar kendiliğinden de olsa gelişebilmektedir. Sorun bütün bunların bir komuta altına çekilmesi ve bu komuta altında savaş düzenine sokulmasıdır.

Sorun buyken ve bunun olumlu çözümü dürüst bütün militanların bir nolu görevi olarak duruyorken, militanlarımız ne yaptılar? Belki fazla abartmamak gerekecek, ama sorun olumsuzundan nasıl çözümlenmek istendi? Bu olumsuzlukların sahipleri kimlerdir? Bunların bellibaşlı faaliyet biçimleri ne olmuştur? Bu konulara biraz değinmek istiyoruz. Bu sorunlara değindiğimiz zaman doğru olan da daha iyi bir biçimde açığa çıkmış olacaktır.

Bir kez işi esasından bozmayı marifet bilen, işin esasından kaçmaya çalışan ve ayrıntılara boğulup kendilerini uğraştırarak düpedüz işten kaçan kimseler vardır. Öte yanda olumlu yönden kademe kademe işin içinde olanlar bulunmaktadır. Tabii bir de en iyisine ulaşmayı amaç olarak önüne koyup bütün gücüyle bunu hayata geçirmek isteyenler söz konusudur. Biz bütün bunları tanımak zorundayız. Tercihimizi sağlam bir biçimde yapabilmek için de bu gereklidir. İşi en olumlusundan çözmek isteyenler kimlerdi? Bunlar ne yaptılar? Bunun biraz olsun aydınlatılması yararlı olacaktır. Biz III. Kongre'ye doğru geldiğimizde pratik faaliyetlerimizin çözümlemesini yaparak, bunların sahiplerini ortaya çıkardık. III. Kongre sürecini tekrarlamak herhalde fazla yararlı olmayacaktır. III. Kongre sonrasında eski tutumlarında ısrar edenlerin kendilerini yeni döneme nasıl uyarladıklarını ortaya koymak ve bunların yeni izleyicilerinin kimler olduğunu açığa çıkarmak önem taşımaktadır. Yeni izleyiciler kimlerdi? Bunlar nasıl ortaya çıktılar ve ne yaptılar? Biz bu tür unsurlarla epeyce uğraştık. Bunlar bugün halen öyle şeylerle karşımıza dikiliyorlar ki, yarın nasıl karşımıza çıkacaklarını bilemiyorum. Biz hala bunların tahribatlarını gidermekle uğraşıyoruz. Tabii böyleleri ancak Parti ilerlediği zaman açığa çıkarılabilir. Çünkü bunlar kendi kişiliklerinde Partiyi bitirmenin tezgahlarını kurmaktadır. Bu tip kendisinin "en iyi PKK'li" olduğunu iddia ediyor, Partiyi bir adım ilerletmemek için bütün çabasını ortaya koyuyor, "Ben" diyor ve başka bir şey demiyor. O büyük köleci imparatorlukların tepesindeki firavunlar bile bu kadar "ben" demiyorlardı. İşte bizim koşullarımızda bu türden bazı taslaklar ortaya çıkabiliyor. Bu, Kürdistan koşullarında yüzyıllardan beri devam eden sınıflaşma, uluslaşma ve bunların siyasallaşmasındaki kötürümlüğün ve çarpıklığın bazı kişilerin şahsında çok kötü karikatürler ve sömürgeciliğin despotizm biçimlerinin son derece iğrenç taslakları biçiminde hortlamasından başka bir şey değildir. Bunlar demagoji ve yalana sığınarak böyle olmadıklarını söyleseler de, biz kendilerinin durumunun böyle olduğunu ortaya koyabilecek ve kendilerine kabul ettirebilecek durumdayız. Nitekim öyle yapıyoruz.

Şimdi bazı ilginç durumları ortaya koyduğumuzda, ne yapmamız gerektiği kendiliğinden anlaşılacaktır. Biz III. Kongre kararları ışığında planlamalarımızı tamamladığımızda, bazı gruplarımızı çeşitli görevlerle bazı alanlara gönderdik. Bunlardan bir grubumuz Avrupa'ya gitti, diğeri Doğu Kurdistan üzerinden ülke pratiğine yöneldi. Bir başka gurubumuz Güney Kürdistan'dan ülkemizin derinliklerine doğru ilerledi. Bu grupların olumlu veya olumsuz faaliyetleri oldu. Avrupa faaliyetleri içinde yeralan eski ve yeni arkadaşlar, gerçekte III. Kongre'nin özüne, Kongre çözümlemelerine ve verdikleri özeleştirilere sadakatle bağlı olmadıklarını gösterdiler. Avrupa zemininde gerçekleştirilen bir Konferans'la bunlar tekrar özeleştiriye yöneltildiler. Konferans sonuçları bunların hala III. Kongre gerçeği karşısında kendilerinin haklı olduklarını düşündüklerini ve Partiye karşı kapalı davranan kişiler olduklarını açığa çıkardı. Söz vermelerine rağmen, bu arkadaşların samimi olmadıkları, fırsat bulur bulmaz kendilerini konuşturdukları ve bu konuda ısrarlı oldukları açığa çıktı.

Bu tutumun doğru olmadığını belirttik, bu doğrultuda yaptığımız eleştiriler de vardır. Bunların neyi tekrarlamanın ardından koştukları, eski üsluplarını nasıl yenileştirip konuşturdukları ve bunun ne tür ciddi sakıncalara yolaçtığı bugün burjuva basınına yansıyan birçok gelişmeden rahatlıkla anlaşılmaktadır. Zaten Avrupa'da yapılan Konferans'taki tartışmalar ve Genel Sekreterliğin bu Konferans'a sunduğu raporlar, bütün gerçekleri tüm netliğiyle açığa çıkarmıştır. Bazıları hala kendilerini kamufle edebileceklerini sansalar da, ortaya çıkan sonuçlar bunun olanaksız olduğunu kanıtlamaktadır. Yine bunların aslında Parti ve devrimci pratik karşısında dürüst olamamaları ve bundan süreki kaçınmaları bugün birçok özelliği ile daha iyi anlaşılmıştır.

Devrimci pratiğe giren başka bir grubumuzun durumu çok daha ilginçtir. Sözümona ülkede pratik önderliğe soyunulmuştur. Ancak daha zemine adım atar atmaz, Kürdistan'ın geri toplumsal yapısında yüzyıllardan beri oluşan en kaba ağavari metodlar ve TC'nin dayattığı en çirkin bastırma yöntemleri içiçe geçirilerek, partinin en hasas sorunu olan kadroların üzerine bir balta sallanmıştır. Bu yöntemlerin sahipleri açıkça "yatağa düşürülmedik bir tek kişi bile bırakmayacağız" diyebilecek kadar pervasız bir tutum takınmışlardır. Tabii kadroların küçümsenmeyecek bir bölümü de uysalca boyunlarını eğip "tamam, öyledir" demişlerdir. Bu durumda eski toplumun son derece kötü bir karikatürü hortlatılmıştır. Hiç kuşkusuz PKK'nin bugünkü gelişme aşamasında bu yöntemlerin, bu tür yönetme ve yönetilme anlayışlarının hortlatılması düşündürücüdür. Bunların Partimize verdiği zarar çok büyük olmuştur. Büyük kazanımlar ve ileri tarihsel adımlar bu küçük ağalar yüzünden neredeyse olanaksız hale getirilmektedir.

Diyarbakır Zindanlarındaki PKK'li Savaş Esirlerinin Değerlendirmesi:

DEVRİMCİ GÖREV VE TÜRK SOLUNUN TUTUMU

Baştarafı 1. sayfada

Kürt halkı, Türk ulusunun ulusal yayılma alanı ve ham maddesi haline getirildi. Üç bin yıllık tarihimizin en karanlık, en tehlikeli dönemini halk olarak yaşıyorduk. İki seçeneğimiz vardı. Ya her gün eriyerek "barış" içinde yok olacak, ya da direnerek bağımsız olacaktık. Halkımız, PKK önderliğinde iradesini direnerek var olma yönünde kullandı. Evet, bugün halkımız Türk devleti ile üç bin yıllık esaretten kurtulmanın ve özgür olmanın hesaplaşması içindedir.

Halkımızın özgürlük ve bağımsızlık arzusuna resmi devlet polikasının yaklaşımı herkesçe bilinmektedir. Halkımızın varlığını inkar etme, en masum bir ulusal talebi, kan ve katliamla bastırma, zorla oluşturulmuş Misak-ı Milli'nin de dokunulmazlığını savunma vs.'dir. Bugün bağrından çıktığımız ülkemiz üstünde halk olarak hiçbir söz hakkımız yok. Dilimizle konuşmamız yasaklanmış, tüm ulusal değerlerimiz yabancılaştırılmaya, korkunç bir asimilasyona, Türkleştirilmeye tabi tutularak çocuklarımıza, köylerimize verdiğimiz Kürtçe isimler değiştirilmekte, Kürt ve Kürtlükle ilgili her şey silinmeye, unutturulmaya çalışılmaktadır. 20. yüzyılın son çeyreğinde yeryüzünde bunca ırkçı, bunca baskıcı bir rejim ve böyle yok edilme tehlikesi ile yüz yüze olan başka bir halk var mıdır acaba?

Mevcut durumda halkımızı yok etme, katliamlara tabii tutma, zorunlu iskan, sürgün vs. vs.'nin tüm yasal alt zemini hazırlanmış ve pratikte uygulanmaya başlamıştır. Devlet tüm bu uygulamaları mücadelemizin gelişmesi karşısında ihtiyaç duyduğu şekilde yürürlüğe koymakta ve koymaya devam etmektedir. Bunlar pişmanlık yasası, kelle avcılığı, savaşçıların başına milyonlarca ödül koyma, korucu adı altında paralı milisleri silahlandırıp adam öldürmek için orta yere salma, başka ülkenin sınırlarına tecavüz ederek saldırma, vs.'dir. Bunların hepsi yasalaştırılmıştır. Kısacası gayri insani, uluslararası hukuk kurallarına, savaş kurallarına uymayan tüm yol ve yöntemlere başvurulmuş, bunlar yasallaştırılarak halka da benimsetilmeye çalışılmıştır. Tüm bunlar mücadelemizi durdurmaya yetmedi. Gizlendiği sömürgeci maskesini biraz daha aralandırarak gerçek ve ayrı bir askeri örgütlenmeye giderek mücadele karşısında dağılmaya yüz tutan askeri ve idari örgütlenme yerine yeni örgütlenmelere yöneldi. Tabii bu yollarla da sonuca gidemeyecektir, gitmesi de mümkün değildir. "Eşkıyayı yok edeceğiz, kökünü kazıyacağız, vurduk, saklanacak delik arıyorlar" yollu iç ferahlatıcı propagandaları artık sık sık kullanamaz oldular. Nasıl kökü kazınacak savaşçıların, karşılarında savaşan bir halk var. Biz devrimcileri yok etmek için, içinden çıktığımız halkı yok etmeleri gerekir. Bir halk ne kadar yoksul, küçük ve geri olursa olsun, savaşmaya karar verdi mi, onu hiçbir güç alt edemez. İşte Vietnam örneği. Bizim halkımız da kölelikle, sömürgecilikle, tarihsel bir hesaplaşma içindedir. Savaşımının çok zor ve çok kanlı olacağını biliyoruz. Karşımızda duranlar bölgenin en büyük ordusuyla, ırkçı, kafatasçı yapıya sahiptirler.

Resmi devlet politikası bizim için sır değil. TC bizimle bir savaş içindedir. Oldukça eşitsiz koşullarda yürüttüğümüz bu savaşı her ne hikmetse resmi olarak dile getirmeye devletin dili varmıyor. Ama fiilen savaşta olduğunu da gizleyemiyor. Ordusunun en seçme birliklerini ülkemize sevk etti, askeri varlığını kat kat arttırdı. Milyarlarca lira savaş donanımı için harcıyor. Korucu adı altında milis ve paralı askerlerden oluşan bir orduyu Kürtlerden oluşturmaya çalışıyor. Hükümet, Milli Güvenlik Konseyi MİT vs. devletin en yetkili karar organlarının baş gündemini PKK ve gelişen ulusal mücadelemiz işgal ediyor. Devlet tüm politikalarında bu savaş durumuna göre yönünü belirlemektedir. Geliştirdiğimiz mücadele ile bunu devlete dayatmış bulunmaktayız. Bu unsuru devlet resmi ağızla itiraf etmeye yanaşmasa da, pratik karar ve faaliyetleriyle bunu gizleyecek durumu kalmamıştır.

Resmi devlet organları TRT, basın ve burjuva partileri hep bir ağızdan milli birlik ve bareberlik vaazları vermekte, şovenizm zehirinin bugüne kadar görülmemiş boyutlarda Türk halkının kafasına şırınga etmektedir. Halklar arasında düşmanlık geliştirmek, sınıfsal çıkarları için halkları birbirine kırdırmak ve talan düzenini bu şekilde sürdürmeye çalışmak burjuvazinin en sık başvurduğu yollardan biridir. Türk burjuvazisi Türk şovenizminin ayranını alabildiğine kabartmaya çalışmakta, elinden geleni ardına koymamakta, eline geçen hiçbir fırsatı kaçırmamaktadır. Türk ve Kürt halkları arasında düşmanlığı körükleyip geliştirmeyi, güvensizliği yaymayı politikasının temel taşlarından biri haline getirmiş bulunmaktadır. Hayali bir tehlike yaygarasıyla halkın ufkunu karartmaya, yedeğine almaya çalışmaktadır. "Vatanımızı, milletimizi bölmek, yabancı güçlere peşkeş çekmek, Türk milletini tarihten silmek istiyorlar" yaygarasıyla, olmayan bir tehlikeyle halkın içine korku salma, vatan haini ilan ettiği, ulusal kurtuluşçu güçlerimize ve Türk devrimci hareketinin üzerine sürmenin yoğun çabası içindedir. Kimsenin Türk vatanını, milletini böldüğü falan yokken, tarihsel gerçekler inkar edilerek demagoji ve yalan mekanizması tüm boyutlarıyla işletilmektedir. Vatanı ve milleti bölünen varsa, o Türk vatanı ve milleti değildir. Kürtlerin vatanı ve Kürt halkı bölünmüş, arasına suni sınırlar çizilmiş, halkımız birbirinden koparılmış ve biz tarihten silinmeye çalışılıyoruz. Tarihi ve toplumsal gerçeklerin ters yüz edilmesi ancak bu kadar olur.

Bu ipleri koparmış azgın şovenizm dalgası içinde düzen partilerinin tümü "vatanın, milletin bütünlüğü tehlikededir, milli sorunu iç politika aracı yapmayalım, hepimiz milli mütabakat içinde olalım" şeklinde tavırlarını koymuş bulunmaktadır.

Burjuva basını ve üniversitelerin tavrına baktığımızda, objektif habercilik ve bilim çevreleri olmaktan tamamen uzak, uzaktan kumandalı, resmi devlet politikasının katışıksız savunuculuğunu yapmakta halkı yanıltma, yalan ve yanlış bilgilerle halkı kan emicilerin yedeğine alma ve şovenizmi etkin bir şekilde yayma araçları haline gelmiş bulunmaktadır.

Basın, sözüm ona kamunun vicdanı hakkın ve halkın sesi olacakken, ırkçı faşistlerin sesi olmuştur. Resmi çevrelerce belirlenen politikalar doğrultusunda yayın yapmakta, çadışı bir tutum sürdürmektedir. Bugün ulusal kurtuluşçu güçlerimizce verilen mücadelenin ne kadarı halka yansıtılmaktadır? Ülkede olup bitenlerin, gerçekleştirilen eylemlerin ne kadarı halka yansıtılmaktadır? Bu soruları sorduğumuzda, verilecek cevap gerçeklerin halktan gizlendiği biçiminde olacaktır. Gerçekleştirilen binlerce eylem, özellikle devlet güçlerine yönelik operasyonlar, halktan gizlenmekte, haberler arasında yer almamaktadır. Tüm burjuva çevreler ve aydınları, Ergun Göze'den Uğur Mumcu'suna kadar hepsi devlete akıldanelik etmekte, PKK'nin ve ulusal kurtuluş güçlerimizin nasıl yok edileceği, neler yapılacağı konusunda yol, yöntem göstermekte, devletin binlerce uzmanı yetmiyormuş gibi, bunlar halk düşmanlığı ve şovenizmin değirmenine su taşımaktadırlar. İlginçtir, devrimcilik ve demokratlık adına mangalda kül bırakmayan bazı köşe yazarları, PKK'ya karşı kontrgerillayı harekete geçirmedi diye devlet yöneticilerine çatmakta, 12 Mart'ta kontr-gerillayı bize karşı kulandınız, biz devletin ve milletin bütünlüğünden yanaydık, asıl devleti bölmek isteyen PKK'ya karşı güçleri meydana salmanız gerekir, yazık değil mi, bizi haksız yere süründürdünüz diyerek burjuvazilerine yol göstererek dert yanmaktadırlar. Sanki devlet kontrgerilla güçlerini ortaya salmakta katliamlarla görevlendirmekte geri kalmış gibi. Baylar merak etmesinler, sözünü ettikleri güçlerin otuz iki tekmili birden ülkemize ve üzerimize salınmış bulunmaktadır. Ne kadar demokrat ve halktan yana olduklarını mücadelemiz göstermiş, maskelerini düşürmüş bulunmaktadır. En gerici faşistinden, Uğur Mumcu gibi demokrat geçinenlerin tümü, Kürt sorunu karşısında yan yana olmaktan, aynı ağızdan konuşmaktan sakınca görmemektedirler. Aralarında tek fark, halkımızı tarihten silmede başvurulan yol ve yöntemlerin biçimleriyle ilgilidir. Özde Kürt ulusunun yok edilmesinde, Türkleştirilmesinde hepsi aynı yerde buluşmaktadırlar.

Bilim yuvaları olması gereken üniversite çevrelerine baktığımızda aynı koro içinde onların da eksiksiz yerlerini aldıklarını görmekteyiz. Türk üniversite çevreleri bilim adamlığı adına, bilimin ırzına geçmekte, insanlık ve bilim dışı şovenizme, bir halkın tarihten silinmesi politikalarına "bilimsel" tezler ve açıklamalarla katılımlarını esirgememektedirler. Düğmeye basıldığında ülkenin tüm üniversiteleri, ülkenin ve vatanın bölünmezliğiyle, bölücülük tehlikesi üzerine konferanslar vs. düzenleme yarışına hizmet etmekte kusur bırakmamaktadırlar. Namuslu bir ses işitmedik bu çevrelerden. Ne kadar acı ve korkunç bir durum bu. Burunları dibinde içiçe oldukları 15 milyona yakın bir halkın varlığı inkar edilirken ve tarihten silme politikaları son sürat uygulamaya sokulurken, bilim adamlığının namusuna sahip kimsenin sesini işitmedik. Ne kadar korkunç! Bu çevreler bilim dünyasının yüz karalığına soyunmuş ve bunu sürdürmeye devam etmektedirler. Her gün basında, TRT'de, Mecliste, siyasi partilerde, üniversitelerde "Bulgaristan'daki Türklerin isimlerinin değiştirildiği, baskı yapıldığı, bunun zulüm olduğu, uluslararası hukuk kurallarına ve insanlığa uymadığı" yollu yazılar, açıklamalar birbirini kovalamaktadır. Şovenizm dalgasının kabarmasında, Türklüğün şahlanmasında bundan iyice yararlanıldığı, tüm çevrelerin aynı yerden yönlendirildiği ortadadır. Bulgaristan Türkleri konusunda bunca yaygara koparanlar, burunları dibinde olup bitenleri neden görmezlikten gelmekte, sağır sultan rolünü oynamayı, kılını kıpırdatmamayı neden tercih etmektedirler? Bu kara mizah örneği, bu çifte standart, acaba dünyanın başka yerinde yaşanmış mıdır? Halk olarak dilimiz yasaklanmıştır. Bu, anayasaya kadar sokulmuş, Kürtçe olan köylerimizin, çocuklarımızın vs. isimleri değiştirilmekte, bunlar için niye uluslararası hukuk kuralları, insanlık değerleri vs. bu çevrelerin akıllarına gelmemektedir. Yoksa uluslararası hukuk kuralları ve ulusların kaderlerini tayin etme hakkı içinde, Kürtler için özel bir madde mi vardı? Bu kurallar Kürtler için uygulanmaz mı denmişti? Evet oldukça iğrenç, dünyada benzeri görülmemiş ikiyüzlü bir tutum takınmaktadırlar bize karşı. Şu anda bulunduğumuz Diyarbakır Askeri Cezaevinde ziyaretçilerimizle Kürtçe konuşmamız yasaktır. Türkiye'nin hiçbir cezaevinde görülmeyen bir uygulama var. Ziyaretçilerin Kürtçe konuşmamalarını sağlamak için ziyaret yerinde siyasi polis görevlendirilmiş bulunmaktadır. Bulgaristan'da baskı ve zulüm var denilmektedir, yaygara koparılmaktadır. Peki, burada zulüm ve vahşet yok mu? Yalnız Diyarbakır Cezaevinde vahşetin kurbanları 40'a ulaşmaktadır. Niye buna zulüm ve baskı denilmiyor? Yoksa işin içine Kürtlük girdiğinde devrimcilik, demokratlık, insan hakları ve hukukun savunucusu olmak sınırı son mu buluyor?

"Bölücülükte takınılacak tavırda milli birlik ve mütabakat sağlanmalıdır" şiarının ne anlama geldiğine, burjuvazinin bunu niye sloganlaştırdığına kısaca değinelim. Ne üzerinde milli mütabakat? "Kürt halkının esaretinin devamında, tarihten silinmesinde, mevcut resmi politikanın yürütülmesinde hep beraber ve birlik olalım. Uygulanılacak ve yasal statüye kavuşturulmuş, baskı işkence, katliam, mecburi iskan vs.'de hepimiz birleşelim. Çatlak, ayrı ses çıkmamalı"dan başka bir şey değildir, bu milli birlik şiarı. Evet, Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık özlemini ve hakkını yok etmede el ele verelim denilmektedir. Bu şiarı burjuvazinin tüm kanalları, resmi devlet çevreleri, basın ve üniversiteleri, hepsi bu yok edilişin sloganını "milli birlik ve beraberlik" laflarıyla cilalayıp kitleleri buna hazırlama çabasında el ele yürümektedirler.

Resmi çevreler basın, TRT, üniversiteler vs. bu tutum içindeyken, sol, devrimci saflarda kendini gören kesimlerin tavrı ne olmaktadır. Üstlerine düşeni yapmakta mıdırlar? Bu soruya acı da olsa vereceğimiz yanıt hayırdır. Türkiye sol ve devrimci çevreleri sınıf mücadelesi gereği şovenizmin kararlı düşmanı olmak, halka gerçekleri ulaştırmak, burjuvazinin halkı aldatma mekanizması karşısında durmak zorundadır. Burjuva şovenizminin dal-budak salmasının sınıf mücadelesinin önündeki en büyük düşman ve engel olduğunu uzun uzun anlatmaya gerek yok sanırız.

Şimdi Türk solunun ülkemizde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı tutumuna kısaca eğilelim: Özellikle yayın olanağı bulunan bazı devrimci-demokrat çevrelerin tavrı oldukça yetersiz ve geridir. Halbuki bu kesimlerden halk olarak büyük beklentimiz vardı. Devrimimizin dış müttefiklerinin başında Türk devrimci hareketi gelmektedir. Mücadelemizin silahlı direniş aşamasına girmesinin üzerinden epey zaman geçti ve çok mesafeler kat ettik. Tabu olarak dokunulmaz bellenen "Kürt sorunu" resmi devlet çevreleri ve burjuva basınında konuşulmaya ve tartışılmaya başlandı.

Türk sol çevrelerinin de teslim ettiği gibi, Kürt sorunu tabu olmaktan çıktı. Çıktı ama, bu çıkışta devrimci çevrelerin yayınlarının payı ne oldu? Sorunu tabu olmaktan çıkaran, tartışan devletin resmi çevreleri ve burjuva basınıdır. Sorunu görmemezlikten gelemez duruma düştüler ve çözüm yolları ararken, birbirlerine akıl verirken, Kürt sorununu işlemek zorunda kaldılar. Sorunu gündemleştirmeleri, isimlendirmesi onların istediği ve arzuladığı bir şey değildi tabi. Sorunu gündemleştiren ve tabu olmakan çıkaran temel unsur, geliştirdiğimiz halk mücadelemizin dayatmasıdır. Neden Kürt sorunu 15 Ağustos 1984 öncesi böyle gündemleşmemişti, yazılı-çizilmiyordu da, bu tarihten sonra eline kalemi-kağıdı alan herkes kalem sallamaya başladı. Bu tabi ki bir tesadüf değildir. Gelişen halk mücadelemizin gerçeği karşısında politikalar üretmek zorunda kalmalarında, mevcut politikalarının ihtiyaca cevap veremez hale gelmesinden ötürüdür. Bu bağlamda soruna baktığımızda Türk devrimci-demokrat yayın ve çevrelerinin gelişmenin çok gerisinde kaldığını, uzun süre sessizliğe gömülerek bekle-gör tutumu güttüğünü, burjuva basının soruna el atmaya gösterdiği cesareti gösteremediğini gördük. Böye mi olmalıydı? Tabi ki hayır. Herkesten önce bu kesimler, sorumluluk enternasyonalizm bilincine yaklaşıp sorunu daha yakından irdelemeli, gerçeklerin ortaya serip halkı aydınlatmalıydılar. Bu yapılmadı. Uzun süre sessizlik duvarı aşılamadı. Şunu unutmayalım ki, sınıf mücadelesinde sessiz kalmak, haklının yanında açıktan tavır alıp savaşa katılmamak, ortada kalmak, burjuvaziye meydanı teslim etmek, kitleleri onun etkilemesine, örgütleyip yönlendirmesine bırakmak demektir. İşte ülkemizde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında sol çevrelerin tavrı bu olmuştur. Meydanı kafatasçı halk düşmanlarına bırakmıştır. Sol çevrelerin bazıları ölümden kaçar gibi "Kürt sorunundan" kaçmış, "bölücüleri" destekleyip vatan haini damgasını yemekten kurtulmak için renksizliği tercih etmiş, tarihin kendilerine dayattığı görevlere sırtını çevirmiş, sağır sultan misali görmezlikten, duymamazlıktan gelmiştir. Sol çevrelerin bu sorunla ilgili çifte standart uyguladıklarını, halk düşmanlarından gelecek saldırıları göğüslemeyi göze alamadıklarını, mevcut statükolarını riske sokmamaya can havliyle çabaladıklarını görmekteyiz.

Niye çifte standart uygulanıyor? Sosyal-şovenizmin batağından kendini kurtaramayıp teorik soyutlamalarla bol bol ulusların kaderlerini özgürce belirleme hakkı ilkesinin edebiyatını yapıyorlar. Ama iş Türk burjuvazisinin çıkarlarına dayandı mı, burjuvazilerinin yanında yer almaktan gayri bir şey görmez gözleri, bu defa işgallerin, haksız savaşların "haklılığını" süslü laflarla kitlelere lanse etmeye başlarlar. Bunun örnekleri tarihte bolca görüldü ve yaşandı. Yaşanan bu tarihsel olaylardan ders çıkarılması gerekir.

Türk solunun, ulusların kaderlerini tayin hakkı konusunda neden çifte standart uyguladığını sorduk. Bu sorunun cevabını uzunca irdeleyecek değiliz. Bu kesimin Kemalizm zehirinden henüz kafalarını arındıramadığını, ülkemizin tarih-

sel, toplumsal gerçeğinin somutluğunu kavrayamadığını, Mısak-ı Milli dışında bir düşünceye uzanacak cesareti gösteremediğini söylemekle özetleyebiliriz soruyu. Türk solu, Kemalizmin kuyruğuna takılmaya hep böyle mahkum mu kalacak? Türk solunun kaderi mi olacak bu? Artık bunun aşılmasının zamanı çoktan geldi de geçti.

Diğer ülkelerde gelişen ulusal kurtuluş mücadelelerine oldukça sıcak bir ilgi ve destek gördük Türk sol çevrelerinden. Vietnam, Filistin kurtuluş savaşlarında olduğu gibi. Bunun yapılması gerekir ve bu bir görevdir. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelelerine sessiz kalınamaz. Örneklediğimiz bu mücadelelerde yayın organları mücadeleyi halka tanıtmak için yoğun bir yayın örneği sergiledi; bunlar toplantılar, yürüyüşler, dayanışma geceleri vs. gibi etkinliklerle desteklendi. Halen de dünyadaki bu tür mücadeleler destekleniyor. Biz de bu desteği onaylıyor coşkuyla katılıp destekliyoruz. Aklımızın almadığı, dünyanın başka bölgelerinde gelişen mücadelelere verilen destek, gösterilen kardeşlik ve sempati neden Kürt halkının kurtuluş mücadelesinde gösterilmiyor?

Genelde Kemalizmin duvarları aşılmamakla beraber, resmi çevrelerin ve gericilerin hışmını üstüne çekmemek için susuluyor, gelecek saldırı ve baskılar göğüslenemiyor, riske girilmek istenmiyor. Ama aydın ve devrimci olmanın namusu böyle davranmayı gerektirmiyor. Bir İsmail Beşikçi'nin tutarlı ve namuslu tavrı örnek gösterilerek bilim adamlarının namusu bunu gerektiriyor demekle, Beşikçi'ye alkış tutmakla iş bitmiyor. Unutmayalım bir gülle bahar gelmez. Bilim adamlarının Türkiye'deki namus savunucusu olacak diye bir fetva mı var. Neden Beşikçiler çoğalmıyor, neden kafalarının pası ve zehri akıtılmıyor. Türkiye basın organları, dergileri vs. hiç mi kapatılmadı. Yazarlar, bilim adamları, insan hakları savunucuları hiç mi zindana tıkılmadı. Hem de haddinden fazla yapıldı bunlar. Türk sol ve aydın çevreleri Kürt halkının kurtuluş sorununu neden kendine yasak bölge durumuna getiriyor, burjuvazinin arzuladığı uysallığı neden sürdürüyor. Bu sorun için de gazete ve dergiler kapatılsaydı, insanlar içeri tıkılsaydı, bunlar göze alınsaydı, sol sorunu alnının akıyla gündeme getirip halkı aydınlatabilecekti. "Devlet bu konuda çok hassastır, yayınımıza izin vermez, bizi içeri tıkar vs." mazeret olamaz. Böyle yaşamsal bir sorunda halkın dostları acıyı, fedakarlığı, yiğitliği göstermeyip de ne güne saklayacaklar. Devrimci aydın olmanın onuru, namuslu olma neyi gerektiriyorsa o yapılmalıydı. Bu yapılmış değil, halen de yapılmıyor. Gelişmelerin, gerçeğin sürekli gerisinde kalıyor. Tarih durup sizi bekleyecek değildir. Tarihsel gelişmelere ayak uyduramayanlar tarihçe yadsınacaklardır.

Mücadelemize hak ettiği ilgi gösterilmemekte, gelişmeler objektif olarak izlenmemektedir. Çoğu çevre bir araştırma zahmetine dahi katlanmamaktadır. Vietnam, Afrika, Latin Amerika ülkelerine araştırma için görevliler yollanırken, oradaki kurtuluş hareketlerinin görüşleri alınıp aktarılırken, bol bol tercümeler yapılırken, burnunun dibinde gelişen mücadelemize bu yaklaşım gösterilmemektedir. Bizimle ilgili haber ve yorumlara kaynaklık eden genellikle burjuva basını ve haber kaynakları olmaktadır. Niye ülkeye gelinmiyor, gerçeğimiz bizden, halkımızdan öğrenilmiyor? Yoksa devlet bırakmaz, gezmeye izin vermez, yayınlatmaz gerekçesine mi sığınılıcak yine? Devrimcilik, solculuk ne güne saklanacak, bu mesleği burjuvazinin izni oranında mı sürdürmek gerekecek? Evet, soruları çoğaltmak mümkün! Ama, hiçbiri tarih önünde devrimcilerin sorumluluğunu hafifletmez gerekçelerdir bunlar.

Solun bizi bizden öğrenmediğini, mücadelemize ve halk gerçeğimize hala yabancı olduğunu, yaklaşımının yüzeysel ve burjuva haber kaynaklarının etkisinde olduğunu söyleyebiliriz. Köy koruculuğuyla ilgili vereceğimiz örnek de bunu açıklamak için yeterli olacaktır.

Devrimci ve aydın olmanın ölçütü nedir?

Bu soruya verilecek cevap bilinmez değildir. Yeterki bu bilinen cevabın gerekleri yerine getirilsin. Her şeyin bedeli vardır. Dünya insanlığı, halklar sahip oldukları, yarattıkları her şeyin bedelini ödemişlerdir. Hiçbir şeye emeksiz, bedelsiz sahip olunamaz. Aydınlar, devrimciler, halkın dostları olmalarının gereklerini ve aydın namusunu koruyabilmenin bedelini ödemekten kaçmamalıdır. Kaçıldığında hiçbir şeye sahip olamayacak ve bir hiç olmaktan kurtulamayacaklardır.

Koruculuk sistemi öyle basit, sıradan, alelade bir örgütlenme ve oluşum değildir. Halk tarihimizde bunun örnekleri de yaşanmıştır. Abdulhamit döneminde Kürtlerden Hamidiye Alayları oluşturulmuş, bu birlikler hem Kürtlere karşı kullanılmış hem de Ermeni halkının katliamında büyük oranda bu güçlere rol verilmiştir. Bugün de bu hain ve korkunç plan "koruculuk sistemi" adı altında gündemleştirilmiştir. Ülkemizde savaş Kürtleştirilmek, Kürtler birbirine boğazlatılmak istenmektedir. Paralı milis bir ordulaşmaya gidilmektedir. Devlet kendi ordu güçleriyle halk güçlerimiz arasında tampon bir güç olarak Kürtlerden oluşturduğu bu paralı askerleri koymak, ordusunu tahripten alıkoymak istemektedir. Bu örgütlenme ulusal birliğimize kasteden, birliğimizin bağrına sokulmak istenen bir hançer gibidir. Şimdi soralım, bu korkunç plan karşısında tavrımız ne olmalıdır? Elimiz, kolumuz bağlı devletin ulusal kurtuluş hareketimizi boğmasını mı seyredelim? Hayır, bunu yapmayacağız, yapamayız. Bir halkın kurtuluş yükü omuzlarımızdadır. Bu sisteme yönelip dağıtmak zorundayız. Halk birliğimiz, mücadelemizin gelenekleri bunu dayatmaktadır. Bu sistemi dağıtmamızın tek aracı devrimci şiddet değildir. Şiddet en son başvurduğumuz yoldur. Silahlarını bırakmaları için aralıksız çağrılarımız, ikna çabalarımız oldu, olmaya devam etmektedir. Bu çabalarımıza tepki oldukça da olumlu oldu. Yüzlerce insan silahını kurtuluş güçlerimize teslim etti. Bir kesimi de devlete geri verdi. Ve halkımız bu sisteme hiçbir zaman gönüllü olmamıştır. Belli hain ve feodal çevrelerin dışında kimse devlete yanaşmamaktadır. Devlet zorla halkı silahlandırmakta, bize karşı dikmeye çalışmaktadır. İşte bizim hedef aldıklarımız, devletle işbirliğinden vazgeçmeyen hain kesimdir. Gerilla operasyonlarında bazı korucuların ailesinden ölen kadın ve çocuklar da olmaktadır. Kadın ve çocuklar hiçbir zaman hedefimiz değildir. Böyle bir şey hiçbir zaman düşünülemez. Adamlar silahlıdır, nöbettedir, kendilerini korumaktadırlar. Bazılarının iddia ettiği gibi bunlar silahsız, sivil vs. değildir. Silahlı devlet güçleridir. Çıkan silahlı çatışmalarda kadın ve çocuklar da ölebilmektedir. Bu arzuladığımız bir durum değildir. Ancak mücadelemizin geleceği açısından koruculara yönelmeyi sürdüreceğiz. Bunları devletin güçlerinden ayrı olarak göremeyiz. Bugün on'lar, yüzler ölüyor, ölecek! Yarın onbinlerin, yüzbinlerin ölümünü engellemek için bu ölümü göze alacağız. Devlet bu paralı orduyu oluşturursa bugün ölenler on veya yüzlerle ifade ediliyorsa yarın bunlar yüzbinlerle ifade edilecektir. Bunu görmemek için kör olmak gerekir. Amerika'nın Vietnam'da savaşı Vietnamlılaştırması ne çabuk unutuldu.

Devrimcilerin görevi köylere, kasabalara inip, propaganda yapmak, halkı örgütlemektir. Bu çalışma alanımıza silahlı, telsizli, muhbir, ajan korucular yerleştirilirse, biz buralara giremeyecek, halkı örgütleyemeyecek, en azından büyük zorluklarla karşı karşıya geleceğiz. Bunların köylerde silahlandırılmasına ve halk üzerinde baskı kurmasına seyirci mi kalacağız. Adamların silahlarını bırakmasını mı bekleyeceğiz. Yoksa bu halkın kurtuluş davasından vaz mı geçeceğiz? Bunların halk düşmanlığından vazgeçirilmesi için elden gelen yapılmaktadır. İflah olmayanlara yönelim sözkonusudur. Hedef olan çoğunun, savaşçılarımızın kanında eli vardır. Çoğu arkadaşın düşmanın eline geçmesinde rolü vardır. Hainler affedilmez, affetmeyeceğiz. Kimse bunu bizden beklememelidir.

Gelelim sol çevrelerin yaklaşımlarına; katliamcılar, kan dökücüler, TRT'de gazetelerde kanlı manzaralar gösterip, katliam yaptığımızı, cani olduğumuzu vs. işleyerek duygu sömürüsü yapmakta, hümanist geçinmektedir. Tüm çevrelerin aynı ağızla konuştuğunu görüyoruz. Tarih bilinci niye böyle karartılıyor. Kürtlere yönelik katliamlar ne çabuk unutuldu? Bu devlet ne zamandan beri böyle masum oldu? Daha dün Dersim'de onbinler kadın-çocuk, genç-ihtiyar denilmeden devletçe katliamla ortadan kaldırıldı. Katliamlara karşı olan çevrelerimiz neden bu katliamları kınar tutum takınmıyorlar? Şu işe bakın, tüm üniversiteler, basın vs. Ermenilere yönelik katliamları örtbas etmek için yırtınıp duruyor. Bu çevreler ne zamandan beri insancıl oldular. Evet durum apaçık ortadadır. Kadın ve çocuklar ölüyor, bu bir savaştır. Hangi savaşta siviller ölmemiş? Ama ülkemizde ölen bu insanların sorumlusu biz değiliz. Sorumlu devletin kendisidir. Bunları silahlandırıp üstümüze saldırtan, korucu ve aileleri kendisine kalkan yapan, onların ardına sığınan devlettir. Korucu örgütlenmesine gidilmeden önce bizim bu tür eylemlerimiz olmuş değildir. Devlet, kadınları, çocukları kendisine siper ederek, onların dökülen kanı üzerinde siyasi çıkar sağlamaya, aleyhimizde kamuoyu oluşturmaya çalışmaktadır. Devletin bu maskesini ve gerçek yüzünü kitlelere gösterme göreviyle karşı karşıya olan devrimci-demokrat kesimlere baktığımızda, onlar da gelenek haline getirdiği suskunluğu bozmakta, devletle aynı noktada bize saldırmaktadır. Bazı güçler PKK'ya saldırmak için pusuya yatmış, saldırı için fırsat kollamaktadır. Bunu sol adına yapanlar üstelik açıktan açığa tavır alma yürekliliğini gösteremeyenler, birkaç eylemle kadın ve çocukların ölümünü bahane ederek mücadeleyi bir kalemde yanlış görmekten ve mahkum etmekten çekinmemektedir. Sorun şu veya bu eylemin yanlışlığı veya doğruluğu değildir. Sorun mücadelenin özüne nasıl yaklaşıldığıdır. Kürt halkının kurtuluş mücadelesi haklı mıdır, desteklenmeli midir veya karşı tavır mı takınılmalıdır? Sorun böyle konmalıdır. Yaklaşımlarının özünü gözlerden saklamak, haklı mücadelemiz karşısındaki olumsuz tutumlarını saklamak için birkaç eylem ön plana çıkarılarak, bu karşı tutuma haklılık kazandırılmaya çalışılmaktadır. Bu yaklaşım gerçekçi değil ve kimseyi kurtarmaz. PKK gerçeği ve mücadelemiz sadece birkaç eylem değildir. Binlerce eylemimiz içinde sayısı onu bile bulmamaktadır. Kendilerince yanlış gördüğü bir parçaya sığınılarak, bütünün haklılığı bir tarafa atılmaktadır. Biz hiç kimse bizi eleştirmesin demiyoruz, her konuda, her şeyde bizim gibi düşünün demiyoruz, dostlarımızın eleştirisine aynı zamanda ihtiyacımız da var. Eksiksiz, hatasız kimse olmaz, varsa bunlar eleştirilsin. Karşı olduğumuz, kendilerince yanlış gördükleri bazı ayrıntı veya parçalardan yola çıkarak bütünün feda edilmesidir. Bazı çevreler halk mücadelemizin aleyhinde kendilerini ikna etmede büyük bir çaba içindedirler. Halk düşmanlarının yaptıklarına sessiz kalınırken, geçiştirilirken çizgilerinin haklılığını göstermek için bize karşı olmaya açık ve hazır beklemektedirler. Bazı kesimler de olayların gerçeğini araştırmadan, öğrenmeden burjuva haber kaynaklarının etkisiyle değerlendirme ve yorumlara gitmektedir. Köy korucularına yönelik eylemlerimizde olduğu gibi.

Mücadelemize ilgi gösterilmediğini, adeta kitlelerden gizlenmeye çalışıldığını, susukunluğa gömüldüğünü söylemiştik. Bunun nedenlerine, derinliğine girmemekle beraber bir parça da olsa parmak basmıştık. Mücadelemiz bugün ön plana çıkmıştır. Bu nesnel bir gerçekliktir. Bunu görmemezlikten gelmek zevahiri kurtarmaz. Sol kendi eylemsizlik, tasfiyeci, teslimiyetçi çizgisini tasfiye eden, onun iflasını ilan eden mücadelemize bundan ötürü de lakayt kalmakta, dostça yaklaşmamaktadır. Şu işe bakın; hangi sol dergi ele alınırsa, birkaç öğrenci olayının, grevin, anti-demokratik uygulamalarla mücadele vs.'nin bol bol işlendiği, bununla sayfalar doldurulduğu görülür. Bunlar yapılmasın demiyoruz, yapılmalıdır, görevdir. Ancak görev bu tarzda esas anlamda yerine getirilmiş olmaz. Ülkemizde gelişen binlerce eylem, devleti acizlik içinde bırakan gelişmeler, halkımızın görkemli başkaldırısı, devletin halka yönelimleri vs. bu öğrenci olayları, grevler vs.'den daha mı önemsizdir? Ülkemizdeki gelişmeler, gelişen mücadele ve olaylarla ilgili neler işlendi. Sormak hakkımızdır sanırız.

Sanırız yaşamın gerçeği sol çevrelerin elinden artık bütün sahte savunma mazeretlerini almış düzeye gelmiştir. Kimse kendisini şu gerekçeyle de kurtaramaz; PKK'nın çizgisini ve önderliğini tasvip etmiyoruz, onun için tarafsız kalacağız vs. yollu laflar gevelemekte, kimseye zerre kadar haklılık kazandırmaz. Bugün, FKÖ'nun Arafat önderliğini çizgi olarak doğru bulmuyoruz, bu çizgiye biz karşıyız diye Filistin halkının haklı savaşına sırt çevirmemiz mi gerekir? Tabi ki hayır. Bu halkın haklı mücadelesi sonuna kadar desteklenecektir ve destekliyoruz. Aynısını Türk solu da yapmaktadır. Ama iş Türk burjuvazisine yönelme, Kürt halkının haklı savaşını destekleme noktasına geldi mi, Türk solu binbir dereden su getirerek destekten kaçmakta, kirişi kırıp burjuvaziyle yüzyüze gelmemek için olmadık cambazlıklar, gasteriler sergilemektedir.

Türk solunun bir kısmı da mücadelemizin ezilmesini, yenilmesini adeta dört gözle beklemektedir. PKK ezilir, yenilirse, eylemsizlik ve teslimiyetçi çizgileri iflastan kurtulacak kendilerince ve bağıracaklar "biz demedik mi silahla bir şey elde edilmez, terör ve anarşi sonuç getirmez" diye. Evet, teslimiyeti, tasfiyeciliği, eylemsizliği temel gıdası yapmış, ruhsuz kesimlerin bazıları yenilgi gününü beklemektedir. Şunun hesabını kendisi ile yapmaktadır. Mücadele ve PKK ezilir, yenilgiye uğrarsa, Kürt halkının geleceği ne olacak. Bu halkı bekleyen nedir? Türk devrimci hareketine yansıması ne olacak? Bu sorunlar, halkın kaderi ile ilgili değildir. Yeterki devrimcilik iddialarını sürdürme ortamı bulsun. Yazıp çizsin, kendilerini tatmin etsinler.

Burada bir parantez açalım: Sol çevrelerde yazıp çizme olanağını legal olarak kullanabiliyorlarsa, bunu burjuvaziye dayattığı eylem ve mücadelesinin ürünü olarak derlemiyor. Bunu burjuvaziye dayatan ülkemizde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesidir. Burjuvazi ileri cephede daha rahat hareket serbestisine kavuşmak için cephe gerisinde vidaları kısmen de olsa gevşetip hoşgörülü olma zorunda hissetti kendisini. Bunun da böyle bilinmesi, doğru algılanması gereklidir.

Evet, eleştirimiz ve durumu sergilememiz kitapları dolduracak bolluktadır. Burada birkaç sayfayla söyleyecek şeylerimiz vardı. Enternasyonalist görev ve sorumluluklarını yerine getirmesini Türk solundan isteme durumundayız; bir kez daha Türk solunun Kemalizmin kuyruğuna takılmaktan, ona mahkum olmaktan kendisini kurtarması gerkir diyoruz. Halkımıza karşı görevlerimiz vardır. Dönem lafazanlık vs. değil, pratik adım atmayı gerektirmektedir. Görevler kendisini dayatmıştır. Türk solu bundan daha fazla kaçamaz. Kaçış burjuvazinin saflarında yer almak, saflarını güçlendirmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

"Mevzuat müsait değildir, yazamıyoruz, baskılar yoğunlaşacak, mevcut olanaklarımız sınırlanır, gelişmeleri yazamıyoruz vs." yollu yaklaşımlar terk edilmelidir. Görevimiz, zor olanı başarmaktır. Kolay olanı herkes başarır. Ama kolaya da biçilecek değer her zaman ucuz olmuştur. Tarihi yapanlar zorluklara göğüs germe cesaretini gösterenlerdir. Kolaycılar ve korkaklar tarihin karanlık dehlizlerinde yitip gitmişlerdir. Türk solunun kötü bir miras ve geleneği vardır. Bu gelenek kırılmalı ve terk edilmelidir. Bugüne kadar Türk burjuvazisi sopayı gösterdiğinde Türk solu kuyruğunu bacakları arasına kısıp kenara çekilmiş ve sinmiştir. Burjuvazinin sopayı gösterdiği dönemler ve alanlarda ne zamana kadar böyle tavır takınılmaya devam edilecektir. Bu tutumun hiçbir toplumsal sorunu çözmediği, umutsuzluk, teslimiyet ve tasfiyecilikten başka bir şey doğurmadığı bunca zengin deneyimden sonra daha yeterince anlaşılmamış mıdır? Anlaşılması için daha ne kadar acı çekilmesi lazım. Unutulmamalı ki, belanın önünden kaçmakla bela savuşturulamaz. Savuşturmak için üstüne gitmek gerekir.

Sonuç olarak şunları söyleyeceğiz; siz üstünüze düşeni, görevlerinizi yapsanız da yapmasanız da mücadelemiz sürecektir! Halkımız iradesini savaşma kararı yönünde ortaya koymuştur. Kimse halkımız adına karar verecek durumda değildir. Kimse yedek bir kart olarak

Devamı 23. sayfada

Sorunlar Yumağı Türk Egemenlik Sistemi Çözülüyor

Baştarafı 1. sayfada

olarak devam eden ve karşılıklı tavizlerle giderilemeyecek çelişkiler etrafında bir araya gelen iki devletin başbakanlarının görüşmesi ardından özellikle de Türk tarafı aşırı iyimser değerlendirmelere gitti. Bu iyimserlikte Yunan düşmanlığını varlık koşulu yapan Türk burjuva basınının kalemşörleri yarıştılar. Belli ki Türk devleti buradaki sorunlarını çözümlemek, en azından dondurmak istiyordu. Yunan kamuoyu, basını ve sağlıklı değerlendirme içinde olan hiçbir insan bu iyimserliğe katılmadı ve katılamazdı da. Çünkü, Kıbrıs bölünmüş durumdadır. Binlerce Rum insanın ölmesine, perişan olmasına ve ülkelerinden kovulmasına yol açan Türk ordusuydu; ve halen bu ordu sayısını da artırarak Kıbrıs'ta bulunmaktadır. Ege'yi ihtilaflı bir alan durumuna getiren ve hak iddia eden Türk devletidir. Ege ve Kıbrıs'ta sürekli tahrik ve provokasyonlar içinde olan Türk devletidir.

Türk ordusu, ABD'nin ve NATO'nun desteği ile Kıbrıs'a girdi. Belli ki Davos'ta Türk hükümetini tavizci yapan ve iyimserlik yaratmak isteyen yine ABD ve NATO'ydu. Kürdistan ve Körfez savaşına karşı Türk devletine yüklenilen rol, Yunan cephesinde sükunet istiyordu. Benzer iyimserlik Bulgaristan'la da sözkonusudur. Bulgaristan'daki hayali Türk azınlığı sorununu ortaya atan, ve faşist-şoven dalgayı tüm topluma yaymak isteyen Türk burjuvazisi her nedense birden bire bu propagandasını durdurdu.

Yunan hükümetinin bu oyuna nasıl geldiği ya da ne kadar geldiğini ölçüye vuracak değiliz. Bunu zaman gösterecek. Fakat Yunan halkı Türk burjuvazisinin iyi niyetli olabileceğine inanmamış ve toplantı hakkında yapılan iyimserliğe katılmamıştır.

ABD ve NATO, Davos'un senaristleridirler. Türk devletine, Ortadoğu'da **Truva atı** rolünü oynatacakken sistemin güneydoğu kanadındaki bu iki üyeleri arasında ihtilaf istememektedirler. Yunanistan'ın iktidardaki burjuvazisinin karakteri ve içinde bulunduğu ekonomik, siyasal sorunları, kendisine verilen ekonomik destekle birleşince Davos'taki iyimserliğe katılmıştır. Fakat iki devlet arasında her an hareketlenebilecek hiçbir çelişki çözümlenememiştir.

Davos'ta ABD'nin rolünü **ABD Genelkurmay Başkanı Amiral William Crowe,** 18 Şubat '88 tarihli Cumhuriyet gazetesinin sorularına verdiği cevaplarda açıklıyor: *"Körfez'in güvenliği sadece Amerika'nın değil, tüm müttefiklerinin menfaatinedir... Müttefiklerimizin* (Türkiye vd. NATO ülkeleri, bn.) *lojistik hizmetler alanında sonuç almaya yönelik katkılarına ihtiyacımız var... Türk-Yunan çatışması sadece NATO'yu değil, bölgeyi istikrarsızlaştırıyor. Bu çatışma NATO içinde işbirliğinin önüne engeller çıkarıyor ve hem Türkiye, hem de Yunanistan'ın yararlanabileceği programların yürürlüğe girmesini engelliyor..."* Nitekim Davos ardından Türk hükümeti ve AT'deki baş destekçileri, Yunanistan'dan Türkiye ile uyum antlaşmasını imzalamasını, Avrupa Topluluğu nezdinde Türkiye aleyhine açtığı davalardan vazgeçmesini, Avrupa Parlamentosu'nda Yunan milletvekillerinin Türk yönetimine yönelik eleştirilerini yumuşatmalarını talep ediyorlar. Başta F. Almanya olmak üzere, diğer Avrupa emperyalist yönetimleri Türk devletini daha aktif desteklemek için Yunanistan engelini azaltmak istiyorlar.

Faşist rejimin başı Kenan Evren, önce Cezayir'e gitti (19 Ocak '88). Gezinin amacı ekonomik gerekçelerle geçiştirildiyse de, TC'nin amaçları doğrultusunda siyasal manevra olanaklarını artırmaya ve yönelimleri için Cezayir'i nötralize etmeye yönelik olduğu açıktır.

Ankara'nın rolünün artması bu iki siyasal görüşme ile sınırlı kalmadı. Beklenmedik bir şekilde **Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek,** Ankara'yı ziyaret etti (8-9 Şubat '88). Gezi, Filistin halkının son ayaklanma hareketinin ortaya çıkardığı gelişmelere bağlı olarak Mısır'ın ortaya attığı 'barış planına' Ankara'dan destek aramak olarak yansıtıldı. Filistin halkının direnişi, önemli bir devrim ögesi olarak bölgede en çok da Mısır ve Türk devletinin planlarını bozuyor. İki devlet de ABD'nin bölge stratejisi içinde önemli rol alıyor ve oynuyorlar. Bu nedenle Mübarek-Evren görüşmesi Filistin halkının lehine olan bir görüşme değil, daha çok Kürdistan, Körfez ve Filistin'e karşı bölge gericiliğinin çıkarlarının nasıl korunacağı, bunun için askeri ve siyasi işbirliğinin nasıl geliştirilebiğine yönelik oldu. Daha önce de bu doğrultuda görüşmeler olmuş ve Pentagon'un onayı ile Mısır 100'ün üstünde fantom savaş uçağını Türk ordusuna aktarmıştı.

Türk devleti, siyasal-askeri cephesini güçlendirmek için sinsi amacını gizleyemediği bir tarzda diplomatik çalışmalarını yoğunlaştırmıştır. **15 Şubat 1988'**de İran İslam Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı **Ali Ekber Velayeti,** Ankara'yı ziyaret etmiş; Türk Dışişleri Bakanı **Mesut Yılmaz**'la yapılan görüşmelerde Türk tarafının gündeme getirdiği ana konu yine **Kürdistan sorunu** olmuştur. Türk dışişleri bakanı bir yandan "İran-Irak savaşı konusundaki tarafsızlığı" demagojisini tekrarlarken, diğer yandan, ***"Güneydoğu'da saldırılarda bulunan ayrılıkçı unsurların Körfez savaşı nedeniyle bölgede meydana gelen siyasi boşluktan yararlanmalarından"*** yakınmasını ve endişlerini (!) dile getirmiştir. Bunun anlamı açıktır. ***"Öyle bir savaş yürütün ki Irak devrilmesin, Kürt halkının mücadelesi ileri gitmesin, petrol çıkarımız tehlikeye girmesin, aksi durumda gücümü kullanırım"*** diyor Türk devleti. Demekle de kalmıyor, aktardığımız siyasal girişimlerle hazırlıklarını yoğunlaştırıyor, asıl hazırlıkları da askeri cephede yapmaktadır.

Türk ordusunun silahlanmasının ve askeri hazırlıklarının boyutları

Sömürgeci-faşist ordunun emperyalizmin bölge stratejisinde başrolü oynadığı kimse tarafından sır değildir. TC ordusunun emperyalist güçlerce nasıl hummalı bir şekilde silahlandırıldığının örneklerine geçmeden, silahlanmanın neye yönelik olduğunu yine Pentagon uzmanlarından aktarmak yararlı olacak. **ABD'nin en önemli startejisti** olarak gösterilen **Albert Wohlstetter,** Washington'da aralarında Türk gazetecilerinin bulunduğu basın muhabirlerinin sorularına şu açıklamalarda bulunuyor:

"Önümüzdeki yirmi yıl içinde Körfez'i en fazla tehdit edecek sorun Kürtler ve İran'da gelişebilecek kaos olabilir... Doğu Anadolu'nun tarihi, dini, etnik husumetlerin kaynağı olması bunu kolaylaştırıyor. Gelecek de bu açıdan uygun zemin yaratabilir. Güneydoğu'da Türkleri endişelendiren bir kanun ve nizam sorunu olduğu muhakkak... ***Bu alçak yoğunluktaki çatışmaların bir özelliği de 'yüksek yoğunluğa' çıkma yetenekleri.*** *Bir başka yetenekleri de dış tehditi getirebilmeleri...*

"İran-Irak savaşı dünyaya Ortadoğu'da her sorunun Arap-İsrail çatışmasından kaynaklanmadığını öğretti. Aynı zamanda Körfez'e yönelik her tehlikenin dışarıdan gelmeyebileceğini de öğretti. Ama Körfez'deki uzun vadeli tehditin, ki hiçbir Körfez ülkesi tek başına çözemez, dış tehdit olduğunu düşünüyorum. Ama Amerika'da binlerce kilometre uzaktan bunu tek başına çözemez... Başlıca sorun şu: Körfez'de bir kriz olduğunda zamanında yetişebilmeyi sağlayacak kolaylıklar var. NATO, bu sorunu ciddi olarak ele almak zorunda... ***Türkiye, NATO üyesi ve Körfez'in işgal yollarına Diego Garcia'dan çok daha yakın... Bir kriz anında Körfez ülkeleri NATO savaş uçaklarına ne kadar misafirperver davranacak? Suudi Arabistan'ın bunu yapması Türkiye'nin yapmasından daha güç, çünkü Türkiye NATO üyesi.***

"Senaryoya göre ve tehditin niteliğine göre (İsrail, bn.), *Doğu Akdeniz'in korunmasında rol alabilir, ama Türkiye gibi kilit bir ülke değil. Suudi Arabistan'ın, Mısır'ın, Türkiye'nin işbirliğini arzu ederiz... Şurası bir gerçektir ki Türkiye, S. Arabistan'ın savunmasının ana payandasıdır... Türkiye'nin geniş bir geleceği var ve bu geleceğin daha iyi savunulmasını görmekten memnun olurum."* (Cumhuriyet, 19 Ocak '88)

Körfez için 'kolaylık' gösterin
KIT
SHP ve DYP yeni girişimlerde bulunacak
'Vuralhan'ın peşindeyiz'
Cumhuriyet
Mısır'la tatbikat
İlişkiler zinciri
ANAP'ta kazan kaynıyor
ANKARA'dan YALÇIN DOĞAN 'Başbakan Adayı'
İZMİR'den HİKMET ÇETİNKAYA ANAP'ta İki Kanat

Pentagon uzmanlarının ABD hükümetine sundukları raporun içeriğinden çıkarılan bu açıklamalar, ABD'nin Türk ordusuna verdiği rolü gösterdiği gibi, bu rolünde ana gerekçesinin Kürdistan olduğunu da göstermektedir.

Bu doğrultuda Türk ordusunun hızla silahlandırılmasının bazı örneklerine bakalım. ABD İspanya'da Madrid yakınlarındaki Torrejon üssünde bulunan 72 adet F-16 avcı bombardıman uçağını çekiyor. Bunların önemli oranda Türkiye'de konumlandırılması bekleniyor. Tek engel Sovyetlerin tepkisi. ABD yetkilileri bu uçakların Türkiye ya da Yunanistan'a yönelik bir Sovyet tehditine karşı konumlandırılacağını iddia ediyor. Ancak iddia komik. Gerçek ise ABD'nin Türk ordusunu hazırlık amaçları içinde saklıdır. ABD Dışişleri Bakanlığı, Kongre'de temsilcilere verdiği bilgilerde şunları demektedir: *"Türklerle yapılan görüşmelerde Konya'nın kullanılmasına* (F-16'lar için, bn.) *ilişkin sorunların bir bölümü çözümlendi. Şu an bir sorunumuz yok."* (Cumhuriyet, 9 Şubat '88)

Bu kadar da değil, Stockholm'de yayınlanan ve devletlerin silahlanmasını inceleyen SIPRI-1987 raporuna göre, Türkiye silahlanmaya en fazla para ayıran ikinci NATO ülkesi. Türk devleti, silahlanma yarışına öylesine girmiştir ki, İsrail'le bile birlikte ortak askeri yatırım yapmaktadır. Bu açıklama da **ABD Temsilciler Meclisi Dışişleri Komitesi**'nden: *"Türk ve İsrailli emekli generaller top namlusu teknolojisi ve Türk F-4 fantomlarının modernizasyonu için bir araya geliyorlar."*

Son olarak Alman yönetimi, Türk ordusuna 280 milyon marklık askeri hibe yardımı yaptı. Fransa ile Puma helikopterleri üzerine anlaşmalar imzalandı.

NATO üssü gözüken fakat fiiliyatta ABD'nin denetiminde olan Adana-İncirlik üssündeki yoğun hazırlıklar artık bir sır değildir. Sadece bu üs'te değil, ABD'nin Türkiye'deki bütün üslerinde benzer hummalı düzenleme ve hazırlıklar olmaktadır. ABD Devlet Başkanı R. Reagan'ın Kongre'ye sunduğu **Yeni Ulusal Güvenlik Raporu**'nda, Doğu Anadolu'daki Amerika üslerinin bir süreden beri yerel olmayan tehditlere karşı alarmda olduğu belirtilmektedir.

Türk ordusunun silahlanma planı içinde NATO ile ortak kurulacak, tanksavar füzeler ve top mermileri üretecek Türk-ABD sermayeli **"ortak mühimmat fabrikası"** ve İngiliz **Stinger füzelerinin** üretimi var. Kenan Evren'in önümüzdeki aylarda planlanan İngiltere gezisi özellikle bu amaca yönelik.

Türk Genelkurmaylığı, askeri donanımına paralel olarak yeni düzenlemelere de gitmektedir. Bunların başlıcaları Kürdistan'daki askeri varlığını hızla artırmasıdır. Son yapılan düzenleme ile sınırlarda 'güvenlikten sorumlu' **Jandarma birlikleri** alınmakta yerine **düzenli kara kuvvetleri birlikleri** yerleştirilmektedir. Bu kuvvetler büyük harekat birlikleridir. Türk Genelkurmaylığı, bir yandan ARGK karşısındaki başarısızlığını kabul ederken, diğer yandan daha büyük hevesleri için bu başarısızlığını gerekçe yapmaktadır.

Rejimin iç bünyesindeki son gelişmeler, çürümenin ifadesidir

Kamuoyunun dikkatini en fazla üzerinde toplayan konuların başında Milli Savunma Bakanı Ercan Vuralhan'ın askeri araç alımındaki büyük yolsuzluğu geldi. Daha önce de ANAP hükümetinin bir başka bakanı, **İsmail Özdağlar**'ın yolsuzluğu ortaya çıkmış, görevinden alınmış ve hapsedilmişti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde son bakan yolsuzluğu da askeri ihalelerde ortaya çıkmaktadır. Ercan Vuralhan, Suudi sermayesi, Alman ve ABD sermayesi ile içiçe. Vuralhan 1980'nin yetişmelerinden. Dolayısıyla CIA'ya bağımlı asalak ve rüşvetçi holdinglerin tipik bir temsilcisi.

Her ne kadar Vuralhan olayı, Genelkurmaylık ile Milli Savunma Bakanlığı arasındaki protokol çelişkisi ve burjuva gruplar arasındaki çelişkilerin ürünü olarak ortaya çıkmışsa da, olay Türk burjuva rejiminin karakterini en iyi yansıtan örneklerden biri olmuştur. Rejimin en yetkilileri komisyon ve rüşvetle palazlanmaktadırlar. Ekonomik liberasyon adı verilen 12 Eylül'ün ürünü holdinglerin ekonomik fonksiyonu hayali ihracatlarla, ihalelerle vb. yollarla halkın sırtından büyük vurgunlar vurmalarıdır. Rejimin bütün yetkilileri bu vurgunun içindedir. **Marx,** 1850'lerde Luis Bonapart'ın iktidarına atfen **"burjuva düzenin ahlaksızlığın zirvesi olduğu"** tanımını yapar. Bu tanım en çok Türk burjuvazisinin bugünkü durumunu ve karakterini yansıtmaktadır. Türk burjuvazisi başbakanından cumhurbaşkanına kadar bu soyguncu ve ahlaksız düzenin içindedirler ve ortakları basına açıkça yansıdıkları gibi Arap şeyhleri, silah tüccarları, yeraltı dünyası patronları ve CIA ajanlarıdır. Kendisi bir çete olan 12 Eylül rejimi, ahlak ve insan hakları üzerine yaptığı büyük propagandaya rağmen gerçekte Marcosculuğu geride bırakan en sefil, asalak, ahlaksız, soyguncu rejim durumundadır.

Vuralhan olayının bir diğer sonucu, Türkiye'de burjuva muhalefetin içeriksizliğini ve iktidarla bir bütün olduğunu göstermesi olmuştur.

Özdağlar olayında olduğu gibi rejim Vuralhan'ı da harcamayı göze alamamış, muhalefet bir meclis soruşturması talebi dışında pasifliği tercih etmiştir. Çünkü, Vuralhan'ın yolsuzluğu rejimin her kademesi ve unsuru içinde geçerlidir. Vuralhan diğer birçok unsur gibi CIA tarafından itina ile yerleştirilmiş ve Türk ordusuna yönelik planlar çerçevesinde yerleştirilen bir uşak uzmandır.

Bir MİT raporu ve yankıları

2000'e Doğru dergisi bir MİT raporu yayınladı. Rapor Ağustos '87'de ayağı kaydırılan Necdet Üruğ'un marifetlerine yönelik; onun aralarında şarkıcı Emel Sayın, yeraltı dünyası patronlarından Fahrettin Aslan ve Dündar Kılıç vb. birçok insanla karanlık ilişkilerini yansıtıyor rapor. Cuntanın başı Kenan Evren'in CIA'nın denetimindeki **Aramco** (ABD-Suudi petrol tekeli) tarafından finanse edilen Suudi'nin **Rabıta** örgütünün maaşlı adamı olduğu gözönüne alınırsa, 12 Eylül'ün genelkurmay başkanlarından Necdet Üruğ'un silah ve eroin tüccarları ve artistlerle ilişkileri şaşırtıcı olmamaktadır. Bu açıklamalar ve belgenin Genelkur-

maylık kaynaklı olduğundan kuşku yok. Rejimin egemen kliklerinin hiçbir zaman sistemin kaderini belirlemeyen birbirine üstünlük kurma çelişkilerinin ürünü olan MİT raporu, rejimin paşalarının durumunu yansıtması açısından önem taşımaktadır. Binlerce devrimci ve yurtseveri hapishanelere tıkan, yüzlerce insanın kanına giren, toplumu bir fuhuş yuvasına çevirmek isteyen, halkı dilenme noktasına getiren Türk paşalarının nasıl birer ahlaksız maşa oldukları, CIA'ın, MAFIA'nın, Holdinglerin denetiminde aşağılık insanlar oldukları ortaya çıkmaktadır. Bu adi karakterler kişiye özgü değildir. Bir daha rejimin bütün unsur ve kademeleriyle böylesine ahlaksız bir çete konumunda olduğu ortaya çıkmıştır.

SHP, DYP vb. burjuva partileri olayı MİT ya da MİT'in hayali belli kliklerinde somutlaştırarak rejimi aklamak istiyorlar. Fakat çaba boşunadır. Kenan Evren'den Turgut Özal'a kadar olan rejimin en ala yetkilileri bu çetenin ve oyunun içindedirler.

Sözkonusu MİT raporunun ortaya çıkardığı bazı sonuçlar daha vardır. Rejim, büyük bir kokuşma içindedir. Yozlaşma, çürüme ve birbirinin ayağını kaydırma rejimin karakteridir. Bu yarışta yazımızın başında koyduğumuz siyasal-askeri amaçlar doğrultusunda en iyi hareket edecek uşaklar seçilmektedir. Bir yerde Türk ordusunun yürüttüğü savaş ancak böylesi kokuşmuş, talancı bir rejimi ve en ahlaksız, uşak ruhlu piyonları zorunlu kılmaktadır.

MİT raporu vd. benzeri gelişmeler, 12 Eylül rejiminin Türkiye solu üzerinde yaptığı tahribatı da yansıtmaktadır. Bu tür raporlar her ne kadar rejimin karakterini yansıtıyorsa da, çeşitli gruplarının birbirine üstün gelme yarışını da yansıtmaktadır. 12 Eylül'ün tahribatının ürünü olarak Türkiye solu eklektik bir yapı kazanmıştır. Her nedense 2000'e Doğru dergisi, Genelkurmaylık ve MİT raporlarına rahat ulaşmakta ve cesurca yayınlamaktadır. Bu ilişki dar siyasal hedefler içinde şartlanmanın ötesinde Türk Genelkurmaylığının toplumu şartlandırma çalışmalarına subjektif olarak ortak olmasıdır. Aksi durumda rapordan çıkarılacak sonuçlar apayrıdır. Teşhir ve mücadele rejimin bir grubuna ya da bir kurumuna değil, Türk burjuva egemenlik sisteminin tümüne yöneltilmek zorundadır.

Türk burjuvazisi ve halk muhalefeti

Faşist-sömürgeci iktidar, askeri-siyasal hedefleri doğrultusunda halk muhalefetinin üstüne gidiyor. Hükümet kendi göstergelerinden ekonomik iflasını teslim ediyor. 21 trilyon liraya bağlanan 1988 hükümet bütçesinin 10.5 trilyonu transfer harcamalarına ve bunun 5.5 trilyonu dış borçlara ayrılmış. Dış borçlar 30 milyar doları aşıyor. Bu nedenle 1988 hükümet bütçesine **"borçlar bütçesi"** deniyor. 1988'de hükümet 400 milyon doları IMF'ye olmak üzere ancak 6.7 milyar dolarlık dış borç ödemesi yapabilecek. Bu durumda hükümetin hemen yeni dış borçlanmaya gitmesi gerekir. Bu göstergeler, Türk burjuvazisinin derin bir ekonomik iflası yaşadığını göstermektedir. T. Özal, ***"Harcamaları kısmanın yolu yatırımlara ara vermektir"*** diyor. Böylece hızlı kalkınma iddialarının yalan olduğu ortaya çıkıyor. T. Özal, bir yandan hükümet ve belediyeleri fazla yatırım heveslisi olmakla suçlarken, dış yardımları Davos'ta yaratılan 'iyimser atmosfere' ve buna bağlı olarak artacak AT'nin yardımlarına bağlıyor.

Şubatın ikinci haftasında İstanbul'da hükümetin kararlarını değerlendiren Türk tekel sözcüleri, ***"Ekonomide bekleme devresine girilmiştir"*** belirlemesine vardılar.

Türk hükümeti, yine de boş durmadı, yükü emekçilerin omuzuna bindirmek için zamlara yüklendi. Buna göre KİT'ler 3 trilyon liralık zam yapacak. Zam akaryakıttan sigaraya, yemeklik yağa kadar her alana sistematik yansıtılacak.

Müteahittlik, ithalat-ihracat (lüks madde ithalatı) dışında ticaret tıkanmış, yatırımlar durmuş, tahtakele denilen karaborsa döviz kurları banka kurlarını altüst etmiş durumda.

Planlanan 9 trilyonluk ek verginin tümüyle emekçilerden alınması hedeflenmiştir. Enflasyon %40'ı aşmış, yeni durum ve beklenen zamlarla bu rakamın çok daha artacağı ve gerçekte %70-80'de seyrettiği kesindir.

Buna karşılık sendikalı işçilere verilen zam 10.000 lira gibi komik bir rakamdır. Nitekim Türk-İş üyesi sendika yönetimleri bu duruma karşı koymak için işi durdurma ve genel grevin de dahil olduğu gösteri, yürüyüş, toplantı vb. eylem türlerini belirlemek için bir araya geldiler. Çoğu satılmış MİT kimlikli Türk-İş sarı sendikacılarının karşı koyuşları nedeniyle işçiler böylesine etkili eylemlere henüz girememediyseler bile, hükümet ve genel olarak Türk burjuvazisinin, işçi sınıfının her an patlayabilecek muhalefetiyle karşı karşıya olduğu ortaya çıkmaktadır. İstanbul-Netaş fabrikasında 45 işçinin işten atılmasından sonra polisle çatışmaya dönüşen işçi grevi, DİSK'i tekrar kurma çalışmaları ve yer yer gelişen işi durdurma ve grev eylemleri henüz ekonomik-demokratik karakteri aşmamışsa bile işçi sınıfının hükümet yasaları, polis baskısı ve Türk-İş engelini aşma sürecinde olduğu ortaya çıkmaktadır.

Yine resmi istatistiklerin verileri ölçüt alınsa bile her 40 kişiden birinin işsiz olduğu bu rakamın 5 milyonun üstünde olduğu ve Türk burjuva ekonomisinin bu potansiyeli eritme gücü içinde olmadığı ve olamayacağı ortaya çıkmaktadır.

En hızlı bilinçlenme ve tepki içinde olan üniversite gençliğinin demokratik eylemleri artış göstermiş, bu artış ile hükümetin tutumunun ortaya çıkardığı dersler olmuştur. Şubat ayında İstanbul'da yapılan **Filistin halkıyla dayanışma** toplantılarına yönelik polisin şiddeti, Türk yönetiminin Filistin halkının haklarını savunmada ve demokrasiye geçme iddialarında ne denli ikiyüzlülük içinde olduğunu göstermiştir.

Cezaevlerinde işkenceler devam etmektedir. Türkiye'de insan haklarının ihlallerine ilişkin uluslararası raporlar biribirini izlemektedir. Türk devlet 'demokrasisi', dışta meşrulaşma çalışmalarında başarısız olmakta, hızla teşhir olmaktadır. Devletin resmi sözcülerinin yanısıra Ecevit ve SHP heyetlerinin dış gezileri rejimi ve demokrasi oyununu meşrulaştırmaya yetmemiş, her yerde tepki gelişmiştir. Öyle ki **Avrupa Konseyi, Uluslararası Af Örgütü**, Türk devletinin insan hakları konusundaki ihlallerini tekrar gündeme almak zorunda kalmışlardır.

Suçlu diye tutuklanan insanların suçsuzluğu yine mahkeme itiraflarından açıklanmış, önce suç bulunmuş, ardından suçlu aranmış, bu şekilde binlerce insanın hiç yere işkence gördüğü, yıllardır cezaevlerinde tutulduğu ortaya çıkmıştır. Şimdiye kadar (1980'le) 167.000 insan savcılık sorgulamasından geçmiştir. Gerçek rakam milyonu aşmaktadır. Türk faşist mahkemelerinin bu keyfi uygulamalarının iç yüzünün ortaya çıkması, rejimi aklama adına adalet bakanlığının, bazı yargılananlara tazminat ödemesi sonucunu doğurmuştur. Bu sonuç toplumun tepkisini durdurmamış, şehit olanları, işkence görenleri, yakınları halen cezaevinde olanlarıyla, cezaevleri etrafında büyük bir demokratik, devrimci örgütlenme hareketi yükselmektedir. Burjuvazi ne yasaları ne de asker-polis gücüyle bu hareketi durduracak güçte olabilir. **Son olarak Diyarbakır cezaevi direnişine bağlı olarak toplumda gelişen direniş hareketlenmesi ve bunun Türkiye'deki cezaevleri dahil olmak üzere geniş kesimlere yansıması, bir yandan faşist-sömürgeci rejimin karşı karşıya bulunduğu halk muhalefetinin boyutlarını gösterirken, diğer yandan Türkiye demokratik-devrimci halk muhalefeti ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ne denli güçlü direniş beraberliği koşullarına sahip olduğunu ve küçük bir örneği de olsa bu direnişin ne denli etkili olabileceğini göstermiştir.**

Eğer Türkiye'deki sol dergilerin bolluğunun eklektik karakterleri konusunda yanılmazsak ve öğrenci, işçi hareketinin içerdiği potansiyele rağmen henüz demokratik, ekonomik karakteri aşamadığını unutmazsak, sosyalist parti vb. adlar altında kurulan partilerin rejimle örtülü uyumunu gözardı etmezsek; Türkiye'de ne basın, ne sendikal, ne dernek, ne gösteri vb. hiçbir demokratik hakkın olmadığını, rejimin karakteri ve karşı karşıya bulunduğu sorunlar nedeniyle gittikçe daha baskıcı ve talancı politika gütmek zorunda olduğu sonucuna varırız.

Sömürgeci-faşist burjuvazinin çözümleyemeyeceği iç çelişkileri onu dış maceralara itiyor. Askeri-siyasi hazırlıkları, talan ve baskı politikasını şiddetlendirmeyi zorunlu kılıyor. Rejim suni olmazsa bile iç çelişkilerini toplumun temel çelişkilerinin önüne geçirmeye çalışıyor. İktidarı ve muhalefeti ile Türk burjuvazisi, basın kalemşörleri, uydu soluyla tali sorunlar öne alınıyor, rejimin ayıpları, yürüttüğü barbar savaş hazırlıkları gizleniyor. Elbirliği ile topluma şoven dalga egemen kılınmaya çalışılıyor. Eğer sağlam bir gözlem içinde olunmazsa burjuvazinin yarattığı bu politik-sosyal kaos içinde hapsolunabilir. Gerçekte bu durumun bilincinde olmayan ya da ideolojik-politik zaafları nedeniyle bilinçli olarak bu kaosun içinde hareket edenler sonuç olarak sömürgeci-faşist burjuvazinin oyunlarına, kandökücülüğüne, talanına tabi olmaktadırlar.

Sömürgeci-faşist burjuvazinin Kürdistan engeli

Türk burjuvazisinin çıkmazının ve hazırlıklarının temel gerekçesi Kürdistan ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Diğer Kürdistan parçalarındaki istikrarsızlık, diri halk potansiyeli, bu potansiyelin gelişme olanakları kuşkusuz Türk burjuvazisine büyük bir korku konusu olmaktadır. Fakat öncülüğün politik karakteri gözönüne alınınca Türk burjuvazisinin hazırlıklarının asıl gerekçesi Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmaktadır.

Türk burjuvazisi hazırlıklarını yaparken tümüyle bu gerçeklikten hareket etmektedir. **Davos zirvesinde,** Türkiye'nin bir hedefi de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine Yunan halkının artan sempati ve desteğini önlemektir. T. Özal'ın daha önceki Tahran (İran), Şam (Suriye) ve Moskova (SSCB) gezilerinde de bu amaç net ortaya konmuş, fakat Türk burjuvazisi istediği sonuçları alamamıştır. Mısır'la artırılan ilişkiler Pentagon uzmanlarının da açıkladığı gibi, Kürdistan ve Körfez'e yönelik Türkiye-Mısır-Suudi işbirliği çerçevesindedir. İran Dışişleri Bakanının Ankara ziyaretinde de Türk tarafı masaya Kürdistan sorununu getirmiştir. 10-11 Ocak 1988 tarihinde Türk-Fransız dışişleri bakanlarının görüşmeleri de bu amaca yönelik olmuş, görüşmeler öncesi Fransız yönetimi üç yurtseveri sürgün etmiş ve Kürdistanlı yurtsever kitleye yönelik baskı politikasını artırmıştır. Hollanda, Türkiye, ABD ortak muhimmat fabrikası kurma çalışmalarının ilerlemesiyle benzer baskı tutumları Hollanda yönetiminden de gelmiştir. Şubat ayında Devlet Bakanı Mehmet Yazar başkanlığındaki Türk hükümet ve sanayiciler heyetinin Almanya gezisi de bu amaca yönelik olmuştur. Heyet yaptığı toplantılarda ihale güvenceleri vermiş, ama hemen **"Almanya'nın bölücüleri kollamamasını"** da istemiştir (12 Şubat, Tercüman). Benzer geziyi Türk Milli Savunma Bakanı E. Vuralhan da yapmış (Münih uluslararası savunma semineri, 7 Şubat), bu geziler ardından Alman polisi, Kürt yurtseverlerin ev ve işyerlerini basmış, 12 yurtseveri tutuklamıştır. Alman yönetimi Türk ordusuna büyük bir askeri yardım anlaşmasına da varmıştır.

Daha büyük adımları ADB atmış; Pentagon uzmanları bir yandan Kürdistan'daki durumun ciddiyeti konusunda Türk devletini uyarırken, diğer yandan Kürdistan'da muhtemel bir ayaklanmayı bastırma tatbikatları düzenlemekte, bunu izafiden fiiliyata geçirmek için hem Türk ordusunu silahlandırmakta, hem de ordu kademelerinde ve konumlanmasında bu yönlü değişikliklere gidilmektedir.

Diyarbakır, Muş, Antep, Batman, Erzurum, Van askeri havaalanları, radarları, ordu, polis, kontraları ve çete gücüyle Türk ordusunun Kürdistan'daki varlığı yüzbinleri aşmıştır. Çıkarılan yasalarla özellikle köylülük olmak üzere toplumun çeşitli kesimleri hızla ulusal kurtuluş mücadelesine karşı silahlanmaktadır. Bu yoğun tedbirler, ordunun çıkmazını yansıttığı gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ani kitlesel siyasal ve silahlı gelişimine karşı bir önlem olarak öngörüldüğü barizdir.

Türk ordusu zaaf ve hassasiyetini gizleyememektedir. **22 Ocak**'ta TBMM'de Kürt sorununun gündeme getirilmesi, Türk burjuvazisi tarafından "Misak-ı Milli" yeminine dönüştürüldü. Türkiye'de Kürt kelimesini kullananlar halen yargılanabilmektedir (Şubat ayı ortalarında bu suçtan **Aziz Nesin, M. Ali Aybar** ve **2000'e Doğru** dergisinin yazıişleri müdürü **Fatma Yazıcı** yargılandılar, 17 Şubat, Cumhuriyet). Kürdistan şehir ve köylerinde her gün onlarca yurtsever 'bölücülere destek olduğu' savıyla tutuklanmaktadır.

Son cezaevi direnişi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin direniş gücünü, potansiyelini, halk üzerinde etkisini ve Türk halkının gündeminde yansıma gücü ile Türk burjuvazisinin çıkmazını açık olarak ortaya serdi. Türk burjuvazisi alelacele tavizler vererek direnişin yönünü saptırmaya çalıştı.

Açıklamalarımız kaçınılmaz bazı sonuçlara vardırıyor bizleri. Bunlar; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin her zamankinden çok gelişim koşullarına sahip olduğudur. Bu koşullar sadece askeri ve kitlesel alanda değil, etksini bölgesel çapta artırma ve uluslararası alana yansıtması içinde geçerlidir. Böylece Türk sömürgeciliğinin karşısına çok daha geniş ulusal güçleri ve uluslararası dayanışmayı çıkarmak sözkonusudur. Diğer yandan koşullar, Kürdistan ve Türkiye'deki direnişin dayanışmasını zorunlu kılmakta ve Türk burjuvazisi çıkan örneklerde de gözüktüğü gibi bu dayanışmayı önleme gücünde değildir. Türk devleti bariz bir şekilde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gerçeğine bağlı olarak bölgesel çapta saldırganlığa soyunmaktadır. Bir yerde kendini buna zorunlu hissetmektedir. Bu durumda görevlerin çapı büyümektedir. Temelinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olsa dahi; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türkiye halk muhalefeti, bölge yurtsever, anti-emperyalist güçleri ve dünya sosyalist, ilerici güçleri daha fazla dayanışmak göreviyle karşı karşıyadırlar. Önümüzdeki her adımın niteliğini belirlemek kahinlik olacaktır. Ancak çelişkilerin karakteri ve hazırlıklar, TC'nin daha militarist, daha saldırgan, daha baskıcı ve talancı, daha katliamcı bir pratik içinde olacağını göstermektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin örgütlü gelişim ve savaşındaki kararlılığın yanısıra özellikle de Türkiye halk muhalefeti daha ileri ve radikal bir örgütlülük ile mücadele içine girmek zorundadır. Türk sömürgeci faşizminin emperyalizmle bütün saldırı cephesi, ancak güçlü bir halk direnişi ile geriletilebilir ve altedilebilir.

Kürdistanlı yurtseverlere yönelik saldırılar yoğunca protesto ediliyor

PKK GERÇEĞİ EMPERYALİZMİ ÜRKÜTÜYOR

Baştarafı 1. sayfada

tınalar ne dörtbir yandan yönetilen saldırı ve asılsız suçlamalar gözönüne getirilecek olursa, ve yine PKK'yi "terörist" olarak ilan edebilmek ve adeta bir öcü olarak gösterebilmek için çeşitli güçlerin ve emperyalist ülkelerin komplocu çabaları anımsanacak olursa, Komünist Manifesto'nun sözlerini günümüze şu biçimde uyarlamak hiç de abartma olmayacaktır.

Bugün de Avrupa'da bir hayalet kol geziyor —PKK hayaleti. Emperyalist Avrupa'nın bütün devletleri, faşist Türk sömürgeciliğiyle işbirliği içerisine girerek ve gerektiğinde kendi yasalarını bile ayaklar altına alarak yine kutsal ittifaklar kurmaktadırlar. Ve ittifak güçleri, çeşitli sol, sosyalist, komünist geçinen güçlerden tutalım emperyalist ülkelere ve onların polisi ile polis casuslarına kadar alabildiğine geniştir. Bu ittifaklar sonucunda Papa ve Palme gibilerinin kurban edilmesinden bile çekinilmedi; komplolar kompioları izledi ve Avrupa'nın hangi köşesinde kimin başına ne hal geldiyse tüm ittifak güçlerinin parmakları şartlanmışcasına PKK'ye uzandı. Emperyalist ülkelerin polis kayıtlarında PKK "ortodoks komünist parti" ve "en tehlikeli örgüt" olarak anıldı.

Diğer yandan Türkiye'de yalnız iktidar ya da muhalefetteki siyasal partiler değil, birçok güç, hasımlarını PKK yanlısı olmakla suçladı ve suçlamaya devam etmektedir. Hatta bu konuda iş o denli ileri götürüldü ki, TC, kendi ağababası ABD emperyalistlerini bile zaman zaman "PKK ağzı ile konuşmak"la suçladı.

Bu çarpıcı benzerliğin elbette ki bir anlamı olmalıdır. Birbuçuk asır önce kömünizme karşı Papa'yla Çar, Metternich'le Guizot, Fransız Radikalleri ile Alman polisinin casusları nasıl ittifak oluşturdularsa, bugün de PKK'ye karşı benzer bir ittifak sözkonusudur. ABD emperyalizminden Fransız, Alman ve İsviçre gibi Avrupa emperyalist devletlerine, Fransa ve Almanya'nın adından başka sıfatlarıyla bir ilişkisi bulunmayan sosyalist-komünist partilerinden GAL vb. güçlere, ve yine MİT-CIA-SÄPO'dan Fransa, İsviçre ve Alman polisine ve Komkar, Nusret Aslan ya da Hasan Doğan gibi polis casuslarına kadar birçok güç bu ittifakta yerlerini almıştır. Bu güçler aracılığıyla son birkaç yıl içerisinde PKK'ye ve dolayısıyla öncülük ettiği Kürdistan halkının Bağımsızlık ve Özgürlük mücadelesine karşı tezgahlanan uluslararası komplolar bilinmektedir. Yüz yıl öncesinin "kutsal ittifakları" nasıl ki komünizm düşüncesinin insanlığa mal olmasını önleyemediyse, günümüzde de komplocu güçlerin çabaları sonuç vermemekte ve Kürdistan halkının haklı mücadelesi ile bu mücadelenin öncü gücü PKK, her geçen gün dünya ilerici insanlığı nezdinde daha saygın bir konuma ulaşmaktadır. Bu durum karşısında telaş ve tedirginliği daha da artan uluslararası karşı-devrimci güçlerin, yeni yeni komplolar gündeme getirmesi ve hayali suçlamalarla saldırıya geçmesinin de anlaşılmayacak bir yönü yoktur.

İşte Alman devletinin, hangi yönden bakılırsa bakılsın gerçekten hukuk devleti anlayışıyla bağdaşması mümkün olmayan son uygulamaları da bu komplolar zincirinin en yeni halkasını teşkil etmektedir. Alman devletinin halkımıza ve mücadelemize yönelik saldırılarını tam da bu dönemde yoğunlaştırmasının elbette ki nedenleri vardır.

Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz, faşist Türk sömürgeciliğinin 1987 yılı hesaplarını da alt-üst ederek faşist rejimi tam bir çöküşle karşı karşıya bırakmıştır. Halkımız yaşamının her alanında devrimci isyanını alabildiğine yükseltmiş, Kürdistan'ın her alanında gerilla eylemleri yoğunlaşırken faşist zindanlarda insanlık onurunu çiğnetmeyen savaş esirlerinin direnişleri tüm dünyada yankılanmıştır. Diyarbakır, Eskişehir, Aydın, Malatya, Sağmalcılar vb. zindanlarda binlerce savaş esirinin direnişleri, demokrasi masallarıyla dünyayı uyutmaya çalışan 12 Eylül faşist rejiminin maskesini alaşağı ederek önemli oranda teşhir etmiştir. Öte yandan Kürdistan'da PKK-ERNK-ARGK önderliğinde gelişen ve '88'e çok daha görkemli bir tarzda giren devrimci direniş savaşımı, gerçekte TC'den de öte emperyalizmi ürkütecek boyutlara ulaşmıştır. Bunun en açık kanıtı, emperyalizmin saldırgan gücü NATO'nun, Amerika'da yaptığı askeri tatbikatta Kürdistan'da gelişecek bir halk ayaklanmasını bastırma provalarının yapılmak istenmesidir. Yine ABD emperyalizminin Ortadoğu uzmanlarına hazırlattığı raporlarda, önümüzdeki yirmi yılın en önemli iki sorunundan birisinin Kürdistan sorunu olacağı yolundaki görüşler de Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin emperyalizmi nasıl telaşlandırdığının diğer bir göstergesi olmaktadır.

İşte Alman devleti böyle bir süreçte harekete geçti. Yani sömürgeci-faşist Türk devletinin tamamen çaresiz ve güçten düşmüş olduğu, buna karşılık mücadelemizin Newroz'la birlikte çok daha güçlü atılımların eşiğinde bulunduğu bir dönemde, 12 Eylül faşist rejimine can simidi atılmak isteniyor. Ve bu durumda akla gelen yöntem, yine en zavallıca komploculuk yöntemi olur. Bu amaçla, daha '88 yılına girer girmez, Fransa devletinin kendi uygulamalarıyla hazırladığı elverişli ortamda tezgahlanan komploda, bir Alman diplomatının Paris'te vurularak üzerine ERNK imzalı bildirinin bırakıldığı ve faşizmin borazanı Türk burjuva basınının tüm çaba ve yırtınmalarına rağmen bu çirkef oyuna kimselerin inandırılamadığı bilinmektedir. Bunun üzerine PKK ve ERNK adına yapılan çeşitli açıklamalarda, bilinen karşı-devrimci güçlerin çok daha ince ve sinsi yöntemlerle yeni komplolar tezgahlayacakları doğrultusunda, Kürdistanlı yurtseverlerin ve Avrupalı ilerici-demokrat kamuoyunun dikkatleri çekilmişti. Ve bundan çok kısa bir süre sonra Şubat ayı başlarında Alman devletinin son uygulamaları gündeme geldi.

Kuşkusuz bu insanlık dışı uygulamaların evveliyatı da vardı. Alman polisi daha bir yıl öncesinden —özellikle güney eyaletlerinde— kendi ajanı durumundaki TKSP, Peşeng vb. güçlerin verdikleri bilgilere dayanarak Bağımsızlık Mücadelesini destekleyen Kürdistanlı emekçiler üzerinde bu tip uygulamaları başlatmıştı. Yaz döneminde polisin bu tür saldırıları daha da arttı. Sözde PKK'nin "teröristliğini" kanıtlayacak olan Alman polisi, Hitleri'in SS birliklerini aratmayacak yöntemlerle, geceyarıları elde otomatik silahlarla evlerin kapılarını kırarak Kürdistanlı insanları evlerinde ve yataklarında insanlık dışı uygulamalara tabi tuttu. Birçok kişiyi hiçbir geçerli nedeni olmadığı halde tutukladı. İşin ilginç yanı, bütün bu uygulamaların gerekçesi olarak da, PKK tarafından insanların özgürlüklerinin kısıtlanması, gösterilmekteydi. Elbette ki böylesi hayali bir iddiaya kanıt aramak nafile bir çabaydı ve nitekim sonuç da öyle oldu.

Fakat Türk faşist rejiminin çok kritik bir evreden geçtiği ve Kürdistan Sorununun her alanda en çok tartışıldığı bir dönemde, Alman devletinin Kürdistan halkına ve Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesine yönelik saldırıları yeniden yoğunlaştı. Almanya'nın birçok kentinde oturan onlarca Kürt yurtseverinin evi yine kapıları parçlanmak suretiyle basıldı, çeşitli yasal demokratik kuruluşlar da aynı uygulamalara tabi tutularak adeta yağmalandı. İnsanlar gündüz ortası sokakta yürürken, ortaçağ kalıntısı eşkiyalık yöntemleriyle eli silahlı polislerin saldırısına uğradılar. Faşist Türk devletinin emirlerini yerine getiren bu tür uygulamalar sonucunda onlarca Kürt yurtseveri sorgusuz-sualsiz tutuklanarak hücrelere atıldı. Bunlardan 12'si halen tutuklu bulunmaktadır.

İddia yine aynı iddiadır, sözümona PKK'nin "teröristliği" kanıtlanacak, "Köln'deki halk mahkemesi" açığa çıkarılacaktır. Federal Savcılık tarafından 11 Kürt yürtseverinin tutuklanma gerekçesi olarak yapılan açıklama gerçekten hukuk adına yüzkızartıcı bir utanç belgesi niteliğindedir. Öyle anlaşılıyor ki, Federal Savcı Kurt Rebbmann'ın hayal gücü, O. Palme olayının soruşturmasını yapan ve olayı ısrarla PKK'ye mal etmek isteyen polis şefi Hans Holmer'in hayal gücünden bile çok daha geniştir. Fakat bay savcı unutmamalıdır ki, bir yıla yakın sürede 30 bin sayfalık hayal ürünü iddialar ortaya çıkaran H. Holmer, bizzat İsveç basını tarafından "rüya görmekle" itham edildi ve alaya alındı. Ve sonuçta Holmer istifa etmek zorunda kaldı.

Federal Savcı, Alman polisinin casusu durumuna getirilmiş Nusret Aslan ve Hasan Doğan adındaki iki zavallı düşkünün iddialarına dayanarak kendince ve hayal gücünü işleterek "halk mahkemesi" senaryoları kurmaktadır. Savcı, hayali senaryosuna göre, halk mahkemesinin oturumlarını açıp-kapatıyor, sorgulamalar yaptırıyor, duruşmaları sürdürerek ölüm cezasıyla sonuçlandırıyor. Doğrusu bu kadar yetenekli (!) bir hukukçuya ender rastlanır, eğer Hitler zamanında yaşasaydı kim bilir daha ne hukuki mucizeler yaratacaktı. Kuşkusuz eğer bu tür polis casuslarının iddiaları hukuka ve mahkemelere gerekçe teşkil edebilseydi, faşist Türk devleti PKK'yi karalamak ve "terörist" ilan etmek için bunlardan binlercesini ortaya çıkarmakta hiç de güçlük çekmeyecekti. Faşizmin bir el işaretiyle bile başta TKSP, Devrimci İşçi vb. güruhların şefleri olmak üzere binlerce uşak PKK ve Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi aleyhine açıklama yapmak, yalan iddialarla karalamak için her zaman hazırdır. Ne var ki, insanlık tarihi boyunca uğruna büyük mücadeleler verilerek bugünkü düzeye getirilen hukukun, polis casuslarının iddialarından hareketle bir halkın en kutsal hakkı olan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin yargılanmasına araç edilmesine, insanlık değerlerine en küçük bir saygısı olanların razı olamayacakları çok açıktır.

Son baskınlarda tutuklanan yurtseverlerin her birini "PKK'nin üst yönetiminden" kişiler olarak nitelendiren savcı Kurt Rebbman, —ki bu kanıya nasıl vardığı da meçhul—, bir hukukçuya hiç de yaraşmayacak tarzda tamamen gerçek dışı iddialar da öne sürebilmektedir. Örneğin 1987 yazında yapılan aramalarda "ölüm kararları" ele geçirildiğini söylemektedir. Anlaşılan bay savcı yine ya hayal gücünü konuşturmaktadır, ya da yurtseverlerin evlerinden ve derneklerden toplanan yazıların arasına bu tür belgeleri kendi eliyle hazırlatıp koymuştur. Açık ki, her iki durumda da yine hukuk yara almıştır.

Hiçbir suçları olmadığı halde, sadece ve sadece Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sempati duydukları ya da bu mücadeleyi çeşitli biçimlerde destekledikleri için tutuklanan Kürt yurtseverleri, "adam öldürmek", "öldürmeye teşebbüs etmek", "tehlikeli şekilde yaralamak" vb. ithamlar altında bulundurulmaktadırlar. Yine Federal Savcının hayali iddialarına göre, "PKK tarafından kurulan halk mahkemeleri harıl harıl çalışmakta, durmadan ölüm kararları alıp uygulamaktadır." Ve yine devrim düşmanı emperyalistlere bakılacak olursa "PKK çok tehlikeli bir terör örgütüdür." O halde faşist Türk devletiyle her türlü işbirlikleri içerisine girerek, Kürt halkının Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesine ve bu mücadelenin öncü gücü PKK'ye, kendi yasalarını bile çiğneyerek bunca saldırı yönelten güçlere sormak gerekir; "PKK'nin üssü" diye tanımladığınız bunca dernek, yayınevi vb. yasal kuruluş ile yüzlerce Kürdistanlı yurtsever işçinin evlerine, gece yarıları, kapıları parçalayarak insanlık dışı baskınlar düzenlediniz; bu baskınlar sırasında elektrik düğmelerine varana kadar evleri didik ederek ve birçok eşyayı kırıp-dökerek aradınız, ne kadar silah, cephane, patlayıcı yakaladınız? Çuval çuval toplayıp götürdüğünüz ve ta Ankara'ya kadar ulaştırdığınız yazılardan başka ne bulabildiniz? Açık ki, asılsız iddialara kanıt bulmak hiçbir zaman mümkün değildir. Böyle kanıtlar için 1986'da Hamburg'da yaptığınız gibi ancak komplolar düzenleyebilirsiniz. Ve eğer ortada bir "terör izi" aranacaksa, emperyalist polisin Paris ve İsviçre'de kadın ve çocuk demeden kitleleri coplaması gibi olaylara; ve Almanya'da derneklere ve evlere baskın düzenleyen polisin izine, kırıp döktüklerine bakmak yeterlidir.

Artık bütün dünya biliyor ki, PKK'ye yöneltilen suçlamalar, PKK'nin gelişmesinden emperyalizmin ürkmesi ve tedirginliğe kapılması "terör" vb. safsatalardan değil, bizzat PKK'nin düşüncesinden kaynaklanmaktadır. İhtilalci Marksizm-Leninizmin çağımızdaki güçlü bir temsilcisi ve kararlı bir savunucusu olduğu içindir ki, PKK tüm dünya gericiliği tarafından "tehlikeli" görülmektedir. Ve Avrupa'da bir PKK hayaletinin dolaşması da salt bu özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Tıpkı birbuçuk asır önce komünizm hayaletinin dolaşması gibi...

Bunun daha açık kanıtları yine son günlerde Almanya'da yaşanan olaylar ve bu olaylar karşısında Alman devletinin sergilediği tutumda görüldü. Alman devletinin PKK ve ERNK sempatizanı Kürdistanlılara yönelik uygulamaları gerçekten hukuk devletiyle hiçbir ilişkisi olmayan ve tamamen polis devletinin yaptırımları olan uygulamalardır. Buna sadece bir iki örnek vermek bile durumun anlaşılması için yeterlidir.

Alman devletinin son haksız ve insanlık dışı uygulamalarına karşı çıkan ve bu uygulamaları yasalar çerçevesinde protesto etmek isteyen Kürdistanlı kitleler birçok alanda işgal, gösteri, miting, açlık grevleri vb. eylemler geliştirdiler. Bir grup yurtsever de Bonn'da 20 Şubat tarihinde açlık grevine başladı. Ancak açlık grevcilerine çadır kurma izni verilmedi, amaç böylelikle eylemi sabote etmekti. Fakat yurtseverler, olumsuz hava koşullarına rağmen eylemlerini açık havada sürdürdüler ve bir yandan da yasal bir hak olan çadır kurma hakları için mahkemeye başvuruldu. Hakim izin verileceğini belirtti, ancak ertesi gün gidildiğinde *"Sizin dosyanızı inceledik, siz bizim yasalarımızla bizi teşhir etmek istiyorsunuz, onun için çadır izni verilmeyecektir"* cevabı verildi. Hakim kararının polis tarafından hükümsüz kılındığı apaçık ortadadır, ve bütün dünya da biliyor ki, bu uygulama hukuk devletinin değil polis devletinin bir uygulaması olabilir ancak.

Diğer bir örnek de yine Alman devletinin düşünce planında bile olsa Kürdistan konusunda sömürgeci-faşist Türk devletinin bile nasıl gerisine düştüğünü göstermesi açısından ilginçtir. 26 Şubat 1988 tarihinde bir ilerici Alman örgütünün —BWK— Münih alanında düzenlediği **"Kürdistan"** konulu bir toplantı polis tarafından engelleniyor. Gerekçe çok ilginç; toplantı öncesi toplantının yapılacağı yere gelen Alman polisi, *"Burada tehlikeli şeyler konuşacaksınız"* diyor ve bunun için bu toplantıya izin vermeyeceklerini söylüyor.

Bu olay, PKK öncülüğünde direnen Kürdistan halkının kutsal mücadelesi karşısında TC'nin kemalist-inkarcı politikasının parçalandığı, TC'nin meclisinde bile Kürdistan sorununun tartışıldığı bir dönemde yaşanıyor. Evet emperyalizmin Bağımsız Kürdistan düşüncesinden ne kadar ürktüğünü, buna TC'den bile daha tahammülsüz olduğunu ve PKK'yi tehlike olarak görmesinin asıl kaynağının da —terörizm vb. değil— böylesi bir düşünceden ötürü olduğunu bu olay açıkça göstermektedir.

Kaldı ki bu, salt Almanya'ya özgü bir olay da değil. Diğer Avrupa emperyalist ülkeleri de bağımsızlık düşüncesinden yana olan Kürdistanlı kitlelere yönelik uygulamalarında kendi yasalarını rahatlıkla çiğneyebiliyorlar. Demokrasinin havarisi geçinen Fransa, İsviçre gibi ülkelerde bile kanunsuz bir biçimde kitle eylemleri engellenmekte, Kürdistan'ın bağımsızlığından yana olan ve PKK önderliğindeki Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini destekleyen Kürdistanlıların yürüyüş, gösteri, toplantı vb. hakları hiçbir gerekçe olmaksızın gaspedilebilmektedir.

Evet, PKK'nin emperyalizm için neden "büyük bir tehlike" olduğu, PKK düşüncesinden ve bu düşüncenin gelişiminden Avrupa emperyalistlerinin neden tedirginliğe kapıldığı ve Avrupa'da bugün neden PKK hayaletinin kol gezdiği gün geçtikçe daha iyi anlaşılabiliyor.

Şu gerçeklik bugün çok daha iyi görülmektedir ki; her türden ve her soydan işbirlikçi uşakların desteğinde Türkiye ve Kürdistan halk-

Devamı 23. sayfada

BAZI UYGULAMA SORUNLARI ÜZERİNE

PKK 10. YILI

PRATİGİMİZİ III. KONGRE GERÇEĞİ TEMELİNDE DÜZELTELİM

Ben bu yazımda bazı pratik olayları ele alarak, çeşitli noktalara değineceğim. Yani vereceğim örneklerle, düşmanın mücadelemize yöneliminde başvurduğu yöntemleri boşa çıkaracak devrimci taktiklerin nasıl olması gerektiği üzerinde durmak istiyorum.

22 Şubat 1987'nin soğuk bir kış günüydü. Devrimci kurtuluş birliklerimiz, yaptıkları bir planlamayla Uludere'nin Nêrwe (Taşdelen) köyünü basarak, o köyde bulunan çeteleri cezalandırmayı hedeflemekteydiler. Daha önce devrimci güçlerce tüm sözlü ve yazılı uyarılara rağmen bu çete güruhu işlediği suçtan vazgeçmemişti. Hatırlanacağı gibi, işlediği tüm suçların bedeli olarak cezalandırılan Xeloyê Haci adındaki çetebaşının vurulmasından sonra bunlar da teslim olmuşlardı. Ancak ortamı boş bulunca yeniden aynı suçları işlemeye devam etmişlerdir. 1984 yılında toplu olarak sömürgecilere karşı gösteri yapan aynı köy halkının tüm talepleri ve çetelere, vazgeçmeleri konusunda yapılan uyarılara rağmen, halk üzerinde baskı, şantaj, soygunculuklarını sürdüren bu güruh, aynı tarzdaki baskılarını başka köyler üzerinde de yoğunlaştırmıştır. Yöre halkının ulusal ihanete karşı öfke ve kinleri de buna katılınca, bu çete güruhu alabildiğine teşhir olmuştur. Ayrıca düşman Güney Kürdistan'a sınır olan ve bir merkez rolünü oynayan bu köyü çete faaliyetleri açısından bir basamak olarak kullanmakta, böylece çok yönlü amaçlar gütmektedir. Tüm bunları iyi hesaplayan devrimci kurtuluş güçlerimiz, en zor koşullarda bunlara yönelir ve eylem başarı ile gerçekleştirilir.

Yapılan plan doğrultusunda birliğimiz gündüz köye girer. Direkt okula giden birliğimiz, eylemde çocuk ve kadınların zarar görmemeleri için çeteleri okula çağırır. Okula sadece muhtar gelir. Diğerleri, beklenmeyen bir olay yüzünden Uludere'den "içerden, ne olursa olsun çıkmama" emrini almışlardır. Çeteler, evlerinden gelmezler. Bunun üzerine birliğimiz evlerini basmak zorunda kalır. Aynı eylemde sömürgecilerin, Uludere alanında —yaygın olarak— alçakça olduğu kadar tiksindirici bir yöntem olarak kullandığı bir fuhuş merkezi de hedeflenir. Sömürgeciler, toplumun namus duygularından, zayıf olan bu halkasından yararlanarak ajan ağını oluşturmayı hedeflemiştir. Halide Akkut ismindeki kadın, fuhuşu geliştirme yoluyla ajan ağını oluşturmayla görevlendirilmiştir. O, bunu yüklü bir para karşılığında yapmaktadır. Bunun hedeflenmesi, eyleme güçlü bir siyasal sonuç verirdi. Burada hedeflenen çeteler ve bu rezil kadın, şahıslarında, sömürgeciliğin can damarlarının rolünü görmektedirler.

Belli bir hazırlık, planlama, örgütlenme ve uygun taktik biçimle köye girilerek çetelere çağrı yapılmış, silahlarını bırakmaları istenmiş; bunlar, silahlarını bırakmayınca evlerine yönelinmiştir. Aslında iyice bakıldığında gerçekleştirilen eylem kapsam bakımından geniş değildir. Eylemin yönüne bakılınca, eylem taktik ustalığı içerse de yine geniş kapsamlı değildir. Peki buna rağmen TC'yi alelacele Konseyi toplantı yapmaya itmesinin ve hemen akabinde 30 savaş uçağını Güney Kürdistan semalarında uçurarak yüzlerce bomba yağdırmasının nedeni nedir? Askeri açıdan düşünüldüğünde, devletlerarası savaşlarda bile bu kadar uçağın birlikte saldırıya geçmesi ender görünen olaylardandır. ABD, Libya'yı bombaladığında bile bu kadar uçağı kaldırmazken, faşist Türk cuntası geliştirilen bir eylemden sonra neden böyle çılgınca davrandı? Açık ki tüm bu sorular altında yatan gerçeklerin bir tek nedeni vardır; o da TC'nin, bunların şahsında tükenişini, yüzyıllık egemenliğinin bitişini görmesidir.

Şimdi bunu biraz daha açalım. Bilindiği gibi, bazen küçük bir eylem zaferi garantileyebilir. Büyük bir askeri başarı gibi görünen bir çarpışma yenilgi getirebilir. Atılan ufak bir adım daha sonraki güçlü adımların sağlam zeminini teşkil eder ve oradan hareketle bir amaç gerçekleştirilebilir. İşte Nêrwe eyleminin niteliği budur. Bu açıdan diyoruz ki, TC'yi bu denli çılgınlığa iten eylemin bu niteliğidir.

Faşist Türk cuntası şunu çok iyi bilmektedir ki, geçmişten günümüze kadar egemenliğini kurmuş ve bunu pekiştirerek geliştirmişse, bunda ulusal hainlerin belirgin rolü olmuştur. Bugün de tarihi tecrübelerine dayanarak ulusal kurtuluş mücadelemize karşı diktiği en etkin taktiklerden birisi bu çetecilik olayıdır. Onlar, ulusal kurtuluş mücadelemizi, bu çember içinde boğmak istemektedirler. Eğer bu taktikleri, ulusal kurtuluş birliklerimiz tarafından etkisizleştirilmeseydi, mücadelemiz Doğu ve Güney Kürdistan'da görüldüğü gibi boğulmayla karşı karşıya olacaktı. Bunlardaki gibi bir bitiş olayı olmazsa da yenilgileri geçici tadmak kaçınılmaz olacaktı. İşte bu açıdan faşist Türk sömürgeciliğinin taktiği tam canevinden darbeyi yedi. Onların iğrenç yaşamları uğruna seçtikleri ihanet yolu, onlara bir mezar haline getirildi. Çetecilik olayı, bunlara vurulan darbelerle hızla dağılmaya başladı. Böyle bir yaşam uğruna şeref ve haysiyetlerini bile satan birçok çete, silahlarını hızla bıraktı ve savaşamayacağını belirtti. En azılıları bile evlerinde rahat yatamaz duruma düştüler. Seçtikleri yaşam tam bir zehir zembereğe dönüştü.

Bu eylem ve ardısıra gelişen eylemler, TC'nin bu taktiğini etkisizleştirmenin en etkili yolunu pratikte bir somutluk haline getirdi. Burada Türk faşist cuntası alelacele harekete geçerek G. Kürdistan'ı bombalamaya girişti ve ardından yine alelacele bombaladığı "kamplarda 200 PKK militanı öldürüldü" açıklamasını yaptı. Bu da tam bir trajik komediyi andırdı.

Nêrwe eyleminden sonra, o zamanki gelişmeler iyi izlendiyse, bir gazetecinin Özal'a yönelttiği, *"Peki bu durumda köy koruculuğu sistemini kaldırmak gerekmez mi?"* tarzındaki soruya Özal'ın verdiği cevap, *"Hayır, sadece onu daha değişik biçimlerde örgütlendirip güçlendirmek gerekiyor"* şeklinde oluyordu.

Daha sonraki gelişmelerde bu açığa çıktı. Çeteciliğin dağılması karşısında, bu sefer onu gizli temellerde örgütlemeye başladılar. Bu örgütlenme biçimi gerçek zemine oturtulmuş oldu. Bu gizli çeteler, komutan ve yardımcılarıyla tam bir askeri birim halinde çalışmakta, kendi aralarında üst düzeyde MİT elemanlarının da katıldıkları toplantılar yapmaktadırlar. Bunlar toplum içerisinde genellikle ayrıcalıklı yeri olanlardır; yoksul, işsiz, güçsüz, lümpen, serseri, sınır ticaretiyle uğraşan —ki, genellikle ticaret bunların elinde yoğunlaştırılmıştır, ticaretle uğraşıp da buna bulaşmayan hemen hemen hiç kimse yoktur—, muhtar ve azalardan oluşturularak işlerlik kazandırılmaktadır. Yine bunlarla bağ içinde ve bunların da her türlü aşağılık duygularını körükleyen fuhuşu yaygınlaştıran ajanlaştırılmış kadınlar vardır. Bunlar Nêrwe'de Halide Akkut, Hatice ismindeki kadınlar örneğinde görüldüğü gibi, insanlarımızın zayıf noktalarını yakalayarak ajanlaştırma, fuhuşu yaygın olarak geliştirme, aldıkları istihbarat bilgilerini hemen iletmekle görevlidirler. (Hatice ismindeki ajanın yaralanmasından sonra, pişman olup TC'ye lanet okuyarak yaptığı açıklamalar, bu konuda resmi birer belge niteliğindedir.)

Bu çetelerin önüne konulan görevler oldukça kapsamlıdır. Komploculuktan ihbara, adam sızdırmaktan örgütle ilişki kurup işletmemeye kadar geniş kapsamlı görevleri vardır. Son Uludere alanında yakalanarak sorgulanan üç gizli çetenin verdiği bilgiler, bu konuda düşmanın nasıl bir faaliyet içerisinde olduğunu iyice anlamaya yeterlidir. Bizzat düşman tarafından örgütlenerek, bu alandaki birimimizle ilişki içine sokulan bu çete grubu, amaçlarına ulaşamamış, birliklerimizce yakalanarak cezalandırılmışlardır. Bunların üzerinde ele geçirilen iki adet portatif kalaşnikof, bir tabanca, bir dürbün, 30 mermi, 10 şarjör kamulaştırılmıştır.

Bunların önüne konulan görevler şöyledir: **Bir,** örgütle ilişkiye geçerek ilişkileri kendilerinde tıkatmak. **İki,** görevlerin en önemlilerini tıkayarak bazı önemsiz görevleri de yaparak hem güven yaratmak, hem de doğacak kuşkuyu önlemek. **Üç,** birimin hareket tarzı, üslenmesi, bileşimi, teknik donanımı, birimdeki insanların düzeyi ve durumlarını düşmana sürekli iletmek. **Dört,** öncelikle halk arasında tanınan, görevli olarak bilinen bazı arkadaşların kellelerini düşmana götürmek. **Beş,** grupları pusuya düşürmek, TC ile birlikte imha etmek. **Altı,** güven yaratmak amacıyla çetelere yönelik eylem önererek, göstermelik çatışma yaratmak. Burada grubun katılımını da sağlayarak en elverişsiz bir yerde çatışmaya itip kapana kıstırmak, içerden de yönelerek grubu imha etmek. **Yedi,** en son olarak, askere gelme adı altında ajan sızdırmak. Başarasız bir eylemle deşifre oldukları intibaı yaratarak grupça saflara sızma gibi kapsamlı görevleri vardır.

Bunlar içerisinde bazıları direkt Cizre MİT merkezine bağlı çalışırken, bazıları da Diyarbakır'a bağlanmışlardır. Önlerine konulan böyle kapsamlı görevlere bakılarak, faşist kolluk kuvvetlerinin bunlara neden bu denli bel bağladıklarını görebiliriz. Uludere'de böyle bir çete grubunun elebaşılarının yakalandıkları ana kadar yürüttükleri faaliyetlerde, ne kadar pervasızca davrandıklarını görmek mümkündür.

Bu görevleri gerçekleştirmek amacıyla, geri cephe faaliyetlerini örgütlemekle görevli olan bir birimimizle ilişki kurarlar. Birbirlerine tanıştırırlar. Tam iki ay birimi kendileriyle uğraştırırlar. Grubun zayıflıklarını, çizgi dışı yaşamlarını da farkederek, iyice pervasız davranırlar. Düşman da geri cephe çalışmalarını, hazırlıklarını öğrenerek bir tek bunların bulunduğu kapıyı açık tutar. Diğer yerleri ablukaya alır. Böylece, grubu tek bu kapıya bağlar ve oyaladıkça oyalar. Daha önce birbirlerine hiç güvenmeyen bu ajanlar birbirilerine en çok güvenenler olarak ortaya çıkarlar. Abuk-sabuk sorular sorarlar. Sürekli gözetlemelerle her an düşmana bilgi iletirler. Bin türlü açık verirler ama, birimimiz devrimci önlemleri geliştirmeyi erteler; düşmandaki hareketlenmeyi hesaplamayarak kendisine göre hesap yapar.

Bu çete grubu çeşitli defalar pusu kurar ama başarılı olamaz. Ardından aldıkları emir gereği, eylem önerirler. Gözetlemeyle alana gelen bir takım düzeyindeki birimimizi pusuya düşürürler. Geriye kalan az sayıdan oluşan birimimizi de köy toplantısı bahanesiyle köye çağırarak pusuya düşürüp imhayı hedeflemektedirler.

Takım düzeyindeki birliğimiz, gidip beklenmeyen yerde düşman pususuna düştü. Pusuyu son anda farkederek serinkanlılığı elden bırakmadan hızla ve ateş üstünlüğüyle insiyatifi ele geçirerek, pusuda bulunan düşman birliğine ani darbeyi vurup hızla geri çekilmeyi başardı. Eylemde iki asker öldürülürken, içlerinde birlik komutanlarının da bulunduğu 8 kişi ağır yaralandı. Düşmanı uykuda yakalayan birliğimiz, ani ve şaşırtıcı darbeyi vurduktan sonra, tek bir savaşçısının burnu bile kanamadan geri çekildi. Böylece avlamaya gelen düşman avlandı. Tabii bu haber TC basını ve radyosunca çarpıtılarak aktarıldı. Olay "devriye gezen bir sınır birliğimiz, bölücü eşkiyalarca pusuya düşürüldü" diye yansıtıldı. Buradaki hezimetlerini, başarısızlıklarını böylece gizlemek istediler.

Eylemden dönen birliğimiz, yaptığı değerlendirme ile 16.7.1987'de bu hain grubunu tutuklama kararı aldı. Böylelikle düşmanın tüm planları altüst oldu. Çünkü plana göre, orada kalan birimimiz, akşam üstü zomlara götürülecek, imha edilecektir. İçlerinden, çetecilikten 70 bin, istihbarattan 66 bin TL aldığını belirten Mehmet Tung adındaki alçak, bu konuda şunları belirtti: *"Ben, Mustafa ve Ömer, akşamdan hazırlandık. Son olarak randevu noktasında anlaşacaktık. Silahları Mustafa* (onların komutanıdır)*'dan aldık. Planımız şu şekilde idi: Bızınokê çeşmesi üzerinde 5 kişi pusu kuracaktık* (bunlar diğer çete elemanlarıdır). *Ben ve Ömer, grubun önünde, Mustafa ise arkada yürüyecekti."* Böylece kurdukları pusuya, sayıları az olan birimi düşürerek ve kendi ifadeleri ile her devrimci başına 10 milyon TL para alacaklardı. Ancak yine kendilerinin tutuklanmasıyla, plan yarıda kalacak, aleyhlerine dönecekti.

Diğer bir planlarını da şöyle açıkladılar: *"Diğer bir planımız da görünürde Nêrwe çetelerine yönelik eylem idi. Bu eyleme, eğer PKK'liler katılsaydı, askerlere önceden haber verecektik. Böylece çıkacak çatışmada eylemcileri imha edebilirdik. Eyleme PKK'liler katılmazsa, başarısız bir eylemle Partiye güven verecektik. Böylece Parti içine kolayca sızabilirdik. Vuracağımız her devrimcinin başına 10 milyon lira alacaktık."* Tabii ki tüm bu alçakça emelleri onların ve faşist kolluk kuvvetlerinin kursağında kaldı. Bunların yakalanarak, birinin aynı köyde yapılan bir köy toplantısında cezalandırılması, her şeyi tersine çevirmeye yetti. Böylece düşmanın yaygın olarak örgütlemeye çalıştığı gizli çetecilik, daha yerleşmeden ilk büyük darbeyi beyninden aldı. Eylem, kitlelerde derin bir coşku yaratmakla kalmadı, o güne kadar dayatılan görevlere karşı lakayt davranan, erteleyenleri de uyardı. Görevlerini yerine getirmeyenler, alelacele görevlerini gerçekleştirmeye koştu. Çünkü bunların bir suçu da görevleri erteleyerek, tıkayarak birimi işletmemekti. Gizli çetecilik içerisinde yer alanlar telaş ve panik içinde böyle bir işte olmadıklarını hemen ilan ettiler.

Burada, şu gerçeğe parmak basmak gerekiyor ki, bu tarzda örgütlenen çetecilik, çeteciliğin en tehlikeli biçimidir. Ama bunların belli bir noktaya kadar planlarını hayata geçirmeleri, onların çok uyanık, güçlü örgütlenmeye sahip olduklarından kaynaklanmamış, tamamen birimimizin ihmalkarlığı, önlem geliştirmeyişi, niyetlerini somut gerçeklik yerine koymaları gibi hatalı tutumları, onları son ana kadar cüretlice hareket etmeye götürmüş, bunda epeyce başarılı olmuşlardır. Oysa bu tarzda örgütlenen çetecilik, her gün bin türlü açık vermek zorundadır. Aşağı yukarı biraz eğitimden geçmiş köylü, lümpen, serseri ögelerdir. Onların günlük yaşamlarından tutalım örgüte yaklaşımlarına, sorunlarından, ruh hallerinden bile neyin peşinde olduklarını çıkarmak mümkündür. Bunları çeşitli yöntemlerle etkisizleştirmek pekala olanaklıdır. Ne yersizce herkesten kuşkulanmak, ne kendimizi iş yapamaz duruma düşürmek (zaten düşmanın amaçlarından biri de budur), ne de safça davranıp örgütsel tedbirleri elden bırakmak doğru olabilir. Bir tek ilişkiye, bir tek kanala bağlanmak, hareket tarzında disiplinsiz ve açık; kitle ilişkilerinde devrimci ciddiyeti, resmiyeti bir yana bırakarak olmadık tavırlara girmek, randevu sisteminde iki köylünün buluşmasını bile geride bırakırcasına işletmemek; iki ay bir gizli çete grubunun ağına takılarak kalmak, kollektif karar ve iradeye rağmen bireyciliği uygulamak, devrimci uygulama ve çalışmadan uzak hal ve hareketlerde bulunmak, her türlü düşman sızmasına açık kapı bırakmak olur. İşte kim olursa olsun, koca bir örgütü kendisiyle birlikte imhaya götürmek isteyenler, kişisel iradelerini, uygulamalarını ve her türlü gerçeklikten uzak subjektif yaklaşımlarını, her şeyin önüne geçirenler —özünde bunlar yaptıklarıyla—, yaratılan değerleri bir anda yıktıklarını görebiliyorlar. Bu açıdan, bu türden yaklaşımlar, tavır ve davranışlar, örgüt ve örgütlenme açısından en tehlikeli konumu arzetmektedirler. Koca bir örgütü yıkıma götürdükten sonra, kellelerin uçurulması bile fazla anlam ifade etmez. O halde daha başlangıçta bu türden hatalı tutumlardan kaçınmak ve düşmanın bu ve benzeri yığınla uygulamalarına karşı taktikler geliştirmek, devrimci faaliyetlerin başarısı için vazgeçilmezdir.

Yapılan bu eylemlere denk gelen bir süreçte, iç hattan hareketle peşpeşe gerçekleştirilen yoğun eylemlilik, Uludere alanında düşmanı tel örgüler, hendekler, mevzilerle çevrili olan karakollara sığınmak zorunda bırakmış, düşman ne yapacağının telaşıyla savunmaya geçmiştir. Başlayan köy toplantıları, çetelerin silahsızlandırılması, Uludere merkez baskını ve son

➡

olarak Kror köyünden 17 peşmergenin çıkarılmasıyla süren yoğun ve sert eylemlilik —hemen hemen her gün eylemlilikle geçmiş— bir kez daha ortaya çıkarmıştır ki, iyi bir planlama, uygulama, güçlü bir yönetimle bir silahlı birlik rahatlıkla düşmanı savunmaya iterek gittiği her yerde kalıcı ürün yaratabilir ve her günü bir eylemle kapatabilir. Gecikmeli de olsa, 1987 yılını böyle bir atılımla kazanmayı hedefleyen **ulusal kahraman Erdal (Mustafa YÖNDEM)** yoldaşı, işte böyle bir atılım içerisinde çıkan 8 saatlik gündüz çatışmasında **Zeki** yoldaşla birlikte kaybetmemiz, sadece geride kalanları daha güçlü bir atağa kalkmaya ve kesin Parti taktiğini uygulamaya davet eder. O, güçlü komutan özellikleri, davaya olan sonsuz bağlılığı, Parti taktiğini sağa yatırmaya çalışan her türlü anlayışa karşı, sarsılmaz bir azimle mücadeleyi, hayatının son anına kadar temsil etmesini bilmiştir. O'nun anısını ve yaşamını, komuta yeteneklerini burada izah edebilmek olanaksızdır. O, mücadele yaşamında **Agit (Mahsum KORKMAZ)** yoldaşın yanıbaşında yer almış, **Bedranlara (Mehmet SEVGAT)** kadar uzanan komuta kadememizin en seçkin militanı olmasını her zaman bilmiştir.

Demek ki, planlama ve uygulamada başarı, saldırı ruhundaki kararlılık, her zaman yetkin sonuçlar doğurur. Uygulamada yanlışlık, saldırı ruhundan yoksunluk, bir dizi darbeleri ve yenilgileri beraberinde getirir.

Görevlerin doğru bir planlaması, doğru bir uygulamaya kavuşturulmazsa, en doğru planlar bile, kağıt üzerinde kalmaktan, birer söz olmaktan öteye gitmez. Ya da en doğru planlamalar, saptanan taktikler, pratiğe yanlış uygulanırsa, ortaya aleyhte gelişmeleri her zaman çıkarır. İşte düşmanın bir türlü başaramadığı ortamların, bizzat devrimciler tarafından yaratılması olayı da budur. Düşmanın en azgın ve en sinsi uygulamalarını başarılı taktiklerle boşa çıkarmak her zaman mümkündür. Bu, en basit tekniğin yerinde kullanılmasıyla, güçlü bir gözlem, sezgi, planlamayla mümkündür. Savaşı düşünelim; çatışma esnasında bazen bir mermi, karşıdaki düşman personelini ortadan kaldırabilir. Bir roket, bir bomba, bir mevziyi etkisizleştirebilir. Akılsızca, ya da aşırı gözükara bir hareket, yapanın imhasına yol açabilir; salt bu hareketi yapanın imhası da değil, bir çatışma hattında bir gedik yaratarak grubu savunmasız da bırakabilir. Yine yola döşenen bir mayın, bir düşman konvoyunun hareket tarzı üzerinde etkili bir rol oynayabilir. Salt bazılarının imhasına değil, sürekli bir bombanın patlayacağı tedirginliğini ve korkusunu ortama yayar. Yine, keza bir düşman ajanının evine yerleştirilen bir bomba birçoğunun imhasına yol açabilir. Eğer atik davranılırsa birkaç mermi de insiyatif üstünlüğünü ele geçirebilir. Tersi durumda binlerce mermi bunu yaratamaz. Bir düşman birliğinden önce ele geçirilen stratejik bir tepe, ya da bir vadi ağzı insiyatif üstünlüğünü lehimize dönüştürebilir.

Tüm bunlar, savaş sanatının bazı yönleri olarak gündeme gelir. Bunları bin türlü ele almak, sayısız derecede zenginleştirmek mümkündür. Aynı şey, planlamalar için de geçerlidir. Bir hedef hakkında ayrıntılı bilgilenmeye dayanan bir planlama ve bunun saldırı ruhuyla birleştirilmesi kesinlikle başarı sağlar (istisnalar hariç). Doğru bir planlamada, eğer planı uygulayacak olanların bir bölümü, bunu iyice kavramamışlarsa, planın onlara dayandırılan bölümü başarılamaz. Planın uygulayıcıları, saldırı ruhundan yoksun, kararsız, ikircikli davranırlarsa, istenilen başarı asla sağlanamaz. Ya da planlamada, gözden kaçırılan bir tek mevzi bile, beklenmedik kayıplara yol açabilir. Seri atışın yapılması gereken yerde tek tek atış, ya da tek tek atışın gerektiği yerde seri atış; birkaç bombanın kullanılması gerektiği yerde bir bomba ile yetinme, veya bir bomba ile yetinmenin gerektiği yerde birden fazla kullanmak, —bütün bunlar— bir çatışmada rol oynayan etkenlerdir. Bütün bunlara daha fazla değinmeden bazı örneklere değinmek, bunların pratikte nasıl ortaya çıktığını görmek yararlı olacaktır. Burada hemen şuna da değinelim ki, bizde zengin bir savaş ve deney birikimi olmasına rağmen, hala halk savaşı sanatının başarılı uygulanmasından bahsedemiyoruz. Bu deneylerden güçlü sonuçlar çıkarmak, bunları yeniden pratiğe aktarmak çok zayıf olmaktadır. Hemen hemen her arkadaş, onlarca çatışmaya girip çıkmış, onlarca eylem gerçekleştirmiş olmasına rağmen, yine de bu böyledir. Kürdistan'da bu düzeyde halk savaşının verilmekte oluşu, yeni bir olay olduğundan bu bir etken olabilir. Ama esasında sorun, güçlü bir birikime rağmen, ondan güçlü dersler çıkarmamaktan kaynaklanmaktadır. Bu konuda birlikler ve bölgelerarası deney aktarımı oldukça önemlidir. Burada o bilinen ve çokça değinilen komutanın özelliklerinden bahsetmeyeceğiz.

Bir başka pratik örnek olarak 12 Nisan 1987 günü Şikefta Reş'te, düşmanın bir askeri aracı burada sayısal olarak belki fazla düşman gücü imha edilmez. Ama eylem, taktik itibarıyla düşmanın bir sürü girişimini boşa çıkarır. Daha önce bir komplo sonucu değerli komutan ve kararlı Parti savunucusu **Orhan (Hüseyin SARIÇİÇEK)** arkadaşın sorumluluğunda bir grubumuzu, ağır kış koşullarından da yararlanarak tuzağa düşürerek 5 arkadaşı şehit eden düşman; ardından geniş çaplı bir operasyon ve saldırı başlatmıştır. Operasyon, geniş kollara ayrılarak yayılan ve mevsim koşullarından yararlanarak atağa kalkmış ve başarı elde edeceğine kesin güvenerek hareket etmekteydi. Birliğimiz dar bir alana sıkışmıştı. Bu durumu gören birliğimiz, düşmanı sürekli gözetler, keşifini sürdürür. Düşmanın en zayıf noktasını yakalayarak 15 dakikayı geçmeyen bir sürede hızla düşmanın bir aracına vurur ve imha eder. Düşmanın birlikleri, yarım saat uzaklıkta olmasına rağmen yardıma gelmeyerek geri çekilirler. Karakollarına sığınmada çareyi bulurlar. Eylem, suyun bir yakasından diğer yakasına geçen bir askeri araca karşı yapılır. Eylemin tüm başarısına rağmen, aradan geçen su, çok kabarmış olduğundan, silahlar alınamaz. Önceden savaşçı geçirme olanağı hesaplanmadığından silahlar öbür yakada kalır. Bu eylemde görülen, başarılı bir taktikle düşmanın operasyon saldırısının boşa çıkarılmış olmasıdır. Ama, diğer yandan iyice hesaplanmayan bir nokta, bir sürü cephane ve silahın ele geçmemesine yol açabiliyor. Yine eylem, en kısa zamana sığdırılır, hızlı vuruşla gerçekleştirilir. Önceden muhtemelen düşmanın helikopter indirmesini yapacağı noktalar tutulur. Böylece başarılı bir planlamayla eylem hayata geçirilir.

Hepimizin bildiği 16 Ağustos Uludere eylemi vardır. Bu eylemde, 3 düşman aracı imha edilir; 1 binbaşı, 10 asker öldürülür ve 10 asker de yaralanır. Eylemde **Sami (Seyfettin ZOĞURLU)** arkadaşı şehit verdik. Eylem, iki günlük keşif ve kollektif hazırlanan bir planlamayla ortaya çıkarılır. Hem de düşman denetiminin en güçlü olduğu alanda, gündüz gerçekleştirilir. Eylemde, grubun çekileceği bütün hattaki stratejik noktalar tutulur. Eylemde saldırı grupları yerlerini alır. Düşman konvoyu saldırı hattına girer girmez, yoğun ateşle ilk dakikalarda imha edilir. Ama daha önce yapılan keşifte, sayıları 3 olarak tespit edilen askeri araçların sayılarını 4'e yükselttiği farkedilmemiştir. Onun için bu araba saldırı dışında kalır, çatışmaya müdahale eder. Birlik, bunu da etkisizleştirip gerekli malzemeleri aldıktan sonra geri çekilir. Düşman helikopterle asker kondurmak istediği bütün stratejik tepelerde ateşle karşılaşınca, neye uğradığını şaşırır. Birlik, başarıyla eylemi tamamlar.

Yine salt bir mayınla, salt birkaç bombayla gerçekleştirilen başarılı eylemlerimiz çoktur. Bunlardan, planlamalarını bilemediğimiz Mardin'de gerçekleştirilen eylemler, önemli yer tutar. Tüm bu eylemlerin hiçbirinde kayıp verilmediği gibi, onlarca düşman ajanı, askeri imha edilmiştir. Bir milis, rahatlıkla bir el bombasıyla bir ajanı imha edebilirken, milisleri harekete geçiremediğinden bahsetmek bir devrimci açısından utanılması gereken bir durumdur.

Sayısal olarak, bileşim olarak, teknik donanım olarak güçlü yapıya sahip olan silahlı birliklerimizden birçoğu, neden savaşı geliştiremiyor. Milis yapısı var, bir sürü teknik olanak da mevcut, savaşçıların savaşma azmi yüksek, deney birikimi oldukça güçlü olmasına rağmen, güçlü bir savaş çıkarılamıyorsa, burada elbetteki sorun yönetimde düğümlenir. Savaşı, düz anlayıp uygulama, bir tek taktik biçime takılıp kalma, ya da basit endişeler yüzünden savaştan çekinme, görevleri erteleme gibi yığınla durum elbette her yerde savaşın önünü tıkar. Savaşı, salt dar silahlı birimlere dayanarak yürütmek, salt bir baskın, pusu gibi taktiklerle yetinmek, salt bir alan etrafında dönüp dolaşmak; yani hep tek biçim, tek yöntemle almak, savaşa en çok zarar veren korkunç bir tutuculuk olayıdır. Bu açıdan tek bir taktik biçime takılıp kalmamak, bir yöntemle yetinmemek, her şeyi yerli yerinde kullanmak bugün her zamandan daha aciliyet arzeder.

Dışarıda Gelişen Mücadelemiz...

Baştarafı 9. sayfada

olarak gören biz savaş esirlerinin; ulusal kurtuluş mücadelesinin her alanda daha da şiddetlenerek görkemli bir gelişme sağlamasından başka ne ideali olabilir ki? Bizler için önemli olan her ne pahasına olursa olsun savaşımızın artan bir bilinçle gelişme göstermesi, süreklilik sağlamasıdır. Nitekim mücadelemizin böylesi tarihsel bir süreçte olduğuna yürekten inanıyoruz.

Şunun da bilincindeyiz: Kürdistan Devrimi herhangi bir ülke devriminden çok daha önem kazandığı gibi, göğüslenecek zorlukları da bir o kadar fazladır. Düşman, mücadelemize karşı çılgınca yönelimlere girecektir. İşkence, katliam ve idamları gerçekleştirmeyi de deneyecektir. Hiç de uzak olmayan bütün bu olası gelişmeler karşısında inancımız odur ki, Partimiz, Cephemiz ve Ordumuz; her türlü emperyalist, sömürgeci yönelimleri altedebilecek, inatla ve bilinçle direnecektir. Bize gelince; postumuzu, halkımızın kurtuluş mücadelesine her zaman kurban etmeye hazırız. Parti tarihimizde görüldüğü gibi bundan sonra da zindanları teslimiyet ve ihanet yuvası değil, ama ne pahasına olursa olsun halkımızın onur kaynağı direnişin kalesi haline getirmeye kararlıyız.

İşte arkadaşlar, bu bilinç ve perspektifle hareket edecek birer PKK'li ve ulusal kurtuluşçu olmanın gerekleri ne ise (ki muğlak değildir) görevlerimizi de o düzlemde yerine getirmeye çalışacağız. Hem de sonuna kadar.

Bir noktaya da değinmeden geçemeyeceğiz. Partimiz, tüm kadro ve savaşçılarımız bilmelidir ki, düşmana vurulan her darbe, Kürdistan'da yankılanan her ses ve topraklarımızı kanlarıyla sulayan her şehidimiz; bizlerin sorumluluklarını, bilincini ve öfkesini bilemektedir.

Arkadaşlar, dünyayı titreten, TC'yi temellerinden sarsan, halkımıza ise bir o kadar güç ve enerji veren şanlı mücadelemiz, bugün tüm dost ve düşman güçleri yeni yönelimler içine sürüklemektedir. Böylesi tarihsel ve şanlı bir gelişme karşısında birçok yetmezlikleri olmasına rağmen, Türkiye kamuoyu ve devrimci hareketinin duyarsız olması düşünülemez.

Cezaevinde en çok konuşulan, tartışılan konu şüphesiz ki ulusal kurtuluş mücadelesidir. Burada, dışımızdaki güçler doğal olarak dışarıdaki varlıklarının birer yansımasıdırlar. Birçok örgüt, hareket; örgüt farmasyonunu bile yitirmiştir dersek yanlış olmaz. Ancak dürüst, mücadeleci ve kararlı birçok insanın varlığı da yadsınamaz. Cezaevlerinin kendine özgü koşulları düşünülürse, mücadele dinamizmini yitirmeyen insanlar mücadelemizi büyük bir coşkuyla karşılamaktadırlar. Birilerinin Kürdistan'daki gelişmelere dil uzatması güç bir olay. Veya açıktan açığa dil uzatan birine rastlamıyoruz dersek abartma olmaz. Tabii bu, mücadelemizin gelişen boyutlarının yol açtığı gelişmelerin ve en önemlisi de savaşımızın süreklilik kazanmasının bir sonucudur. Oysa biz buraya gelmeden önce, örneğin 15 Ağustos Atılımımızı yanlış değerlendirenler de olmuyor değildi. Fakat süreç içinde o tür yanlış eğilimler genellikle aşıldı. Bazıları dostça, bazıları ise politik cesaret gösteremediği için hiçbir eleştiri vb.'nde bulunmuyorlar. Fakat genel kaygıları zaman zaman çocuk ve kadınların, eylemlerimizin kapsamına (zorunlu olarak) girmesidir. Bu tür eylemlerin değerlendirmesini mücadelemizin gelişen boyutları içinde ele alıyoruz. Bu tür eylemlerin ister istemez gerçekleşebileceğini söylüyoruz ve genellikle ikna edici oluyor. Acımasız savaş halinin sürdüğü bir ortamda o tür eylemler olabilir diyoruz. Örneğin, son 2-3 yıl içerisinde düşmanın 3 bine yaklaşan kayıpları, bizimse 300'e yaklaşan kayıplarımız içerisinde; yani toplam ölü sayısının 3 binleri bulduğu bir ortamda pek çok kez irademiz dışında da olsa her ne vesile ile olursa olsun 30-40 kadar kadın ve çocuğun ölmesinin de doğallığını vurguluyoruz.

Dışımızdaki güçlere yaklaşımımız FKBDC esprisi ve direniş ilkesi temelinde olmaktadır. Herkesle dostça bir ilişki kurup mücadelemizi kavratmaya, iyi intiba bırakmaya çalışıyoruz. Özellikle son dönemlerde güçlerimizin düşmana artan sayıda kayıplar verdirtmesine karşılık, kendi kayıplarımızın asgariye inmesi bizce çok çok önemli bir gelişmedir.

Tüm kadro ve savaşçılara şöyle sesleniyoruz: Her şeyden önce PKK önderliğinde ARGK ve ERNK saflarında ulusal kurtuluş mücadelemizin kadro ve savaşçısı olmak, gerçekten de büyük bir şereftir. Partimizin üstlendiği tarihsel görev ve mücadelemizin büyüklüğü hem kadro ve savaşçımızın sorumluluk alanını genişletmekte hem de büyütmektedir. Zira, devrimimizin etki alanı salt başına Kuzey-Kürdistan'la sınırlı olmayıp bölgesel, hatta sistemler arasında da değerli bir öneme sahiptir, PKK'li olmanın, ulusal kurtuluş savaşçısı olmanın büyüklüğü. Buna denk düşen formasyona ulaşmak şarttır.

Savaş koşullarında doğan, savaşan bir Parti olarak tüm kadro ve savaşçı arkadaşlar savaş koşullarına denk düşen bilinçle, kararlılıkla ve cesaretle yürümelidirler. Başkan APO gibi bir öndere sahip olmak, PKK gibi bir partiye sahip olmak büyük bir şanstır aslında. Partimizi gözbebeğimiz gibi koruyalım. Her türlü yıkıcı, bozguncu, komplocu kişi ve örgütlere karşı APO'cu bilinç ve kararlılıkla savaşalım. Her kadro ve savaşçı arkadaş, mücadele pratiğinden doğru sonuçlar çıkarmalı, savaşı doğru kavramalı ve savaş kurallarını mutlaka uygulamalıdır. Bunun için Parti talimat ve emirleri eksiksiz olarak yerine getirilmeli, emir-komuta dinlenilmeli, askeri disipline bağlı kalınmalı, en önemlisi de silaha sahip olunmalıdır. Bir savaşçının bir saati bile mümkün değildir teminat altında olsun. Halkımızın mücadeleci geleneği iyi örgütlenmelidir. Fakat kitlelere yaklaşımda politik uyanıklık elden bırakılmamalıdır. Coğrafyamızdan ve mücadele yoluna kanalize edilebilecek her türlü şeyden sonuna kadar yararlanılmalı, bu konuda en ufak bir şey küçümsenmemelidir. Düşmanın gücü neyse öyle bilinmelidir. Gerillada hantallık ölüm demektir. İnsiyatif ve manevra unsuru elden bırakılmamalıdır. Parti talimat ve emirlerine bağlı kalındığı sürece, zor olsa bile aşılamayacak, altedilemeyecek hiçbir engelin olmadığı kesindir.

Ve son olarak; sancısını çektiğimiz (keza imkan bulamadık) şu kahrolası duruma hiçbir kadro ve savaşçı arkadaşın düşmemesi en temel dileğimizdir. Silahı elinde olan bir savaşçı sağ olarak düşmanın eline geçmemeli. Zira, Partimizin de belirttiği gibi, her ne vesile ile olursa olsun düşmanın eline sağ geçmek sadece suç dğil, ama aynı zamanda teslimiyet ve pek çok kez de ihanettir. Bir savaşçı, adına yaraşır tarzda ölmelidir.

— Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türlü gericilik!
— Halk savaşı yolunda ileri!
— Bijî Serok APO!
— Bijî PKK, ERNK, ARGK!
— Berxwedan Jiyane!

PKK Zindan Savaşçıları

Garzan Cephesi Komutanı Hasan Yoldaşın...

Baştarafı 24. sayfada

Halkın durumu giderek bizim lehimize gelişiyor. Her koşul altında yardımlarını devrimcilerden esirgemiyorlar. Düşmanın her türlü baskılarına karşı göğüs gererek bize destek oluyorlar. Düşmanın çok yönlü olarak dayattığı uygulamalara karşı direniyorlar. Halkla bütünleşen mücadelemiz bugün zafere daha yakın."

Hasan yoldaş, Parti çağrılısı olarak 3. Kongre çalışmalarına katılmak üzere Şubat 1986'da Parti Merkez Okulu'na gitti. 3. Kongre hazırlık çalışmalarında faal olarak yer alıp kendini yenileyerek ve geliştirerek Kongreye delege olarak katıldı. Bu dönemde Partinin başlattığı düzeltme hareketine ve her türlü tasfiyeciliğin tasfiyesi faaliyetine aktif olarak katılıp kendini eğitirken, yoldaşlarının eğitimine de yardımcı oldu. O, birçok gücün kendini yenilemede zorlandığı böyle bir ortamda geçmişin yanlış ve hatalarını açıklığıyla ortaya koyarak Partinin doğru devrimci taktik hattını özümsemeye çalıştı. O'nun bu yönlü faaliyetleri Kongre sonrasındaki hazırlık sürecinde daha çok yoğunlaştı ve ürün verici hale geldi. Kongre kararları doğrultusunda yeni dönem faaliyetlerinin planlanmasında ve devrimci eğitimin geliştirilmesinde en faal çalışan devrimcilerden biri oldu.

Parti 3. Kongre kararlarını hayata geçirmeye yönelirken Hasan yoldaş en önde yer almaya hazır bir devrimci olarak Partiden görev talep ediyordu. **Bir parça özgür vatan toprağı için büyük özgürlük yürüyüşünün** harekete geçen ilk grupları içinde yer aldı. Komutası altındaki birlikle Garzan Cephesinde gerilla savaşını geliştirmek için Partiden aldığı emir doğrultusunda harekete geçti ve savaş alanına çıkarak 1987 yılı boyunca mücadelemizin yaşadığı büyük ve tarihi atılıma katkıda bulundu. Bu faaliyetini daha da derinleştirme çabası içindeyken, 10 Şubat günü düşmanla girilen 16 saatlik kesintisiz çarpışmada ve düşmana ağır darbeler vuran kahramanca savaş içinde Ferhat, Reşit, Sururî ve Murat yoldaşlarıyla birlikte Kürdistan şehadetine ulaştı.

Hasan yoldaşın kişiliği emekçi dürüstlüğü ve fedakarlığı ile Kürt yiğitliği ve mertliğinin birleşiminin en seçkin örneklerinden biriydi. Bu değerli özelliklerin birleşiminin ne denli büyüklükler yarattığını gösteren seçkin kişiliklerden biri oldu. O, bulunduğu yerde hep olumluyu ve çözümü geliştirdi, hep bir nefer olarak en mütevazi yaşamı ve yoğun çalışmayı seçti, hep güveni ve cesareti yarattı ve çevresine egemen kıldı, hep yüksek bir tutku ve inançla pratik içinde olmak ve halkının kurtuluşu için savaşmak istedi. Ve bir özgürlük savaşçısı, halk savaşçısı olarak sunduğu örnek kişiliği zaferle taçlandırarak Partimize ve halkımıza en değerli armağanını bıraktı.

Parti gerçeğiyle cisimleşen Hasan yoldaşın büyük kişiliği bütün devrimciler için her zaman örnek olacak ve O'nun anısı zafer yolunda yükseltilen ulusal direniş mücadelemizle yaşatılacaktır.

PKK Gerçeği Emperyalizmi Ürkütüyor...

Baştarafı 20. sayfada

larına azgınca saldıran, her türlü insanca değeri yok etmek isteyen sömürgeci-faşist Türk devletinin vahşetine karşı, zindanlarda ve dağlarda çok büyük fedakarlıklar ve büyük değerler pahasına insanlık değerlerini koruyan ve insanlık onurunun faşizm tarafından yere düşürülmesine izin vermeyen PKK'nin insanlığa yaptığı hizmet küçümsenemez. Ve yine insan hakları, kişi özgürlüğü vb. kutsal sözcükleri kalkan yaparak, Türk faşist rejiminin sıkıştığı her dönemde ona yardım etmek amacıyla bu kavramları ayaklar altına almaktan çekinmeyen ve kendi yasalarını bile hiçe sayarak ve hukukun üstünlüğünü bir yana atıp polis devleti uygulamalarını bir bir PKK düşüncesine karşı çıkaran "uygar Avrupalı"nın bu tutumlarına karşı, gücünden, vakarından ve kararlılığından en küçük bir taviz vermeden yoluna devam eden PKK'nin insanlığa öğreteceği, maledeceği çok şeyi olduğu muhakkaktır.

Komünist Manifesto'dan, yazının başına aldığımız, komünizm hayaletinin Avrupa'yı nasıl ürküttüğünü ve gericiliğin buna karşı nasıl kutsal ittifaklar kurduğunu ve herkesin birbirini nasıl komünistlikle suçladığını dile getiren belirlemelerden, proletaryanın büyük öğretmenleri Marx ve Engels sonuç çıkarıyor. Manifesto'nun başta aktardığımız iki paragrafından sonra üçüncü paragrafı şöyle devam ediyor:

"Bundan iki sonuç çıkıyor:

I- Komünizm şimdiden bütün Avrupa devletleri tarafından büyük bir güç olarak tanınmaktadır.

II- Komünistlerin bütün dünya önünde, görüşlerini, amaçlarını, eğilimlerini yazılı olarak açıkça ortaya koymaları ve bu komünizm hayaleti masalına, Komünist Parti'nin kendisinin yayınladığı bir manifesto ile son vermeleri zamanı çoktan gelmiş çatmıştır."

Komünizmin bir güç olarak nelere kadir olduğu çok geçmeden açığa çıktı; ve komünizm hayaleti masallarının ise bugün ancak çok geri bazı toplumlarda silik bir izi kaldı.

Eğer ustaların belirlemelerine sadık kalınacaksa ve bilime inanç yitirilmemişse PKK'nin gücü ve PKK adı etrafında koparılan terörizm masallarının da benzer bir seyir izleyeceğinden kuşku duyulmamalıdır.

Devrimci Görev ve Türk Solu'nun Tutumu...

Baştarafı 17. sayfada

Kürt kartını cebinde taşıyamayacaktır! Türk solu halen Kürt kartını elinden bırakmış değildir. Halkımız adına karar verme yetkisini kendisinde görenler vardır. Bu, halkımızın kendi özgür geleceğini kendi elleriyle yaratma, özgücüne ve yeteneğine güvenmeme hor görmedir. Kemalizm zehirini beyinlerinden akıtamamadır. Sosyal-şoven, sosyal emperyalist (sosyal sömürgeci) çizgiyi dağıtmamadır. Beyinlere vurulan bu zincirler parçalanmalıdır. Bu yapılmadıkça sol adına bir adım dahi ilerlenemez.

Biz halkımızın öz iradesi, öncü gücü olarak kararımızı savaşarak özgür olma yönünde kullandık. Bu karar hakkı halkımıza aittir. Türk solu halkımız adına karar verme durumunda değildir. Ancak şu konuda kararını vermesi lazım. Bu haklı savaşımımızda bizimle enternasyonalist bir dayanışma içinde mi olacak? Türk solunun vereceği karar bizim için önemlidir. Biz Türk solunun bu haklı mücadele karşısında tarihin karanlık sayfalarında değil, aydınlık sayfalarında yer almasını istiyoruz. Türk solu burjuvazisinin yanında yer alırsa, mücadelemiz daha kanlı ve daha çetin geçecektir. Halk olarak üçbin yıldır esaret ve acının en korkuncunu yaşadık. Daha fazlasını yaşamak istemiyoruz. Türk solu burjuvazisinin karşısında yer alırsa halkımızın uğrayacağı katliamlar, çekeceği acılar, daha az olacak. Türkiye devrimi daha yakınlaşacak, burjuvazinin alaşağı edilmesi daha kolaylaşacaktır.

Türk solu, burjuvazisine karşı mücadeleyi yükseltmez, halkı onların eline bırakırsa, Kürt halkının acı ve kayıpları fazla olacağı gibi, Türk halkının da acı ve kayıpları fazla olacaktır. Türkiye'de devrim süreci uzatılacak, tatile çıkarılacaktır. Türk halkının evlatları burjuvazinin savaş makinesinin dişlileri olarak ülkemize sürülecek, halklarımızın evlatları birbirine daha çok boğazlatılacaklardır. Bu unutulmasın! Daha çok kan dökülmesi ve acıların çekilip çekilmemesi konusunda karar verme sorumluluğu size aittir. Bu sorumluluktan kaçamazsınız.

Irkçılık ve şovenizm karşısında, devletin halkımıza yönelik uygulamaları karşısında Türk solunun üstüne düşeni yapması dileğimizle bu yazımızı noktalıyoruz.

T.K. dergisine not: Bu yazımızı dışarı çıkarma olanağı elde ettik. Ve yayınlamanızı, bunun yolunu bulmanızı içtenlikle istiyoruz. Bunun dışında çıkarma olanağımız olmadığı için diğer dergilere gönderemiyoruz. Bu işi yapmanızı rica edeceğiz. Bu yazımızın birer nüshasını, Yeni Çözüm, Saçak, Yeni Demokrasi, Çağdaş Yol, Gün, Mayıs, Yarın adlı dergilere göndermenizi rica ediyoruz.

30.9.1987

Muzaffer Ayata, Mustafa Karasu, Mehmet Şener
Askeri Cezaevi, 35. Koğuş, Diyarbakır

WEŞANÊN SERXWEBÛN
(Serxwebûn Yayınları)

1. Politik Rapor .... 10.- DM
2. Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe Üzerine .... 4.- DM
3. Toplu Yazılar —Mazlum DOGAN .... 15.- DM
4. Mazlum Yoldaşın Anısı Yolumuzu Aydınlatan Sürekli Bir Meşaledir (Bitti) .... 4.- DM
5. 12 Eylül Faşist Cuntası Birinci Yılı Doldururken (Bitti) .... 3.- DM
6. PKK 4. Yılını Yaşıyor .... 2.- DM
7. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi - Program Taslağı .... 10.- DM
8. Kürdistan'da Zor'un Rolü (Ulusal Kurtuluş Siyaseti - Ulusal Kurtuluş Savaşı) .... 13.- DM
9. Kurdistan Workers' Party-PKK — Programme (İngilizce) .... 3.- DM
10. Kuruluşunun 5. Yılına Girerken PKK Daha Güçlü ve Savaşkan .... 4.- DM
11. Ortadoğu Bölgesel Savaşın Eşiğinde mi? .... 3.- DM
12. Mehmet KARASUNGUR Yoldaşın Anısına .... 3.- DM
13. Kürdistan'da İç Çatışmalar ve Proletaryanın Çözümleyici Rolü .... 4.- DM
14. Günümüz Kürdistan'ında Türk Ordusunun Rolü .... 4.- DM
15. Örgütlenme Üzerine .... 12.- DM
16. Devrimcilerdeki "Kafa Karışıklığı" mı, Yoksa Bir Küçük-Burjuva Reformistinin İflah Olmazlığı mı? .... 4.- DM
17. 12 Eylül Faşist Rejimi Dördüncü Yılına Girerken Genel Durum, Sorunlar ve Görevlerimiz .... 5.- DM
18. Faşizme ve Ulusal Baskı Sistemine Karşı Ortak Mücadelenin Sorunları .... 3.- DM
19. Devrimci Mücadelede Küçük-Burjuvazi ve Küçük-Burjuvazinin Kürdistan'daki Rolü Üzerine .... 8.- DM
20. PKK II. Kongresine Sunulan PKK-MK Çalışma Raporu .... 5.- DM
21. Parti Gerçekliğimizi Tüm Yönleriyle Kavrayalım ve Uygulayalım .... 3.- DM
22. Direnmek Yaşamaktır (İkinci Baskı) .... 4.- DM
23. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi - Program Taslağı .... 4.- DM
24. Kürdistan Devriminin Yolu (İkinci Baskı) .... 5.- DM
25. Partiya Karkerên Kurdistan (Kuruluş Bildirgesi) .... 2.- DM
26. Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı .... 12.- DM
27. Kürdistan Halkının Diriliş Mücadelesi -Diyarbakır Zindanı (Av. H. Yıldırım) .... 15.- DM
28. PKK Direniş Şehitleri Albümü .... 60.- DM
29. Kürdistan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz .... 6.- DM
30. Arbeiterpartei Kurdistans-PKK — Programm (Almanca) .... 2.- DM
31. İdeoloji ve Politika Nedir, Nasıl Ortaya Çıkmıştır? (İkinci Baskı) .... 4.- DM
32. Arbeiterpartei Kurdistans-PKK Der Weg der Revolution Kurdistans - Manifest (Almanca) .... 6.- DM
33. Diyarbekir —Seçme Şiirler-1— .... 8.- DM
34. Seçme Yazılar - Cilt I (Abdullah Öcalan) .... 15.- DM
35. Yeni Şafaklara Doğru -Kürdistan'dan Anılar- .... 13.- DM
36. Seçme Yazılar - Cilt II (Abdullah Öcalan) .... 15.- DM
37. Kızıllaşan Toprak -Roman- .... 13.- DM
38. La voie de la révolution du Kurdistan -Manifeste- (Fransızca) .... (FF 20.-) 7.- DM
39. Kürdistan'da "Özel Harp" .... 15.- DM
40. Der Nationale Befreiungskampf Kurdistans, die Massaker des türkischen Staates und ein Aufruf an die fortschrittliche Menschheit (Almanca) .... 3.- DM
41. Bağımsız Kürdistan Yolunda -Kürdistan'dan Anılar- .... 15.- DM
42. Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan —Bernama Pêşniyar (Kürtçe) .... 5.- DM

SERXWEBÛN

Abone Fişi

Adı, Soyadı : ....
Adres: ....

6 Aylık	**1 Yıllık**
Almanya içi: DM 18 ☐	Almanya içi: DM 36 ☐
Almanya dışı: DM 20 ☐	Almanya dışı: DM 40 ☐

Abone Hesap Numarası:
Deutsche Bank - Köln
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine gönderiniz.

Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.	Norveç	10.00	nkr.
Avusturya	22.50	s.	Fransa	7.50	ff.
İngiltere	0.75	£.	İsviçre	3.00	sfr.
Hollanda	3.75	hfl.	İsveç	7.50	skr.
Belçika	75.00	bfr.			

Garzan Cephesi Komutanı Hasan Yoldaşın Anısı Ölümsüzdür

"Halkla Bütünleşen Mücadelemiz Bugün Zafere Daha Yakın"

10 Şubat 1988 günü, Kozluk-Baykan arasındaki dağlık arazide meydana gelen ve iki düşman helikopteri ile 30'dan fazla askerin imha edildiği çarpışmada, PKK'nin değerli militanı ve ARGK'nin Garzan Cephesi komutanı, dürüstlük, cesaret ve yiğitlik sembolü Hamit DAĞTEKİN (Hasan) yoldaş şehadet mertebesine ulaşarak, ulusal direniş kahramanları safına katıldı.

Hamit DAĞTEKİN yoldaş, Siirt-Beşiri'nin Zêvık köyünde emekçi bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğdu. Küçük yaşta çeşitli işlerde çalışmaya başladı ve ilkokuldan sonra Batman'da okula devam etti.

Kürdistan ulusal kurtuluşu için düşünsel ve grupsal gelişmenin ilerleyip Kürdistan'a yayılmaya başladığı dönemde, bu faaliyetin ilk geliştiği yerlerden birisi de Batman oldu. Çok değişik alanlardan ve özellikle köyden koparak gelip yığışan, yoğun çelişkilerle dolu ve yurtsever öze sahip olan insanların toplandığı bir işçi merkezi olan Batman, doğal olarak ulusal kurtuluş hareketinin ilk gelişeceği alanlardan biriydi. Devrimci gruptan Haki KARER yoldaşın başlattığı bu alandaki faaliyet, daha sonra Mazlum DOĞAN yoldaş tarafından sürdürülerek, 1977 sonlarında geniş bir gençlik kitlesini içinde toplayan bir grup düzeyine ulaştı. Küçük yaşta bir öğrenci olmasına rağmen, Hasan yoldaş, 1977 yılı sonlarında bu gençlik grubu içinde yer alarak, 1978-79 yıllarında Agit yoldaşın yönetiminde bu alanda faaliyet yürüttü. Bu yıllarda Batman'da gelişen geniş kitle hareketinin yaratıcı ve örgütleyicilerinden oldu. Ondaki yurtsever öz, devrimci bilinçle birleşince, halkımızın yiğit bir savaşçısı olmaktan başka bir yaşamı olmayan büyük kişiliğin şekillenmesi başladı.

PKK'nin kuruluşu ve ilanıyla birlikte 1979-80 yıllarında Kürdistan'da büyük bir devrimci kitlesel gelişme ve kitlesel mücadele yaşandı. Ulusal kurtuluş hareketi gençlik sınırlarını aşarak işçi, köylü ve esnaf kitlelerini kucakladı. Türk sömürgeciliğinin ajanları durumunda olan aşiretçi-feodal gerici güçlere karşı devrimci şiddet temelinde yaygın bir mücadele gelişti. Bu mücadelenin en çok geliştiği alanlardan birisi de Batman ve yöresiydi. Hasan yoldaş, Kürdistan halkına devrimci bir örgüt ve ilk modern mücadele deneyi kazandıran bu faaliyetin bir neferi oldu.

Çağımızın bütün muzaffer devrim deneylerinin öğrettiği gibi, devrimci gelişme düz bir hat izlemez; yükselmeler ve gerilemeler, başarılar ve yenilgiler, ileri atılmalar ve geri çekilmeler ortaya çıkar. Kürdistan'da da böyle oldu. 1979'da kabaran kitle hareketi ve büyüyen mücadeleye örgütlü öncü gereken cevabı veremedi, faaliyetlerdeki amatörlük tehlikeli bir örgütsel krize yol açtı. Bu yetersizlik ortamında, Kürdistan ulusal kurtuluşu gibi bir eylemin şekillenmesinden büyük telaşa düşen Türk burjuvazisinin 12 Eylül faşist-askeri darbesi gibi, en barbar bir karşıdevrimle saldırıya geçmesi tehlikeyi daha da arttırdı ve ağırlaştırdı. Faşist Türk ordusu, Kürdistan'ın her köyüne ve her evine çağımızın en vahşi güçlerinden biri olarak yeniden girdi; zulüm, işkence ve sömürüyü her Kürdistan insanının yaşamı haline getirdi. Böyle bir ortamda devrimci örgütü koruyup geliştirmek iyice zorlaştı ve Hareket kısmi olarak geri çekilmek, yeniden toparlanıp örgütlenmek, hazırlanmak durumunda kaldı. Hasan yoldaş, 12 Eylül vahşetini Gercüş alanında karşıladı; bir grup yoldaşıyla birlikte 1981 ortalarına kadar 12 Eylül saldırganlığına karşı direnerek faaliyet yürüttü.

Hasan yoldaş, 1981 ortalarında Parti kararı ile Filistin ortamına gitti. Emperyalizmin truva atı olan İsrail siyonizmine karşı Filistin halkıyla omuz omuza direniş içinde kendi siyasi ve askeri eğitimini yaptı. Parti politikasını, ulusal kurtuluş mücadelesini ve devrimci bilimi daha çok öğrenmeye çalıştı. Haziran 1982'de İsrail'e karşı en ön cephede yer alarak savaştı.

Parti, 1981-82 döneminde yürüttüğü faaliyetlerle muazzam bir hazırlık çalışması yaptı. Güçlerini toparladı, eğitti, uluslararası ilişkiler kurup geliştirdi ve bu çalışmalarını Parti 2. Kongresiyle en üst düzeye çıkarttı. Kongre, yaptığı kapsamlı değerlendirmeler ve aldığı tarihi kararlarla ülkeye dönüş ve direniş mücadelesini geliştirme hareketi başlattı. Hasan yoldaş, 2. Kongrenin bu harekatına ilk katılan birkaç kişiden biri oldu; sağladığı devrimci gelişmeler sonucunda, ülkeye dönen ilk grubun içinde yer aldı. Ali UĞUR yoldaşla birlikte 1982 güzünde Eruh, Sason, Şirvan alanlarına girdi ve buralardaki ilk devrimci çalışmaları başlattı. Böylece O, sadece bir alanda çalışmıyor, değişik alanlar arasındaki bağlantıları kurarak, Parti güçlerinin çeşitli alanlara ulaşmasını da sağlıyordu. Kuvvetli, direngen, kararlı, azimli ve fedakar yapısıyla bu çalışmaları başarıyla yürüttü ve içinde bulunduğu grupların sevilen güç kaynağı oldu.

1983-84-85 döneminde, önce güçlerin alanlara yerleşimi ve pratik hazırlıklar, daha sonra tarihi 15 Ağustos Atılımı ve devrimci savaşın gelişimi yaşandı. Kuzey-Batı Kürdistan'da Türk sömürgeciliğine karşı kırk yıldan beri ilk defa silahlı başkaldırı oluyor, Kürdistan'da modern anlamda silahlı direnişe ilk defa giriliyordu. Faşist-sömürgeci rejim, kudurmuş hayvan gibi bütün gücüyle bu gelişmeler üzerine saldırdı; bütün ordusunu ve en modern araçlarını harekete geçirerek devrimci güçleri ve yurtsever kitleleri ezmeye, yok etmeye çalıştı; çok sayıda imha operasyonları planladı ve uygulamaya koydu. Özellikle 1985 yılında savaş bütün şiddetiyle gelişerek en yoğun düzeyine ulaştı. Bu dönemde var olmak için direnmek, öne atılmak, halkımızın geleceğini kazanmak anlamına geliyordu. Partinin seçkin militanları, yiğitçe öne atılarak bedenlerini faşist-sömürgeci saldırganlığa set yaptılar, kahramanca direniş ortaya koydular. Bu dönemde Parti güçleri iyi örgütlenemedi ve yönetilemedi, mücadele içinde oportünizm ve tasfiyecilikten, düşmana teslim olmaya ve provokasyona kadar bir yığın gericilik yaşandı. Gerçek denek taşı olan yakıcı pratik içinde insanlar denendi ve ayrıştı. Hasan yoldaş, bu dönemden yüzünün akıyla çıkanlardan oldu.

Hasan yoldaş, bu dönemde orta bölgede çalıştı. Ahmet İBİN yoldaşın yönetimindeki birlik içinde 1983-84 yıllarında Silvan'dan Sason'a kadar geniş alanda devrimci hareketi örgütlemeye, kitleleri eğitip harekete geçirmeye ve faşist-sömürgeci düşmana darbe vurmaya çalıştı. Alanda gerçekleştirilen bütün eylemlere katıldı ve başarılı bir asker ve komutan olduğunu kanıtladı. Bölge 1985 baharında ağır bir darbeyi yaşadı, Nebil haininin ihaneti sonucu sekiz yoldaş şehit düştü, yüzden fazla insan tutuklandı ve derin yaralar açıldı. 1985 mücadelesi böyle bir ortamda örgütlendi ve yürütüldü. Durumun bunca olumsuzluğuna rağmen faşist-sömürgeci düşmana ağır darbeler vuran ve hainlerden intikam alan bir dizi silahlı eylem başarıyla gerçekleştirildi, halka yeniden güven verilip mücadele saflarına kazanıldı, bölge yeniden örgütlü bir gerilla bölgesi haline getirildi. Hasan yoldaş, bütün bu faaliyetlerin içinde en aktif kişi ve bir komutan olarak yer aldı, alanda gerçekleştirilen bütün eylemlere hem teori, hem de pratik açıdan damgasını vurdu. Bu dönemdeki anılarının sınırlı bir kısmını yazdığı **Bağımsız Kürdistan Yolunda** adlı kitaptaki *"Düşmana Vurarak Halkı Kazandık"* yazısında o günler için şunları söyledi:

"1985 yılının 2 Haziran'ıydı. Batıya kaymak için kalabalık bir grup müfrezemiz alanımıza geldi. Ancak, Tumorklu Eşref denen hain tarafından ihbar edildi. İhbarı çok önceden alan sömürgeciler arkadaşlarımızın yolu üzerinde, büyük güç ve silahlarla üç yerde çember oluşturup pusu kurdular. Her üç yerde çembere düşen arkadaşlarımız çatışarak çemberleri yarıp kurtulmayı başardılar. Bu olayda bir düşman askeri ile bir arkadaşımız yara aldı. Kısa bir süre sonra, biz Eşref denen haini yakaladık ve hesap sorduk. 'Üsteğmen beni zorladı, beni affedin' diye yalvarmaya başladı. Arkadaşlara bir şey olmadıysa bile ortada bu kadar insanın kanı vardı. Biz affetsek bile halk bunun bedelini sorardı ve ölümle cezalandırdık.

Ajanlara vurulan isabetli darbeler halka güven ve cesareti aşılıyor. İstedikleri her şeyi açık olarak konuşma ve yapma fırsatı veriyordu. Eski desteğimizin daha fazlasına sahiptik. Düşmanın faaliyetlerini, bu destek vasıtasıyla denetimimizde tutup boşa çıkarıyorduk. Düşmanın durumu, özellikle çocuklar arasında bir eğlence konusu olmuştu. Çocuklar, telefon tellerini her gün nasıl kopardıklarını, karakoldaki düşman gücünün karakola yaklaşan eşek, inek ve köpeklerden nasıl paniğe kapılarak onları vurduğunu, kafa, kol ve ayak hareketleriyle anlatıyorlardı.

14 Temmuz gününü direniş eylemleriyle kutlamamız gerekiyordu. Bilindiği gibi, bugünün mücadelemizde tarihi bir anlamı vardır. Yoldaşlarımızın anısına bağlılığın bir gereği olarak iki hedef seçtik. ABD Mobil Petrol Şirketi ile yakınında bulunan karakola darbe vurulacaktı. Keşif ve istihbarat sonuçları ile somut planımızı çıkararak üzerinde detaylı tartışıp ortak karar haline getirdik. Silah, sayı, grup bileşimleri hedefe göre ayarlanarak, saldırı ve geri çekilmede kullanacağımız güzergahlar tespit edilip harekete geçildi. Aynı anda iki hedefe birden saldıracaktık. Karakol kuşatmaya alındı ve aynı anda şirket de basıldı. Roket ve ferdi silahlarla karakol yarım saat dövüldü; şirket ve dolum tesisleri yakıldı ve düzenli bir biçimde geri çekildik. Daha sonra örgütlü bir istihbarata dayanarak detaylı bilgi aldık. Düşman karakolunda çok sayıda kayıp vardı. Mobil şirketindeki hasar ise 100 milyonun üstündeydi. 2 TIR kamyonu, 3 pikap, 2 acenta, jeneratör ve petrol dolum tesisi yakıldı. Sabaha kadar petrol yanıyor, alevleri gökyüzüne doğru yükseliyordu.

"Düşmanın yaratmak istediği bu komploya misilleme olarak 1 Ağustos'ta üç köyün arasındaki mıntıkada, 6 kişinin içinde olduğu düşmanın bir operasyon aracını pusumuza düşürdük. Cemsede bulunan astsubay ve 5 eri imha ederek, üzerlerindeki tüm silah ve eşyalara devrim adına el koyduk. Ayrıca, arabalarını yakarak imha ettik. Astsubayın üzerindeki 120 bin TL devrim adına kamulaştırıldı. Sağ kurtulan bir yaralı ere savaş esiri muamelesi yaparak, yarasını bağlayıp serbest bıraktık.

Avrupa'dan yeni gelerek saflarımıza katılan iki arkadaştan birisi (Ahmet ERGİN-Rızgar) eylemde başarı gösterdiği için ödül alarak bir tabanca ve G-3 aldı. Bu arkadaşımız uzun süre sonra Baykan dağlarında sömürgecilerle girdiği çatışma sonucu iki arkadaşıyla birlikte şehit oldu. Çatışmada onlarca düşman askeri öldürmüşlerdi.

Bu eylemin ardından, cenazeleri almaya gelecek olan düşman gücüne de pusu kurduk; fakat o gün gelmediler. Bir sonraki gün sabah helikopter desteğinde gelerek cenazelerini alıp götürdüler. Geceli gündüzlü iki günlük yorucu bir yolculuğun ardından, Andok Dağı'nın tepesindeki onbeş çadırdan oluşan koçerlerin bulunduğu yaylaya vardık. Bizi çok candan karşıladılar. Hemen bir çadırı boşaltarak bizi misafir ettiler ve istirahatımıza bakmamızı istediler. Tüm koçerler etrafımızda toplandılar ve uzun süre konuştuk. Konuşan arkadaşın açık ve anlaşılır üslubu halkı oldukça etkiledi. Uzun süre propagandadan sonra devrim meseleleri üzerinde sohbetimize devam ettik. Koçerler sık sık konuşmaya ortak olarak, yaşamlarının zorlu geçtiğinden yakınıyorlardı. Hepsi eylemlerden ve savaşçılarından oldukça etkilenmişti. Güven gelişmiş; geleceğe artık ümitle bakıyorlardı. Bu durum, bizim halka ve ülkemize olan bağlılığımızı daha da pekiştiriyordu.

Artık akşam olmuştu. Bizden habersiz bir koyun kesmiş olduklarını görünce, sorduk:

'Niye kestiniz?'

'Size kesmeyip de kime kesecekmişiz? Siz bizim için savaşıyorsunuz.'

Yemekten sonra ayrılmak istedik, ancak bizi bırakmak istemediler. Yanlarında daha fazla görünmemiz onlar için iyi olmazdı. 'İşimiz var' diyerek zorla ikna ettik. Oba reisi bize hitaben, 'Madem gitmekte ısrar ediyorsunuz, o zaman ufak hediyemizi kabul edin' diyerek bize 40 bin lira uzattı.

'Niçin bu parayı veriyorsunuz?' diye sorduğumuzda, 'Kendinize mermi alırsınız' dedi. Biz de. 'Bunu devrime bağış olarak kabul ediyoruz' diyerek aldık ve oradan uzaklaştık.

Devamı 23. sayfada